

ΕΤΟΣ Α'-ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΣ 8

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. ΔΥΟ

Θεαίης.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 14 Μαρτίου 1925

ΚΑΖΑΝΗΣ ΚΣΙΑ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τηορ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 38664

“ΘΕΑΤΗΣ,”

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Εκδίδεται
κατὰ Σάββατον

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΓΕΡ. ΠΕΤΡΟΒΙΚΗΣ

Επιστολαὶ καὶ χρηματικὰ ἐμβλήματα ἀ-
πευθύνονται πρὸς τὸν Διευθυντὴν

ΓΡΑΦΕΙΑ-ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΚΟΡΑΗ 4

Ἀριθ. τηλεφ. τοῦ «Θεατοῦ»
(7-02)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἑβδομασίου Δρ. 100
Ἑξαμηνίου Δ. Αγγλ. 1
Αἱ ἐξάμηνιοι καὶ τρίμη-
νοι ἀναλόγως

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΝΥΞ

ΕΚΥΝΗΓΟΥΣΑΜΕ μετὸν φίλον μου, ἦτο τὸ πρῶτον κυνήγι τῆς ἐποχῆς, ποὺ δὲν μᾶς ἐ-
βγήκε καθόλου σὲ καλὸ. Ἐνῶς ἀλλεστὰτος καιρὸς
μᾶς εὗρεκε ἀπὸ τὸ μεσημέρι καὶ μᾶς εἶχε ἀναγκά-
σει νὰ ζητήσουμε καταφύγιον κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα.
Ἐμείναμεν ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν βορρῇ, ἕως τὸ βράδυ. Ὁ
φίλος μου, ἐπιμένων νὰ ἐξακολουθήσουμε τὸ κυνήγι,
ἀπήντησε δις ἡδὴ εἰς τὴν παρακίνησιν τοῦ νὰ ἐπι-
στρέψωμεν :

—Μὰ δὴ δὴματα εἴμεθα ἀπὸ τὸ σπῖτι. Νά, ἐκεῖ
κάτω εἶνε, πίσω ἀπ’ ἐκεῖνα τὰ δένδρα. Τὸ πολὺ εἴ-
κοσι λεπτά τῆς ὥρας.

Ἐξακολούθησα νὰ τὸν ἀκολουθῶ, ἀλλὰ ὁλονέν ἀμ-
φειβάλλα καὶ ὁλονέν ἐκουραζόμην καὶ ἀκόμη νὰ φθά-
σωμεν. Συγχρόνως ἡ νύκτα καὶ ἡ βορρῇ ἐπτείνοντο.
Εἰς κάθε βῆμα ποὺ ἐκάνναμεν μέσα εἰς τὰ σπογ-
γώδη χόρτα, τὰ φουσκωμένα ἀπὸ τὰ νερά, ἡ μπότ-
τες μᾶς ἐπλεσαν. Ἡρεζα ἐπὶ τέλους ν’ ἀνησυχῶ.

—Τί εἶναι; ἐρωτῶ τὸν φίλον μου ἰδὼν αἰφνης
αὐτὸν νὰ σταθῇ ἀποτόμως.

—Διάβολε! Βρὲ ἀδερφέ...

—Μὰ τί εἶναι;

—Μοῦ φαίνεται, ξέρεις, πῶς χαθήκαμε!

—Χαθήκαμε;... ὦ! αὐτὸ δὲ εἴλεψε, ἐφώνησα
θυμωμένος.

—Πέσαμε, νομίζω, πολὺ ἀριστερά.

—Ἐ, νὰ γυρίσουμε δεξιά.

—Ναί, ἀλλά... ἔστω κ’ ἐγώ; Πᾶμε στὴν τύχη
κ’ ὅπου θγοῦμε.

Ἀρχίσουμε πάλι τὸν δρόμον μας, μασιτίζουμεν ἀπὸ
τοὺς χαμηλοὺς κλάδους καὶ ἀπὸ τὰ ἀγκάθια. τὰ ὅ-
ποια, ἐντεινόμενα ὡς τόξα, μᾶς ἐγείμιζαν λάσπες.
Συγχρόνως ἐφορούσαμε ἀπὸ ὁ κρότος καὶ τὴν πείνη.
Λίγους μακρὰ, πολὺ μακρὰ, ἀπὸ τὰ δένδρα, δι-
κρίναμεν ἕνα φῶς. Ἐταχύνουμεν τὸ βῆμα. Ἐπὶ
λεπτά τῆς ὥρας ἐφθάσαμεν εἰς ἕν ὑπαίθριον, ἀρκετὰ
εὐρὺ, εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ὁποίου ὄφυντο δύο-τρεῖς
σιπτάκια μαύρα, γανόμενα μέσα εἰς τὴν βορρῇ, ἡ
ὁποία κατέπνιγε τὰ πάντα. Εἰς τὸν ἥγον τῶν θιμά-
των μᾶς ἕνα γαύσιμα ἠκούσθη καὶ ἕνας πελώριος
σκύλλος ἀνέπηδεν εὐπρόσ μας ἀγριωπός. Συγχρό-
νως ἡ θύρα τῆς μιᾶς καλύβης ἠνοιχθῇ μία ριπή
φωτὸς προεβλήθη ἐπὶ τοῦ λασιώδους ἐδάφους καὶ
μία μορφὴ ἀνθρωπίνῃ ἐνεφανίσθη εἰς τὸ διάκνον

τῆς θύρας, ἐνθ’ συγχρόνως μία φωνὴ γυναικεία, φω-
νὴ τραγική, ἐφώνησε :

—Ἰδὼ, γογγύσα! Πιστὴ, Ἰδὼ!

—Ποῦ στὸ διάβολο εἴμεθα;

Ὁ φίλος μου ὅστις προηγήτο, ἔφθασεν εἰς τὸ σπῖ-
τι μετὰ δύο δρασκελίδες. Ὅταν ἐμπῆκα κ’ ἐγὼ κατό-
πιν του, ἐτελείωνε δίδων διαταγὰς εἰς μίαν ὑψηλὴν
μελαγχρινὴν γυναῖκα, ξεραγκιανήν, τὴν ὁποίαν ἡμ-
πορούσε νὰ ἐκλάβῃ κανεὶς ὡς ἄνδρα μετρητισμέ-
νον.

—Ἀμέσως, ἀφέντη!... Ὅτι οὐρίζε!

Ἐβρίξεν στὴ φωτιὰ μιὰ χούφτα φρύγανα καὶ μιὰ
μεγάλῃ φλόγα ἀνέπηδεν φωτίζοντα τὸ δωμάτιον.
Εἰς μίαν γωνίαν παρετήρησα μορφὰς ἀνδρικές, κα-
λυπτομένας μετὰ πλατύγορα καπέλλα καὶ περιβαλλο-
μένας μετὰ μύδρας γενειάδας. Ὁ φίλος μου ἔτυχεν νὰ
βγάλῃ ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ πορτοφόλι του καὶ ἐ-
πειδὴ τὸ ἦνοιξεν ἀδείξεν τρεῖς ναπολεόνια ἐκυλί-
σθησαν χάμω. Τότε μοῦ ἐφάνη ὅτι διέκριναν νὰ στίλ-
βουν εἰς τὸ σκότος κατὰ ἀπλήστα μάτια.

Ἄλλ’ ὡς εἶπα, ἐφορούσαμεν ἀπὸ κόπον καὶ πείναν
ἐνθ’ τὰ βρεγμένα μᾶς ἐνδύματα ἐπτείνονταν πρὸ
τῆς πυροστίδας, ἐφάγαμε τὴν ὁμελέτην, τὴν ὁποίαν
ἡ ἀνδρογυναικία μᾶς εἶχεν ἐτοιμάσει καὶ τὴν ὁποίαν
συνωδεδόσαμεν μ’ ἕνα παληόχροστο ζυνό. Ἐπειτα ἀνά-
ψαμε τῆς πίπας μᾶς καὶ ἐξαπλώσαντες τῆς μπόττες
μᾶς τῆς μυσκαμένης εὐπρόσ στὴ φωτιὰ, ἐξητήσα-
μεν πληροφορίας περὶ τοῦ μέρους ὅπου εὐρισκόμεθα.

Ἡμεθα εἰς ἀπόστασιν δύο λευγῶν ἀπὸ πάσης κα-
τοικίας. Ἐξω ἡ βορρῇ ἐπτείνεν ὁλοέν. Ἐδέησε νὰ
ἀποφασίσουμε νὰ περάσουμε ἐκεῖ τὴν νύκτα.

—Ἀν’ θέλεις νὰ ξεπλώσῃς ἐδῶ-πα, νὰ πάω νὰ
φέρω κατὰ στρωσιδ’ γυνί μ’.

Ὁ φίλος μου ἐδέχθη καὶ διὰ τοὺς δύο μᾶς καὶ
μετὰ μίαν ὥραν, κατὰ τὴν ἐντολήν, ἐκαίωμεθα χά-
μω, εἰς τὸ πάτωμα. Δὲν ἤξεύω πόσην ὥραν ἐκοι-
μήθη, ὅτε ἐξύπνησα ἀποτόμως. Περὶ μου ἦτο
κόπος ψιλαροχτόν. Ἀπ’ ἔξω τὸ δάσος ἐμουγγύει-
ν ἡ βορρῇ ἀκόμη ἐμείνετο. Ἄλλ’ οὕτως τὸ μουγγυ-
τὸ τοῦ δάσους οὕτε τῆς βορρῆς ὁ κρότος μὲ εἶχεν
ἐξυπνῆσαι. Ἐταχύνουμεν πλησίον μου, ἀπὸ κάτω
ἀπὸ τὴν μικρὴν σκάλαν. Ἦτο μιὰ φωνὴ ἀνδρική καὶ
μία γυναικεία. Ἐπείτωσα τ’ αὐτιά μου. Τί νὰ ἐ-
σχεδιάζαν ἀρὰ γε;

—Ἀφοῦ σ’ λέω πῶς εἶναι ὥρα. ἔλεγεν ἡ γυ-
ναικεία φωνή.

—Τὸ λοιπόν, νὰ βάλουμε μαχαίρι καὶ στοὺς
δύο :

Δὲν ἤκουσα τὴν ἀπάντησιν. Ἐγὼ κάποιος μυ-
στηριώδης θόρυβος θύρας ἀνοιγομένης καὶ ξανακλει-
ομένης... Βήματα ἀπεμακρόνησαν... Κρύος ἰδρώς
μὲ ἐκοψε καὶ ἐσκέφθην ὅτι ἡμεθα ἐκεῖ ἄσπολοι, ἀνυ-
περάσπιστοι, εἰς τὴν διάκρισιν ληστῶν, τῶν ὁποίων
τὰ ἀπλήστα μάτια εἶδαν νὰ λάμψουν εἰς τὸ σκότος.
Τί νὰ κάμουμε; Νὰ φωνάξωμεν; Ἀλλὰ ἡμεθα μόνον
μέσα εἰς τὴν καλύβην αὐτὴν τὴν χωμένην εἰς τὸ
δάσος τὸ ἐρημον, τὸ ἄγνωστον. Μετ’ ὀλίγον τὰ
βήματα τὰ ὁποῖα εἶχον ἀπομακρυνθῇ ἐπλησίασαν
πάλιν ἡ κάτω θύρα ἐτειξεν ἀνοιχθεῖσα καὶ ἤκουσα
τὴν φωνὴν τῆς γυναικὸς νὰ λέγῃ ἀνυπομονῶς :

—Σιγά... σιγά νὰ μὴν ξυπνήσουν.

Ἐγὼν κάτω ἀπὸ τὴν σκάλα νέον συμβούλιον χα-
μηλοφώνως καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ μείνω ἀπὸ τὸν φό-
βον μου, καθὼς ἤκουσα τὴν γυναικίαν νὰ ἐρωτᾷ :

—Ἐγὼ εἰς μαθὲς τὸ μαχαίρι ἐπάνω σ’;

Αἱ πρῶται βαθμίδες τῆς κλίμακος ἐτειξαν ὑπὸ τὸ
βάρος τοῦ ἀνερχομένου ἀνθρώπου. Εἶχα σηκωθῇ καὶ
ἐσεκίνησεν ὁμοῦ ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν θύραν, ἔτοι-
μος νὰ ἀμυνθῇ, ἀλλὰ τρέμων ὁλος Ὁ φίλος μου,
τὸν ὁποῖον δὲν ἐπρόφθασα νὰ ἐξυπνήσω, ἐκοιμᾶτο
ὕπνον μελὸβδινον.

Λίγους μίαν ἀκτίς φωτὸς ἐχώθη κάτω ἀπὸ τὴν θύ-
ραν. Ἐπειτα αὕτη ἐστορέθη ἡσύχως ἐπὶ τῶν στρω-
μάτων τῆς καὶ ὁ ἀνθρώπος, ξυπόλητος, εἰσῆλθε κρα-
τῶν τὸ μαχαίρι του. Ἡ τρομερὰ μορφή του διεγρά-
φεται εἰς τὸ φωτεινὸν διάκνον τῆς θύρας. Ἡ
γυναικία ἐμείνετο εἰς τὸ κεφάλισκαλον μετὰ τὸ χεῖρ
βαλμένην ἐμπρὸς εἰς τὴν φλόγα τῆς λαμπάδος τῆς.

—Σιγά... σιγά... ἐπανελάβε πάλιν.

Ὁ ἀνθρώπος ἐπροχώρησεν ἀκροποδητῇ. Φθάσας
πλησίον τῆς στρωμνῆς, ὅπου ἐκοιμᾶτο ὁ ταλαίπωρος
φίλος μου, ἐσῆκωσε τὸ χεῖρ του. ἕνα χεῖρ μαύρον
καὶ καλλικρόν, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁποίου ἔλαμπεν ἡ
λεπίς τοῦ μαχαίριου.

Τότε, ὦ! τῆς κουταμάρας μου!... κόπτεται μίαν
μαγάλην φέταν ἀπὸ ἕνα χονδρὸ χοιρομερί ποῦ ἐκρέ-
ματο ἀπὸ πάνω του.

Τὸ πρῶτον, ὅταν κατεβήκαμε ἀπὸ τὸν κοιτῶνά μας,
ἐσῆκαμε ἔτοιμοι τὸ τραπέζι.

ΤΑ ΠΡΟΞΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΥ

ΗΤΟ μὴν φορὰ κ’ ἔσαν καιρὸ ἕνα κοριτσάκι ἕως
εἰκοσιπέντε ἐτῶν, κ’ ἐζούσε μετὰ τὴν κυροῦλα
του καὶ μετὰ τὸ σκύλο τους. Κοριτσάκι εἰκοσιπέντε ἐ-
τῶν. Ἄλλο πάλιν αὐτό. Ἄλλ’ ὡς ἐννοήσουν οἱ ἀ-
ναγνώσταί μας ὅτι ἡ λέξις «κοριτσάκι» ἀπευθύνεται
εἰς τὸ ἀνδρῆμα καὶ ὄχι εἰς τὴν ἡλικίαν. Ὀνομά-
ζετο Λουκίτσα, ἦτο νύστιμη, παχουλὴ καὶ ροδοκόκ-
κινη μετὰ γαλανά μάτια. Μία φοδερὰ λύπη θῆκε ἐ-
σκότιζε τὴν παρθενικὴν γορᾶν τῆς εὐτυχίας τῆς.
Ἦτο εἰκοσιπέντε ἐτῶν καὶ ἀκόμη ἦτο ἀνύπανδρος.
Καὶ γιατί νομίζετε; Διότι κανεὶς δὲν τὴν ἐπίστευεν
ὅτι εὐρίσκειτο εἰς ἡλικίαν γάμου. Ὅλοι τὴν ἐπαί-
ναν γιὰ καμμιὰ δεκαπενταριά χρονῶν κοριτσάκι.

Ἡ Λουκίτσα ἦτο εἰς ἀπελπισίαν. Ἦθελε καὶ κα-
λὰ ἄνδρα ἡλικιωμένον καὶ κανεὶς δὲν ἐπαρουσίαζετο.
Ἐπ’ ἤγγινεν κ’ ἐσυμβουλεύετο τὴν κυροῦλα τῆς, τὴν
ἀγαπημένην τῆς κυροῦλα, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐζούσε με-
ταχούλα, εἰς ἕνα ἐρμητικὸ μοναχικὸ σπητάκι.

—Κυροῦλα μου, τῆς ἔλεγε, πές μου τί θὰ γίνῃ
αὐτὴ ἡ κατάστασις μ’ ἐμένα; Τὰ χρόνια ἀρχίζουν
νὰ με παίρνουν ἀπὸ μπροστὰ καὶ κανεὶς δὲν με θέ-
λει γιὰ γυναῖκα του. Χρήματα ἔχω, εὐμορφία ἔχω,
μὰ τί νὰ τὰ κάνω;

Ἄλλ’ ἡ καλὴ κυροῦλα ἐκουνοῦσε τὸ κεφάλι τῆς
καὶ δὲν ἤξευρε κ’ αὐτὴ τί νὰ τῆς πῇ.

Ἐνα πρῶτον ἡ γορῶλα φωνάζει τὴν ἐγγονήν τῆς
καὶ τῆς λέγει, γελῶσα πονηρῶς :

—Παιδάκι μου, ξέρεις τί; Εὗρηκα τρόπο νὰ προ-
μηθευθῇς ἕναν ἄνδρα.

—Ἄ, μαχαίρ, καυμένη κυροῦλα. Ἀμ’ πῶς;

—Ὁ Μεδῶρ, μάτια μου, θὰ μᾶς τὸν προμηθεύσῃ.

—Ἐλα δὲ. Τὸ σκυλί;

—Ναί, ναί. Ἀκουσε. Καθὼς ξέρεις, ἀπ’ ἔξω ἀ-
πὸ τὸ δρόμον μᾶς περνοῦνε κάθε μέρα, χιμῶνα κα-

λοκαίρι, ἀτελείωτα ποδήλατα. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς
τοὺς ποδηλατιστὰς εἶναι γέροι, ποὺ περιμένουμε με-
αὐτὴ τὴν ἐξίστασιν νὰ γυμνάζουνε τὰς βραχυστι-
σιδὲς καὶ νὰ ἐμποδίσουνε τὴν ἀβριτιάδα ποὺ τοὺς
τρομάζει. Αὐτοὺς λοιποὺς ἀρρῆσέ τους. Εἶναι ὅμως
ἄλλοι ποὺ εἶναι νέοι, μετὰ κοντὸ παντολόνι, πετρωμέ-
να μπρόστια, ποὺ τοὺς θλίπτει καὶ τοὺς χαίρειται, ἂν
καμμιὰ φορά δὲν προφταίνεις νὰ τοὺς δῇς ἀπὸ
τὴν τραγάλα τους. Ἀπ’ αὐτοὺς τὸ λοιπὸν τοὺς νέ-
ους ἐσκέφθηκα νὰ θροῦμε κανένα γαμπρό.

—Καλὰ λές, κυροῦλα μου, ἀμ’ πῶς νὰ τὸν θροῦμε;
—Εὐκόλο εἶναι, ἔκαμε ἡ γορῶλα, μετὰ τὸν ἀνθρώ-
που ξεσκαλισμένον ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου. Νά,
καθὼς θὰ περνῶν ἀπὸ τὸ σπῖτι μᾶς, νὰ τοὺς
ἀναγκάσουμε νὰ σταθοῦν. Νὰ βάλουμε τὸν Μεδῶρ
νὰ ριχθῇ ἐπάνω τους, νὰ τοὺς ρίξῃ ἀπὸ τὸ ποδήλα-
τό, νὰ σπᾶσουμε κανένα πόδι, κανένα χεῖρ, νὰ τοὺς
περιποιηθῶμε ὥστερα στὸ σπῖτι μᾶς καὶ κάποιον θὰ
πιάσουμε μ’ αὐτὸ τὸ δόλωμα. Ἀπὸ σήμερον κιόλας
νὰ πιάσουμε τὸ σκυλί, νὰ τοῦ μάθουμε νὰ γύνεται
ἀπάνω σ’ αὐτοὺς τοὺς πεταχτούς διαδρόμους, ποὺ
μᾶς ἦτανε γραφτὸ νὰ ἰδοῦμε στὰ χρόνια μας.

Ἡ κυροῦλα ὠμιλοῦσε ἀκόμα, ὅταν ὁ Μεδῶρ ἐξα-
πύνησε τὴν πόρταν μετὰ τὰ πόδια του. Ἀμέσως ἐν-
νοεῖται τὸν ὑπεδέχθησαν ὡς σωτήρα, ἡ γορῶλα τὸν ἐ-
γάλλεψε. ἡ κόρη τὸν ἐσίλησε γλυκὰ στὴ μοῦρην καὶ
ἡ διδασχὴ ἤρχισε καὶ ἀπὸ τὰς δύο γυναῖκας. Ὁ Με-
δῶς τὰ ἤκουσε προσεκτικῶς ὅλα, ἐσῆκωσε τὸ πόδι
του, ὡς διὰ νὰ ὀρκισθῇ ὅτι θὰ τὰ ἐκτελέσῃ ὅλα πι-
στῶς, καὶ ἐπῆγε νὰ κάμῃ καρτέρι στοὺς ποδηλάτας.
Ἀκούων τὴν ὥραν ἐκείνην ἐπενοῦσε ἕνα ποδήλατο
χωρὶς σκεδὸν καουτσούκ, καὶ γι’ αὐτὸ ἐγαλοῦσε τὸν
κόσμον ἀπὸ τὸν κρότον. Ὁ Μεδῶρ ἐχώθη κατεπάνω
του καὶ ὁ ποδηλάτης ἔπεσεν. Ἡ Λουκίτσα ἐπείρεν
ἀμέσως, περιχαρὴς διὰ τὸ εὐτύχημα, νὰ παρᾶσῃ
εἰς τὸ δυστυχὲς τὰς περιποιηθείς τῆς. Ὁ ποδηλάτης

ῥυχαίστηκεν, ἀλλὰ ὕβρις μᾶλλον παρὰ εὐχαριστία
ἦτο ἐκείνη ἡ ἐκφρασίς του, ἔπειτα δὲ ἀρπάξεν μιὰ
πίττα καὶ τὴν κατέφερε κατὰ τὸν Μεδῶρ. Ἡ Λου-
κίτσα εἶδεν ἀπὸ τὸ ὕψος του, ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν
του, ἀπὸ τὰ μεντεσῆκα ἄσχημα χεῖρα του, ὅτι δὲν
ἦτο αὐτὸς ὁ σύζυγος τῆς ἐκλογῆς τῆς. Ἐρωτᾷ καὶ
μυθᾶται ὅτι ἦτον ἕνας ξυλοφυγάς, πρόστρυχος, ποὺ
ἐνλειπτοῦσε τὴν Κυροῦλάν του. Μετ’ ὀλίγον ἀνέβη
πάλιν εἰς τὸ ποδήλατόν του καὶ ἐτραβήξεν τὸν δρό-
μον του. Ἀπογοητευμένη ἡ Λουκίτσα πηγαίνει καὶ
ἐσπᾶται στὴν κυροῦλάν τῆς.

—Ἐνοῦνα σου, παιδί μου, ἀπαντᾷ τὸ γορῶδιον, εἰ-
καὶ πολλῶν εἰδῶν ποδήλατα. Ἐπὶ νὰ κυττάξῃς ποῶ
ἔχουνε χονδρὸ καουτσούκ. Τέτοια ἔχουν οἱ εὐγενεῖς.
Αὐτὰ περνοῦνε σιγὰ, δέχων νὰ τ’ ἀκούς. Σ’ αὐτὰ
νὰ ἀπευθύνεσαι.

Δυσκαλεύεται πάλιν ὁ Μεδῶρ καὶ στήνει ἄλλο
καρτέρι στὴν πόρταν. Ἀλλὰ τίποτε ἐκείνη τὴν ἡμέ-
ραν. Τὴν ἐπομένη μολὲς κατὰρῶσε νὰ ἐπιτεθῇ, ὁ
τεταράχος αὐτὸς ληστής, εἰς δευτέρον ποδήλατον,
καυμῶτα καὶ ἡσυχώτατον.

Ὁ ἐπιβάτης πέφτει πάλιν, ἀλλὰ γιὰ καλὰ αὐτὸς.
Ἦτο ἕνας νέος ὠραϊώτατος, σὺν ἀγαθῷ θεῷ, ρω-
μαλέος σὺν λεῶν τῆς Σαγγάρας. Καθὼς ἔπεσεν, ἐμ-
πέδω, ἔσπασε τὸ κεφάλι τοῦ ἐπάνω σ’ ἕνα σωρὸ χα-
λίκων καὶ ξεγδαίνει καὶ τὸ χεῖρ του. Ἡ Λουκίτσα,
πρὸ τῆς καταστροφῆς αὐτῆς, ἔσπευσε μετὰ παντὶ καὶ
μετὰ νερὰ διὰ νὰ τὸν περιποιηθῇ. Ἀλλ’ ἡ κατάστασις
τῶν ἦτο κακή. Ἐδέησε νὰ τὸν εἰσαγάγουν εἰς τὸ
σπῖτι τους καὶ νὰ ἐπιδέσουν μετὰ ἡσυχίαν τὰς πληγὰς
του.

Ἡ νύκτα τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐξημερωθῇ εἰς τὴν ἐ-
παυλιν. Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἐξημερῶμενος, δὲν ἤμ-
πορούσε νὰ ἐπιτρέψῃ. Τὴν τρίτην ἡμέραν, ἐξωμο-
λογήθη τὸν ἑρωτᾷ του εἰς τὴν Λουκίτσαν, ἡ ὁποία
τώρα εἶναι ἡ εὐτυχιστέρα σύζυγος.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΑΘΗΝΑΙ
14
Μαρτίου
1925

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ ΚΑΙ ΞΕΝΟΔΟΧΟΙ

Εἰς τὸ Παρίσι ἤνοιξεν ἐσχάτως ἡ πρώτη ξενοδοχειακὴ σχολή. Φαίνεται ὅτι τὸ πατροπαράδοτον ξενοδοχεῖον τοῦ παλαιοῦ γαλλικοῦ τύπου δὲν ἱκανοποιούσεν ἐντελῶς τὰς νεωτέρας ἀπαιτήσεις, καὶ ἡ γαλλικὴ πρωτεύουσα καὶ αἱ ἐπαρχικαὶ ἀκροὶ τῆς Γαλλίας εἶχον ὑπερπληρωθῇ πρὸ τοῦ πολέμου ἀπὸ μεγάλα ξενοδοχεῖα διευθυνόμενα ἀπὸ Γερμανοὺς καὶ Ἑλβετοὺς, τῶν ὁποίων ἡ τελειότης καὶ μέχρι τῶν παραμικροτέρων λεπτομερειῶν ἀκρίβεια, ἦτο ἐν ἀληθινὸν θαῦμα, ἐν δοξολόγημα τῆς Γερμανικῆς μεθόδου καὶ τοῦ Γερμανικοῦ οργανωτικοῦ πνεύματος, τὸ ὅποιον ἤρθε καὶ εὐαγματούργει μέσα εἰς τὴν καρδίαν τῆς Γαλλίας.

Ὅταν ἐκκηρύχθη ὁ πόλεμος, ἡ Γαλλικὴ Ἀστυνομία ἀνεκάλυψεν ὅτι τὰ μεγαλύντερα ξενοδοχεῖα τῆς «Κυανῆς Ἀκτῆς» ἦσαν ἰδιοκτησίαι Γερμανῶν, μετὰ διευθυντὴν Γερμανικὴν καὶ προσωπικὸν ἐντελῶς Γερμανικόν.

Καὶ αὐτὸ ἐθξε, φαίνεται, τὴν ἀρκετὰ ἄλλως τε Γαλλικὴν φιλοτιμίαν, καὶ οἱ Γάλλοι, οἱ ὅποιοι ἐκαυχῶντο μέχρι τινός διὰ τὸν ἐντόπιον χαρακτήρα τῶν οἰκῶν αὐτῶν τῆς κοινῆς φιλοξενίας, ἠσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην τῶν μεταρρυθμίσεων ἐπὶ τὸ κοσμοπολιτικώτερον.

Καὶ ἔχομεν ἤδη τὸν πρῶτον βήμα, τὴν ἵδρυσιν εἰς τὸ Παρίσι τῆς πρώτης ἐπισήμου ξενοδοχειακῆς σχολῆς, προορισμένης νὰ μορφώσῃ κυρίως διευθυντὰς ξενοδοχείων, ἀλλὰ καὶ μαγείρους, περὶτοίρους, καὶ θαλαμηπόλους ἀκόμη. Ἐν τούτοις ὑπάρχουν ἀκόμη ἀρκετοὶ Γάλλοι, καὶ κυρίως οἱ δημοσιογράφοι, οἱ ὅποιοι, ἀνεξαρτήτως ἀπὸ κάθε πρακτικῆν ἀποφιν τοῦ ζητήματος, ἴσως διότι οἱ δημοσιογράφοι ἐξ ἰδιοσυγκρασίας ἀγαποῦν νὰ φαίνωνται «ὡς πνεύματα ἀντιλογίας», ἀρχίζουν νὰ νοσταλγοῦν τὸ παλαιὸν ξενοδοχεῖον τοῦ γνησίου Γαλλικοῦ τύπου, ἀκριβῶς ὅπως τὸ ἐγνωρίσαμεν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τὰς περιγραφὰς τῶν μυθιστορημάτων τῆς περασμένης μύδας. Εἰς τὰ παλαιὰ αὐτὰ ξενοδοχεῖα, κατὰ γενικὸν κανόνα, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ξενοδοχείου ἦτο συγγενὴς καὶ μάγειρος, ἐφορούσεν ἀναπορεύτως μεγάλην ἔσπρην σκούφιαν καὶ ἄσπρην ποδιάν, ἐσερβίζεν ὁ ἴδιος εἰς τὸ τραπέζι τοὺς ἀξιολογωτέρους ἐκ τῶν ξένων τοῦ καὶ ἐξήρχετο πάντοτε εἰς τὴν ἐξώθυρον διὰ νὰ ὑποδεχθῇ ὁ ἴδιος ὅλους τοὺς νεοερχομένους διὰ τὸν στόμαχόν τῶν ὁποίων ἐφρόντιζεν αὐτός, ἐνῷ ἡ σύζυγός του ἐφρόντιζε διὰ τὸν ὕπνον των.

Ἡ μαγειρικὴ των ἦτο ἀπλὴ μετεχειρίζοντο πάντοτε φυσικὰ προϊόντα καὶ ἐφιλοτέχνουν τῆς σάλτσας των χωρὶς χημικὰ παρασκευάσματα.

Καὶ ὁ μικρότερος μικροξενοδόχος ἐφρόντιζε νὰ ἔχῃ «κάδων» ἀπὸ γνήσια κρασί καὶ ἀπαραίτητως μίαν «εἰδικότητα» τοῦ οἴκου του, μίαν «ασπιδιότη» ἐνὸς φαγητοῦ, τὸ ὅποιον αὐτὸς μόνον ἐγνώριζε νὰ παρασκευάζῃ καὶ κανεὶς ἄλλος εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, ἔστω καὶ ἂν τὸ φαγητὸν αὐτὸ ἦτο ἕνα πιετον σαλιγκάρια μετὰ κόκκινην σάλτσα ἢ κουνέλι βρασμένον εἰς τὸ ξύδι. Καὶ τὰ ξενοδοχεῖα ἦσαν ἀπλά, λιτὰ, τὰ δωμάτια τοῦ ὕπνου ἦσαν ἐπιπλωμένα μετὰ διάκρισιν, χωρὶς ματαίαν λάμπην, ἤστραπτον ἀπὸ καθαριότητα καὶ μετὰ μίαν λέξιν ἦσαν πολὺ συμπαθητικά.

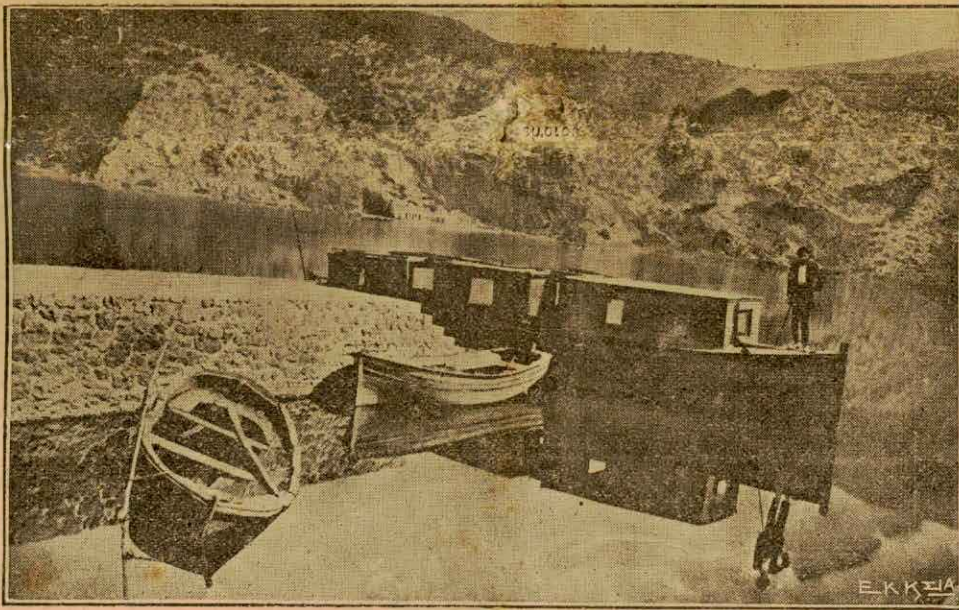
Τώρα τὰ ξενοδοχεῖα γίνονται ὅμοια εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Εἶναι τεράστια, κοινὰ καὶ ἀπαράλλακτα. Κολοσσιαῖα οἰκοδομήματα χωρὶς ρυθμὸν καὶ χωρὶς γούστο, μετὰ ἡλεκτρικὸν φῶς, ἀσαντὲρ καὶ γκαζὶ αὐτοκίνητων καὶ μετὰ μίαν μεγάλην αἰθούσαν ἐστιατορίου εἰς τὸ ἰσόγειον ἢ τὸ πρῶτον πάτωμα γεμάτην κατὰ κανόνα ἀπὸ καθρέπτας. Κτίζονται ὅλα δι' ἀνθρώπους διαττικούς, οἱ ὅποιοι ἔρχονται

νὰ φύγουν καὶ πάλιν καὶ δὲν ἀισθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ πάρουν μετὰ των καμμίαν ἀνάμνησιν ἀπὸ τοὺς τόπους τῆς διαμονῆς των. Εἶναι ὅλα τόσον ὅμοια καὶ ἀπαράλλακτα μετὰ τῶν, ὥστε σχεδὸν δὲν ὀρίσεται κλέειν ἀνάγκη τῶν ταξιδεύσων, ἡ ἀνάγκη τῆς ἀλλαγῆς, ἀπεὸ ὑπάρχει παντοῦ τὸ ἴδιον «ντεκόρ», ἡ ἴδια ἀρρομία, ἡ ἴδια ψευδὴς λάμψις εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν πραγμάτων, τὸ ἴδιον ψεύδος εἰς τὴν οὐσίαν των, ἡ ἴδια χονδροειπία εἰς τὸ σύνολόν των.

Δὲν εἰσπορεύειν βέβαια νὰ ἡξεύρωμεν πόσον δίκαιον ἢ ἀδίκον ἔχουν οἱ Γάλλοι ποὺ νοσταλγοῦν τὰ ξενοδοχεῖα τοῦ παλαιοῦ τύπου, ἀκόμη καὶ τὴν λαϊκὴν ροσσερί ἢ ὅποια φαίνεται ὅτι δὲν ἐξέλειπεν ἀ-

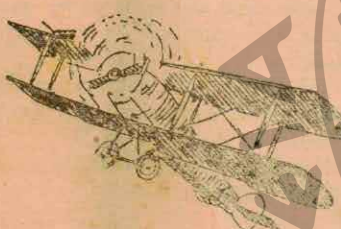
Ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΥΣΙΣ

Ἀπὸ τὴν μαγνητικὴν λίμνην Καϊάφας. — Ἀποστολεὺς Ν. Δάβος, Κριεκούκιον — Ἡλείας

κόμη. Ἡμεῖς ὅμως δὲν ἔχομεν κανένα λόγον νὰ παραπονοῦμεθα διὰ τῆς μεταρρυθμίσεως τῶν ξενοδοχείων μας. Εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ὑπάρχει παλαιὰ ξενοδοχειακὴ ἀπαράδοσις ἢ ὅποια νὰ κινδυνεύῃ νὰ ἐκλείψῃ. Καὶ δι' αὐτὸ οἱ Ἀθηναῖοι αἰσθάνονται ἰδιαίτερον εὐχαρίστησιν διὰ κάθε νέον ξενοδοχεῖον ποὺ ἀνεγείρεται εἰς τὴν πόλιν των, διὰ κάθε νέον κολοσσόν ποὺ ὑψώνεται εἰς τοὺς δρόμους των, διὰ κάθε νέον ἐστιατόριον ποὺ ἀνοίγει τὰς πόδας του.

SER

Ο,ΤΙ ΒΛΕΠΩ ΚΑΙ ΑΚΟΥΩ

ΑΙ ΚΑΠΝΙΖΟΥΣΑΙ

ΤΩΡΑ πλέον αἱ γυναῖκες δὲν καπνίζουν μόνον εἰς τοὺς κλειστοὺς χώρους, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς δρόμους. Ἀπὸ τὸ σαλόνι τὸ καπνισμὰ τῶν γυναικῶν ἐπεξετάθη εἰς τὰ ἐστιατόρια, εἰς τὰς χορευτικὰς συγκεντρώσεις, εἰς τὸ αὐτοκίνητον, τελευταίως δὲ καὶ εἰς τὸ πεζοδρόμιον. Τὴν νύκτα ἰδίως λάμπει τὸ σιγαρέττον εἰς τὸ στόμα πολλῶν γυναικῶν περὶσσότερον καὶ ἀπὸ τὰ ἀστεράκια τοῦ οὐρανοῦ. Δὲν εἶνε δὲ σπανία ἡ περίπτωσης νὰ σὰς σταματᾷ γυναῖκα εἰς τὸν δρόμον καὶ νὰ σὰς ζητῇ νὰ ἀνάψῃ τὸ σιγαρέττον της.

— Συγγνώμην, κύριε, μοῦ δίδετε νὰ ἀνάψω;
— Τὴν φλεγμένην καρδίαν μου, κυρία μου, ὅχι μόνον τὸ σιγαρέττον μου, παρακαλῶ.

Εἶναι ὡραῖον τὸ θέαμα τῆς γυναικῆς καπνίζούσης καὶ εἰς τὸν δρόμον ἀκόμη; Ἀλλὰ ἂς κάμωμεν καὶ διαφορετικὰ. Αἱ γυναῖκες θέλουν τώρα νὰ ἔχουν ἀνδρικήν ἐκφρασιν εἰς ὅλα. Κόβουν ἀνδρικήν τὰ μαλλιά των, περπατοῦν μετὰ ἀνδρικὸν βήδισμα, πηδοῦν ἀνδρικά ἀπὸ τὸ τραῦμα, παρ' ὅλα τὰ πρόστιμα τελευτούως, τὰ ὅποια δὲν πληρώνουν βέβαια ἐκείναι, κρατοῦν μπιστοῦν ὅπως οἱ ἄνδρες, πίνουν οὕτω ὅπως αὐτοὶ ὥστε διατῇ νὰ μὴ καπνίζωσιν καὶ εἰς τοὺς ἐξώτους; Βεβαίως δὲν θὰ ἔχουν ἀντήρτησιν οἱ καπνοπώλαι, περὶ ὀλιγώτερον τὸ κράτος, τὸ ὅποιον φερόλεγε τόσον διαρέως τὸν καπνόν.

Ἦνας εἶπε:
— Εὐτυχῶς ἔτι οἱ ἄνδρες ζυρίζουν τώρα τὸ μὲν στάκι των, ἀλλοιῶς θὰ ἐβλέπαμεν καὶ γυναῖκες μετὰ στάκια!

Τέλος εἰς τὸ μόνον ποὺ ἀπέμειναν ἀκόμη γυναῖκες εἶναι τὰ ὑψηλὰ ταχυόνα των. Ταῦτα μεγαλύνουν περισσότερον, ὅσον κοντήτερα κύνονται τὰ

μαλλιά των. Γίνονται θελκτικώτεροι μετὰ αὐτὴν τὴν μανίαν τῆς ἀνδρικοποιήσεώς των; Τὸ πιστεύουν, ἀλλὰ ἂν ἐπρόσθεταν περισσότερον τὴν ἐντόπιωσιν, τὴν ὁποίαν προσενοῦσιν, ἠμφίβολον εἶνε ἂν θὰ ἐξυκολοῦθον τὰς τάσεις των πρὸς τὰς ἀνδρικές ἀπομιμήσεις. Τίποτε δὲν καθιστᾷ γοητευτικώτερον τὴν γυναῖκα ἀπὸ τὸν τονισμὸν τοῦ γυναικείου χαρακτῆρός της, ἐνῷ αἱ ἀθίδες σήμερα καταβάλλουν πᾶσαν προσπάθειαν νὰ παραμορφώσουν ὥστε καλὸν τοῦς ἑδρεῖν ἡ φύσις. Ἀκόμη καὶ αὐτὴν τὴν φωνήν των, ἡ ὁποία μετὰ τὸ πολὺ καπνισμὸν ἔγινε θυρεὸς ὡς μύλυδος. Πολλαὶ ἔχουν πλέον δραχμὴν φωνῆς ἀποστράτου λοχίου, καθὼς δὲ ἔλεγε ἱατρός τῆς πόλεως μας, καὶ κοριτσάκια τώρα ὑποφέρουν ἀπὸ φαρυγγίτιδα. Ἐν τούτοις καὶ αὐτὸ νομίζω, ὅτι εἶνε σίχ. Μεταξὺ δέκα γυναικῶν εἰς διασκέδασιν μετὰ τραγοῦδι αἱ ἑξ θὰ εἶνε μπάσσοι. Αἱ ποίμαι καὶ αἱ κοντοῦλα ἐκλείπουν ἀπὸ τὴν μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἄλλη. Εἰς κάποια πίκαια προχθὲς ἠκούσθη παμπόδες κάμων ποίμα, ἐνῷ αἱ ἐγγοναὶ τοῦ τὸν συλῶσαν μετὰ μπάσσο. Τὴν συνέπειαν τοῦ κακοῦ τοῦ καπνισμοῦ δοκιμάζον αἰσθητοτέρως οἱ διευθυνταὶ θεάτρων. Μάτην προσπαθοῦν νὰ εὗρουν γυναῖκα μετὰ δραστήριον φωνὴν διὰ τὴν σκηναίαν.

— Ὡς γὰρ ταχυόνα ὅσα θέλεις, ἔλεγε τελευταίως ἕνα θεατρών, ὅχι ὅμως καὶ φωνὴ πλεον. Βεβαίως, ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν ἀνδρικοποιήσαν ἀκόμη καὶ τῆς γάμπας των, ἀλλοιῶς ἡ ἐπιχείρησις μου θὰ ἦταν καταστραμμένη ἐντελῶς.

Τόσον πολὺ θάλαπτε, τὸ σιγάρον τὰς γυναῖκας τοῦ θεάτρου σου, ἠρώτησε κάποιος.
— Πολλὸ, ἀλλὰ περισσότερον ἐμένα. Θέλω τέσσερα καπνίσματα τὴν ἡμέραν διὰ νὰ μοῦ τὰ καπνίζω. Τραμπάζινες αἱ γυναῖκες εἰς ὅλα, δὲν ἠδύνατο πᾶσι εἶναι καὶ εἰς τὸ καπνισμὸν.

— Καὶ δὲν κόβεις τὸν καπνόν, χριστιανέ μου.
— Ἦναι τὸν ἐκούλα πρὸ καπνοῦ, ἦσαν ἡ ἀπάντησις, ἀλλὰ ὅχι καὶ ὁ θιάσός μου!

Ο ΦΑΚΟΣ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΔΟΥ όπου η κοσμική μας κίνησις ανάγεται πλέον εις την Σαρακοστήν, χωρίς δι' αυτό να παρουσιάσῃ ὀλιγωτέραν ποικίλιαν συγκεντρώσεων καὶ κοσμοσυρροῆς.

Προτοῦ ὅμως ἀρχίσωμεν νὰ ἀναφέρωμεν τὰς Σαρακοστινὰς συγκεντρώσεις, τσάγια, μαστίχες καὶ χορούς, ἃς σημειώσωμεν καὶ μερικὰς ἀκόμη συγκεντρώσεις τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς ἀποκριᾶς, τὰς ὁποίας ὁ χώρος δὲν μᾶς ἐπέτρεψε νὰ σημειώσωμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον.

Μία ἀπὸ τὰς συγκεντρώσεις αὐτὰς ὑπῆρξε καὶ ὁ χορὸς τῶν Σιδηροδρομικῶν, ὅστις εἶχε δοθῇ εἰς τὰ «Ὀλύμπια».

Ἡ ὁργανωτικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ χοροῦ, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν κ. κ. Στεφάνου, Σκιαδᾶ, Τζίκου, Κοντομικαίου, Μάτσα, Βοζίκη, Δοβλέτη, Χουτοπούλου καὶ Βουδοπούλου, εἶχε τὰ πάντα διοργανώσας ἐκτάκτως καλὰ, οὕτως ὥστε ὁ χορὸς νὰ στεφθῇ ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Μεταξὺ τῶν παρευρεθεισῶν κυριῶν διέπρεψεν ἡ κυρία Κέμπερ, ἥτις καὶ ἐβραβεύθη διὰ τὴν χάριν καὶ εὐμορφίαν τῆς, ἡ κυρία Στεφάνου, χαριτωμένη ἐπίσης μετὰ τουαλέτταν ρόζ, ἡ κυρία Ζωχιού μετὰ σάξ, ἡ δεσποινὶς Βοζίκη, ἡ κ. Μιχαλοπούλου, ἡ κ. Σπυροπούλου, ἡ κ. Ἀναστασίου καὶ ἄλλαι.

— **Καὶ Ἀπέρρη**

Εἰς τῆς κυρίας καὶ τοῦ κυρίου Ν. Ἀπέρρη ἐξακολουθοῦν πάντοτε αἱ κατὰ Σάββατον ὑποδοχαί, αἱ ὁποῖαι θὰ διαρκέσουν καθ' ὅλην τὴν Σαρακοστήν, ἂν καὶ εἰς κάποιον σπενώτερον κύκλον.

Οἱ φίλοι καὶ γνώριμοι, ποῦ ἐπέρασαν τόσον εὐχάριστους στιγμὰς καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τῆς χειμερινῆς περιόδου εἰς τὰ φιλόξενα σαλόνια των, ἐξακολουθοῦν νὰ συγκεντρώνωνται ἀκόμη ἐκεῖ κατὰ Σάββατον, βέβαιον ὅτι ἡ ἀφιξίς των θὰ γίνῃ ἐνθουσιώδως δεκτὴ ἀπὸ τοὺς τόσον εὐγενεῖς καὶ καλοὺς οἰκοδεσπότας.

— **Εἰς τὸ «Καπρί»**

Ἐξ ἄλλου εἰς τὸ «Καπρί» τὴν νύκτα τῆς τε-

λευταίας ἀποκριάτικης Κυριακῆς ἐσημειώθη ἐξαιρετικὴ κοσμοπληθυσία, διότι κατέληξε νὰ συγκεντρωθῇ μέχρι τῶν προινῶν ὥρων ἐκεῖ ὁ κόσμος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους χοροὺς.

Μεταξὺ τῶν παρευρεθεισῶν διεκρίναμεν τὴν κυρίαν Σταμάτη μετὰ τὰς δύο χαριτωμένας θυγατέρας τῆς, τὴν κυρίαν Παῖκου, τὴν κυρίαν Βάτη, τὴν κυρίαν Ψύχα, τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Νικολοπούλου, τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Παπαστράτου, τὰς δεσποινίδας Βαρροπούλου, τὴν κυρίαν Κεὶν καὶ τοὺς κ. κ. Αἰγινίτην, Βερσιόπουλον, Ψύχαν, Ἀποστόλου, Πετμεζᾶν, Μαλτέζον καὶ πλείστους ἄλλους.

Ἄλλ' ἰδοὺ ὅπου τὸ Κερναδάλι παρήλθε χωρὶς ὅμως γι' αὐτὸ νὰ παρῇ καὶ ἡ διάθεσις τῶν Ἀθηναίων γιὰ τὰς διασκεδάσεις καὶ τὸν χορόν.

Τὸ «Καπρί» ἐξακολουθεῖ πάντοτε νὰ παραμένῃ τὸ ἀγαπημένον κέντρον τῶν ἀτθίδων μας καὶ τῶν συνοδῶν των καὶ καθὲς ἀπόγευμα εἶναι πάντοτε ἐκεῖ τὸ γενικὸ ραντε-βού.

Ἀπὸ τὸν κόσμον τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος σημειώσαμεν τὰ κάτωθι ὀνόματα:

Τὴν κυρίαν καὶ δεσποινίδα Παπαδουλαίου ἀμειλόμενας εἰς κομψότητα, τὴν κυρίαν Ἀργυροπούλου μετὰ ὀρειοτάτην τουαλέτταν τέτ-ντ-νέγκρ, τὴν δεσποινίδα Κοπαρίση μετὰ τουαλέτταν ἐκείνη, τὴν κυρίαν Καπιτσίνη, τὴν κυρίαν Νικολαΐδου μετὰ ὀρειοτάτην γκαζὶα τουαλέτταν, τὴν δεσποινίδα Ἀνδρεάδου, τὴν κ. Πεσματζόγλου, τὴν κ. Παπούλια τὴν δ)δα Ράλλη τὴν δ)δα Παπαθανασίου μετὰ μαύρην τουαλέτταν, τὴν κ. Μάτση, τὴν δεσποινίδα Σωτηροπούλου, τὴν κυρίαν Λυμπεράκη, τὴν δεσποινίδα Γαλάνη, τὴν δε-

σποινίδα Δελένδα μετὰ πολὺ ὀμορφὴν τουαλέτταν ἀπὸ βελούδου σιφὸν μαῦρο, τὴν δεσποινίδα Παπαγεωργίου καὶ τοὺς κ. κ. Κοτζιᾶν, Ροδοκανάκη, Παλαιολόγον, Κωνσταντινίδην, Μεταξᾶν, Μπότσην, Βραχνόν, Σοφριανόπουλον, Κιστόπουλον, Ἰωαννίδην, Νικολαΐδην, Μαντζαρωτάκη, Γαβριηλίδην, Μπότσαρη, Παπαδόπουλον, Θεολόγον, Ζάχον, Ραζὴν καὶ πλείστους ἄλλους.

— **Σύνδεσμος ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικὸς**

Μεθ' αὐριον Δευτέραν, 16ην τρέχοντος μηνός, προαναγγέλλεται μεγάλος χορὸς εἰς τὸ Καπρί, διοργανωθείς ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῆς Γυναικὸς καὶ σκοπὸν ἔχων νὰ περισυλλέξῃ νέους πόρους πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ ἀγαθοεργοῦ τοῦ σκοποῦ.

Εἶναι γνωστὰ αἱ προσπάθειαι τοῦ Συνδέσμου αὐτοῦ διὰ τὴν μόρφωσιν τῆς Ἑλληνίδος καὶ ἡ δράσις του τόσον εἰς τὸν καθαῶς μορφωτικόν, ὥσον καὶ εἰς τὸν φιλανθρωπικόν ἀκόμη κύκλον.

Ὁ Σύνδεσμος ὑπὲρ τῶν Δικαιωμάτων τῆς Γυναικὸς, ὅτι μόνον διοργανῶναι κατ' ἔτος ἐπιστημονικὰς συζητήσεις, διαλέξεις, μαθήματα, ἀλλὰ ἐπεκτείνει τὴν δράσιν του καὶ εἰς ἔργα φιλανθρωπικὰ. Οὕτως ἔδρασε μετὰ τῶν ἄλλων τὸ Ὁρφανοτροφεῖον «Ἡ Ἑθνικὴ Στέγη», τὸ ὁποῖον προσέφερεν ἄστυον εἰς πλεόν τῶν ἐκατὸ μικρὰ ὁρφανὰ κοριτσάκια, θύματα τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πρέπει ὅλοι αἱ Ἀτθίδες μας, τιμῶσαι μετὰ τὴν παρουσίαν των τὸν χορόν του, νὰ συντελέσουν, κατὰ τὸ μέτρον τῶν δυνάμεων των, εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ ἀγαθοεργοῦ τοῦ σκοποῦ.

Ἄλλως τε τὰ ὀνόματα καὶ μόνον τῶν κυριῶν τῆς διοργανωτικῆς ἐπιτροπῆς, ἥτις ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰς κ. κ. Εἰρ. Φωτιάδην, Εἰ. Νεγρεπόντη, Μ. Σβώλου, Α. Παπαδημητρίου, Κοντογιάννη, Γ. Ἡσαΐα, Παναγιωτοπούλου, Κατσανιάννη, Καραπάνου, εἶναι ἀρκετὰ διὰ νὰ ἐγγυηθοῦν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του.

ΤΟ ΜΑΓΙΑΤΙΚΟ ΚΡΑΣΙ

(Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ὁ θείος μας Φλώραν, τὸν ὁποῖον χαϊδευτικά φωνάζομεν Φλώ, ἦτο τότε ἓνα γεροντοπαλὴν καρὸ 50—52 χρονῶν, ἀλλ' ἀκόμη πολὺ δραστήριος. Εἶχε γένεια φαρὰ καὶ τὰ πυκνὰ μαλλιά του εἶχαν σπαρμένες ἐδῶ καὶ ἐκεῖ λευκὰς τρίχας. Μόνους συγγενεῖς εἶχε δύο ἀνεψιὺς τῶν ὁποίων εἶχαν ἀναλάβει τὴν κηδεμονίαν καὶ τὰς ὁποίας εἶχαν ἀποκαταστήσει. Εἰς τὴν μίαν ἔδωκεν ἓνα διοικητικὸν ὑφασμά-ταν καὶ εἰς τὴν ἄλλην τὸν ὑποφανόμενον. Προῖκα πολὺ ὀλίγην ἐπῆραν, ἀλλ' ἀρῶ ἐπρόκειτο νὰ κληρονομήσουν τὸν θείον Φλώ, τῆς ἐπῆραμεν χωρὶς νὰ διατάσωμεν, μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι μὴ μέρῃ—δσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα—θὰ εἴμεθα οἱ γενικοὶ κληρονόμοι. Ἐλπίσαμεν, ὅτι ἡ κληρονομία θὰ ἦτο ἀρκετὰ σπογγυλὴ, διότι ὁ θείος ἦτο πολὺ οἰκονόμος, ἐξού-σε πολὺ περιουσιάζοντα στὸ ἐξοχικὸ του σπῆτι, ὅπου ὅλη του ἡ ὑπηρεσία ἀπετελεῖτο ἀπὸ μίαν οἰκονόμον, τὴν κυρίαν Ρόζαν, γῆρα τριάντα ἐτῶν, παλαιὰν φρέσκιαν καὶ ἀκόμη ὀρεκτικὴν.

Γιὰ μὴ στυγνὴ αὐτὴ ἡ κυρία—ὕπηρετριά μετὰ ἔξυπνα μάτια μᾶς εἶχε βάλει εἰς ἀνησυχίαν. Ἐσκα-πόμειθα ὅτι θὰ ἦτο ἴσως ἱκανὴ νὰ σαγηνεύσῃ τὰ 50 χρόνια τοῦ θείου Φλώ καὶ νὰ κάμῃ κανένα τέ-χνησμά, εἰς τὸτόσον ὥστε νὰ τὴν καταστήσῃ σύζυ-γόν του. Ἄλλ' ὅταν συναναστράφημεν τὸν θείον μετὰ παρηγορηθῆκαμε τελείως. Ἐξῆρσεν ὅλην τὴν ζώ-ην φρόνιμα, ἦτο τρομερὸς μισογύντης, θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς, καὶ ἐτήρει τὰ σπάνια αὐτὰ ἀξιώμα-τα, μετὰ ἐξαιρετικὴν δειλίαν καὶ ἀδεξιότητα εἰς τὸ νὰ συγκινήτῃ τὸ ὥριον φῶλον. Τὸ μόνον του ἐλάττωμα ἦ-το ἡ μακρινὴ ἀγάπη του πρὸς τὴν φιλολογίαν· ἐπό-θει διακῶς νὰ ἐκδῶσιν ἓν σύγγραμμα. Συνταξιοῦχος, βοτανολόγος καὶ φυτοκόμος, εἶχε γράψῃ δύο μικρὰ συγγράμματα, τὰ ὁποῖα ὁ ἴδιος εἶχεν ἀντιγράψει σὲ κοινὸν χαρτί μετὰ τὸ καλλίτερό του γράμμα. Τὸ ἓνα ἦτο «Ἐγγχειρίδιον περὶ τοῦ κομποῦ τῆς μηλέας καὶ ἀγλαδιᾶς» καὶ τὸ ἄλλο «Μονογραφία περὶ τῆς ἀν-θέιδος». Ἐπιθυμοῦσε τρομερὰ νὰ τὰ δημοσιεύσῃ, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο πολὺ σκεπτικὸς, θὰ ἤθελε νὰ εὕρῃ ἓνα ἐκδότην χωρὶς νὰ ἐξουδυνῇ τὸ ἔργον. Καὶ ἔτσι ἐνῶ ἐπάλαυνεν μετὰ τῶν ἡ φιλαργυρία καὶ ἡ φιλο-δοξία, ἐσκέφθη ἓν μεγαλοπρεπὲς σχέδιον.

Ἦτο μέλος τῆς ἀρχαιολογικῆς εταιρείας καὶ φυ-τοκόμος τοῦ χωριοῦ του. Εἰς μίαν συνεδρίαν ἐ-διάβασε μετὰ τόσῃ ἐπιβολῇ τὰ ἔργα του, ὥστε πα-ρέσυρεν ὅλα τὰ μέλη. Εὐρῆκαν καὶ τὰ δύο σπου-δαῖα καὶ ἐψήφισαν νὰ τυπωθῶν δαπάναις τῆς «Ἡ-

ταιρίας. Κ' ἔτσι, μίαν ὥραν πρῶτον, ὁ θείος Φλώ ἔλαβε πνήντα ἀντίτυπα τῶν συγγραμμάτων του, μετὰ τοὺς τίτλους χαραγμένους ἐπάνω εἰς τὸ χρώμα-τος σωματὸν ἐξωφύλλον.

Ἀπὸ τὴν στιγμήν αὐτὴν ὁ θείος Φλώ ἔγινεν ἀλ-λακτικὸς· τὸν ἐβλέπαμε καθὲς μέρα στοὺς δρόμους τοῦ Ζουβινὸ μετὰ ἓνα δέμα ὑπὸ τὴν χεῖρα. Ἦσαν τὰ πολ-ύτιμα τομῖδια τὰ ὁποῖα ἐμποιεῖν εἰς τὰ διάφο-ρα φιλικὰ σπῆτια μετὰ μίαν ῥυμψὴν ἀφίερωσιν.

Φυσικὰ ἡμεῖς οἱ ἀνεψιοὶ του δὲν ἐλησμονήσαμεν κατὰ τὴν διανομήν. Ὁρεῖλω μάλιστα νὰ προσέσω, ὅτι ἐγερθόμεν κατὰ ἐντελὲς εἰδικὸν τρόπον τὴν μα-νίαν τοῦ θείου μας. Τὸν προσκαλοῦσαμε νὰ δειπνᾷ μαζὶ μας γιὰ νὰ μᾶς διαβάζῃ εἰς τὰ ἐπιδόρπια τὸ τομῖδιόν του, χωρὶς νὰ παραλείπῃ οὔτε γραμμὴν. Ὑπεκλύπαμεν διελθόντα εἰς τὴν δοκιμασίαν αὐτὴν σκεπτόμενοι ὅτι μὴ κληρονομία ἀξίζει μερικὰς ὥ-ρας πλῆξεως. Ἀλλὰ εἰλικρινῶς κατεγράστο μετὰ ἀδια-κρισίαν τῆς καταστάσεως. Μετὰ ἓνα μῆνα ἐγνωρί-σαμεν ἀπὸ στήθους «τὸν κορμὸν τῆς ἀγλαδιᾶς», ὅ-σον διὰ τὴν «μονογραφίαν τῆς ἀνθέιδος» τὴν ἐβλέ-παμεν καὶ εἰς τὸν ὕπνον μας.

Ἡ ἀνθὶς αὕτη εἶναι ἓνα μικρὸ φυτόν μετὰ λευκὰ ἀν-θάκια, ποῦ ἀνθίζει τὸν Μάιον εἰς τὰ δάση μας. Οἱ Γερμανοὶ τὸ ὀνομάζουν Βαλκταάιστερ καὶ ἡμεῖς τὸ λέμε βασιλιστὴν τῶν δασῶν. Οἱ χωρικοὶ μας τὸ ἐλ-λύνουν εἰς τὸ ἔσπερ καὶ κατὰσκευάζουν ἀπὸ αὐτὸ ἓνα εὐδὲς ποτόν, τὸ ὁποῖον ὀνομάζουν μαγιατικὸν κρασί. Ὁ θείος Φλώ διέχυρζετο καὶ ἀ-πεδείκνυνεν, ὅτι τὸ μαγιατικὸ αὐτὸ κρασί ἦτο τὸ πο-τόν μετὰ τὸ ὁποῖον ὁ ὄντεν ἐπὶτόξε τοὺς πολεμιστάς του εἰς τὴν Βαλχάλλαν.

Τοῦ Ἀγίου Φλώραν, ἡ ἐορτὴ τοῦ θείου μου, ἐπα-φεν ἀκριβῶς τὸν Μάιον καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὕτῃ μοῦ ἦλθε μὴ ἰδέα μεγαλοφυῆς τὴν ὁποίαν ἀνεκί-νωσα εἰς τὸν Κροντάρ.

«Τὰ δάση εἶναι γεμάτα ἀπὸ ἀνθίδος· εἰν ἐπὶ γαί-ναμεν νὰ κόψωμεν, θὰ κατεσκευάσωμεν μαγιατικὸν κρασί καὶ θὰ ἐδίναμε τοῦ θείου νὰ πῇ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς του... Θὰ ἦτο πολὺ εὐχάριστον!»

Ἀπ' ἔπος αὐ. ἔργον. Τὴν περὶ μὲν τοῦ Ἀγίου Φλώραν ἐπῆγαμεν ὁ Κροντάρ καὶ ἐγὼ εἰς τὸ δάσος τῆς Μασόν, ἐφέραμεν μίαν ἀγκάλην ἀπὸ ἀνθίδος, τὰς ὁποίας ἡ σύζυγός μου παρεσκεύασε καταλλήλως καὶ παρέθεσε τὴν ἐπομένην εἰς τὸ τραπέζι.

—Τί εἶν' αὐτό; ἠρώτησεν ὁ θείος Φλώ ὅταν τοῦ ἐγεμίσσαμε τὸ ποτήρι του.

—Αὐτὸ, θεῖέ μου, εἶναι τὸ Μαγιατικὸν κρασί, ἀ-πῆντησα ἐγὼ, τὸ ὁποῖον κατεσκευάσαμεν συμφώνως πρὸς τὴν συνταγὴν σας διὰ νὰ πῶμε εἰς τὴν ὑγεί-αν σας.

Ὁ θείος μου ἐφάνη ὀλίγον ἐκπεληγμένος νομί-

ζῶντι θεωρητικῶς μόνον ἐγνώριζε, τὸ μαγιατικὸν κρασί, καὶ τὸ ἦπε μετὰ κάποια περιφρόνησιν.

Κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ ἐδοκίμασα χωρὶς ἐνθουσιασμοῦ. Διὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, δὲν ἦτο καὶ τόσον περίφη-μον. Ἀλλ' ὁ ἐνωϊσμός του ὡς συγγραφέως τὸν ἔκα-με νὰ τὸ πῇ ὅλο καὶ νὰ ζητήσῃ καὶ δεύτερον. Καὶ στὸ τέλος εὐρῆκε τὸ γεωμανικὸν αὐτὸ ποτόν θαυμασίον, ὅταν δὲ ἡ μποτίλλια ἐτελείωσεν, ἔ-γινε τόσον φαιδρὸς καὶ ἐλευθερόστομος, ὥστε εἰς τὰ ἐπιδόρπια εἶπεν ἓνα τραγοῦδι διὰ τὸ ὁποῖον αἱ ἀνεψιᾶί του ἐκοκκίνισαν ἔως τ' αὐτιά...

Τὸ βράδυ ἐπέστρεψε στὸ σπῆτι του ἀκόμη στὸ κέ-φι. Ἡ κυρία Ρόζα τὸν ἐπερίμενε στριφώνουσα πε-τέτες. Ἡ νύχτα ἦτο ζεστή, ὁ δὲ θείος Φλώ εἶχε ζαλισμένο τὸ κεφάλι του μετὰ τὸ μαγιατικὸν κρασί.

Ἡ Ρόζα, ντυμένη λεπτὰ, τοῦ ἐφάνηκε φρεσκή καὶ ὀρεκτικὴ, σὰν ὥριμος ροδάκινον. Ἐχασε τὴν δει-λίαν του. ἔγινε περιποιητικὸς, ἐπιθετικὸς, ἀκάθε-κτος μᾶλλον.

Ἡ κυρία Ρόζα διὰ τὸ περίεργον τοῦ γεγονότος, ἴσως καὶ ἐξ ὑπολογισμοῦ, ἀνταπεκρίθη εἰς τὰς ἐκ-δηλώσεις τοῦ πενηντάρ, ποῦ παρεκινεῖτο ἀπὸ τὸ σατανικὸν μαγιατικὸν κρασί. Ἐτα, τοῦλάχιστον ὑπο-θέτω ὅτι ἔγιναν τὰ πράγματα, διότι ἀπὸ τὸ ὀλέθρι-ον ἐκεῖνο βράδυ ὅλα ἤλλαξαν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ θείου μας. Ἡ κυρία Ρόζα ἀντικατέστησε τὸ μόνε-της μετὰ καπέλλου ἔλαβεν ὕψος νοικοκυρᾶς τοῦ σπι-τιοῦ, καὶ δευτέρ' ἀπὸ λίγης ἐβδομάδος ὁ θείος Φλώ τὴν ὡδήγησεν εἰς τὸ Δημαρχεῖον...

Τὸ χειρότερον εἶναι ὅτι 9 μῆνες κατόπιν ἡ νέα μας θεία ἐγέννησεν ἓνα κοριτσάκι, τὸ ὁποῖον ἐβγα-λαν Ἀνθίδα.

Ἀνθὶς, λατινικῶς, λέγεται Ἀσπερούχα καὶ σημαί-νει ὀλίγον σκληρὰν, καὶ πράγματι εὐρήκαμεν ὀλί-γον σκληρὰν τὴν ἐφευρεσὶν μου αὐτὴν νὰ κάνουμε Μαγιατικὸν κρασί.

Ὁ σύγγραμμός μου Κροντάρ δὲν μοῦ τὸ ἐσυγχώ-ρησε ποτέ.

ΤΟ ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΤΗΣ ΑΣΧΗΜΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΙΣ ΝΤΕ ΜΙΟΜΑΝΤΡ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ἀγαθὰ ἐλαττώματα, ὅπως ὑπάρχουν καὶ δυσάρεστα προτερήματα. Ἀποτέλεσεν καὶ αὐτὰ πολλὰς φορές θέλγητρα τῆς ζωῆς. Ἡ νέα συλλογὴ τοῦ Γάλλου συγγραφέως Φρανσίς ντε Μιόμαντρ μετὰ τὸν τίτλον «Εγκώμιον», γραμμένη μετὰ μίαν δημητικὴν εἰρωνίαν, περιέχει ἕνα κεφάλαιον, εἰς τὸ ὁποῖον πλέκεται τὸ «Εγκώμιον τῆς Ἀσχημίας». Ἀποσπώμεν μερικὰς χαρακτηριστικὰς παραγράφους :

ΩΡΑΙΟΝ...ΤΕΡΑΣ

«Εσκαρθώχκατε ποτὲ — λέγει ὁ Γάλλος συγγραφεὺς — τί παριστᾷ ἡ ὥραιότης διὰ τὴν γυναῖκα τὴν ὁποῖαν διαρύνει τὸ μάταιον αὐτὸ δῶρον τῆς φύσεως; Θὰ σᾶς τὸ εἰπῶ ἀμέσως. Ἀπὸ τὰ μικρὰ τῆς χρόνια ἡ ὥραία γυναῖκα εἶναι θεοβία, ὅτι εἶναι κάτοχος ἐνός μοναδικοῦ θησαυροῦ καὶ παραχάιδευμένη ἀπὸ τοὺς οἰκίστους τῆς, συγγενεῖς, φίλους καὶ ὑπερέτας, δὲν περιμένει νὰ μεγαλώσῃ διὰ νὰ γίνῃ φιλάρεσκος. Ὅλος ὁ κόσμος ποῦ τὴν περιβάλλει καὶ τὴν πλησιάζει τῆς προσφέρει ἀνόητα θυμιάματα καὶ τῆς ψάλλει ἐν χορῷ πάντα ἕνα τροπάριον, ποῦ τελειώνει ἔτσι: «εἰσαι φτιαγμένη γιὰ νὰ βασιλεύῃς ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν».

Ἡ γυναῖκα, βλέπουσα τὸν ἑαυτὸν τῆς στόχον τῆς γενικῆς δουλείας, ἀποκτᾷ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν συνήθειαν νὰ τὸν θεωρῇ ὡς ἕνα ὄν ἐξαιρετικόν, ἐκτός συνανγωνισμοῦ, ἐλευθερωμένον ἀπὸ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς συνειθισμένης ἡθικῆς. Δὲν ἐκπλήττεται πιά βλέπουσα τὴν καταστροφὴν νὰ συσσωρεύεται γύρω τῆς καὶ ἡ καρδιά τῆς σκληραίνεται γιὰ πάντας...

Ὅσον περισσότερον τὸ σκέπτομαι, τόσον περισσότερον τὴν λυποῦμαι τὴν ὥραιαν γυναῖκα. Εἶναι ἕνα τέρας! δυστυχισμένον τέρας ἡ ἰδίᾳ, σκορπᾷ τὴν δυστυχίαν. Ἐπίσης, εἶναι σπάνιον νὰ μὴν ἐκλείψῃ ἐπάνω εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας τῆς. Ἀναλογισθῆτε, ὅτι ἡ κυρία μετὰ τὰς Καμελίας ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν εἰκοσιτεσσάρων ἔτων, ἐνῶ ἡ Ἐλισαβέτ τῆς Ἀγγλίας καὶ ἡ Αἰκατερίνη ἡ Β' ἀπῆλθον τῆς γαίας αὐτοῦ τοῦ ματαίου κόσμου μέγας ἐσχάτου γῆρατος.

Ἀξίωμα: Μόνον αἱ ἀσχημοὶ γυναῖκες ἀπολαμβάνουν κάποιαν ἡσυχίαν.

ΑΛΛΟ ΤΡΩΤΟΝ ΤΩΝ ΩΡΑΙΩΝ

Στέκοντα ἐμπροστὰ σας μετὰ ὕψος κουτὸν καὶ ἀδρανές, ποῦ δὲν λέει τίποτα, σὰν νὰ σᾶς λέγε: «Κυττάτε με; εἶμαι, ἐγώ, Μοῦ φαίνεται περιττὸν νὰ σᾶς ἐρωτήσω ἂν σᾶς ἀρέσω!» Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν μᾶς ἀρέσει ἐντελῶς δὲν μᾶς ἀρεῖ. Δὲν ξέρουμε πιά τί νὰ τοὺς εἰπώμεν ὅταν περάσουν τὰ πρῶτα εἰκοσι δευτερόλεπτα. Κάθε ἄλλο θέμα ὁμιλίας, ἐκτός τῆς ὥραιότητος των, τὰς πλήττει. Εἶναι σὰν τὰς ἡθοποιούς θριαμβεύουσιν, εὐχαριστοῦνται, ἐφόσον ποὺς ὁμιλοῦν διὰ τὰς ἐπιτυχίας των· ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ ὁμιλῇ ὅλο γιὰ τὰ ἴδια, εἰς τὸ τέλος τὸν εὐρίσκουν πληκτικόν!

Ἀξίωμα: Αἱ ἀσχημοὶ μποροῦν νὰ ὁμιλοῦν διὰ τὸ κάθε τι.

Η ΠΟΖΑ ΚΑΙ Η ΦΥΣΙΚΟΤΗΣ

Πῶς λυποῦμαι ὀλίγον τὴν «ὥραιαν κυρίαν Χ...», διότι μετὰ τὸ περιφρονητικὸν καὶ ἀξιοπερεπὲς ὕψος ποῦ

τῆς δίνει τὸ ὕψηλόν τῆς ἀνάστημα καὶ μετὰ τὴν συνεδίησιν τοῦ ὀβλοῦ ποῦ παίξει, εἶναι υποχρεωμένη νὰ περιμένῃ ὅλη τῆς τῆ ζωῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ παίρῃ πόδας! Τί διάσανο! Ἐνῶ ἡ ἀσχημὴ κάνει ὅ,τι θέλει, ἡ ἀσχημὴ μπορεῖ νὰ προσφέρῃ πάντα εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς τὸ μεγάλο αὐτὸ λούσο: νὰ παραμένῃ φυσική. Πρῶτη συνέπεια τούτου εἶναι ὅτι αὐξάνει τὸ θέλγητρόν τῆς.

ΟΠΟΥ ΑΙ ΑΣΧΗΜΟΙ ΕΙΝΕ ΕΥΤΥΧΕΙΣ

Μάλιστα· ἡ εὐτυχία προσμειδᾷ εἰς τὰς ἀσχημους. Μία γυναῖκα στερημένη κομπλημένων, ποῦ τὴν παραμελοῦν ὀλίγον, μανθάνει νὰ ἐπαρκῇ εἰς τὸν ἐαυτὸν τῆς καὶ μαντεύει γοηγορώτερα ἕνα πλῆθος, ἀπὸ χορήσιμες ἀλήθειαι. Κανέναν ἰδιοτελεῖ ψεύδος

στηριδὸς καὶ βαθύ.

Ὅταν μία ἀσχημὴ ἀγαπάται, ἀγαπάται τρελλά, εἶπεν ὁ Λαμπουργέρ, ποῦ ἐγνώριζε τὴν ἀνθρώπινη καρδιά. Ἀπεναντίας, ἡ ὥραία διεγείρει ἕνα πάθος ἐγωιστικὸν καὶ βίαιον, κατὰ συνέπειαν μικρὰς διαρκείας. Ἡ ἀσχημὴ πραγματοποιεῖ συχνὰ τὸν ὑπερτατον πόθον τῆς γυναίκος: ν' ἀγαπάται πιστὰ!

ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ;

Ἐξ ἄλλου — διὰ νὰ μὴν ἀδικηθῶμεν καὶ ἡμεῖς αἱ βεαυταί τῆς ἀσχημίας — αἱ ἀσχημοὶ ἔχουν πνεῦμα, πάντοτε. Τὸ ὁποῖον εἶναι λίαν εὐχάριστον. Πρῶτον, διότι τὸ πνεῦμα κάμνει νὰ ξεγνώμεν τὴν ἀσχημίαν των. Ὁ Πιρόν ἔχει γράψῃ ἕνα ὥραϊον στίχον ἐπάνω εἰς αὐτό:

«Ποτὲ δὲν εἶνε δυσειδής ὁ θροῦπος πνευματώδης! ».

ΤΟ ΘΕΛΓΗΤΡΟΝ

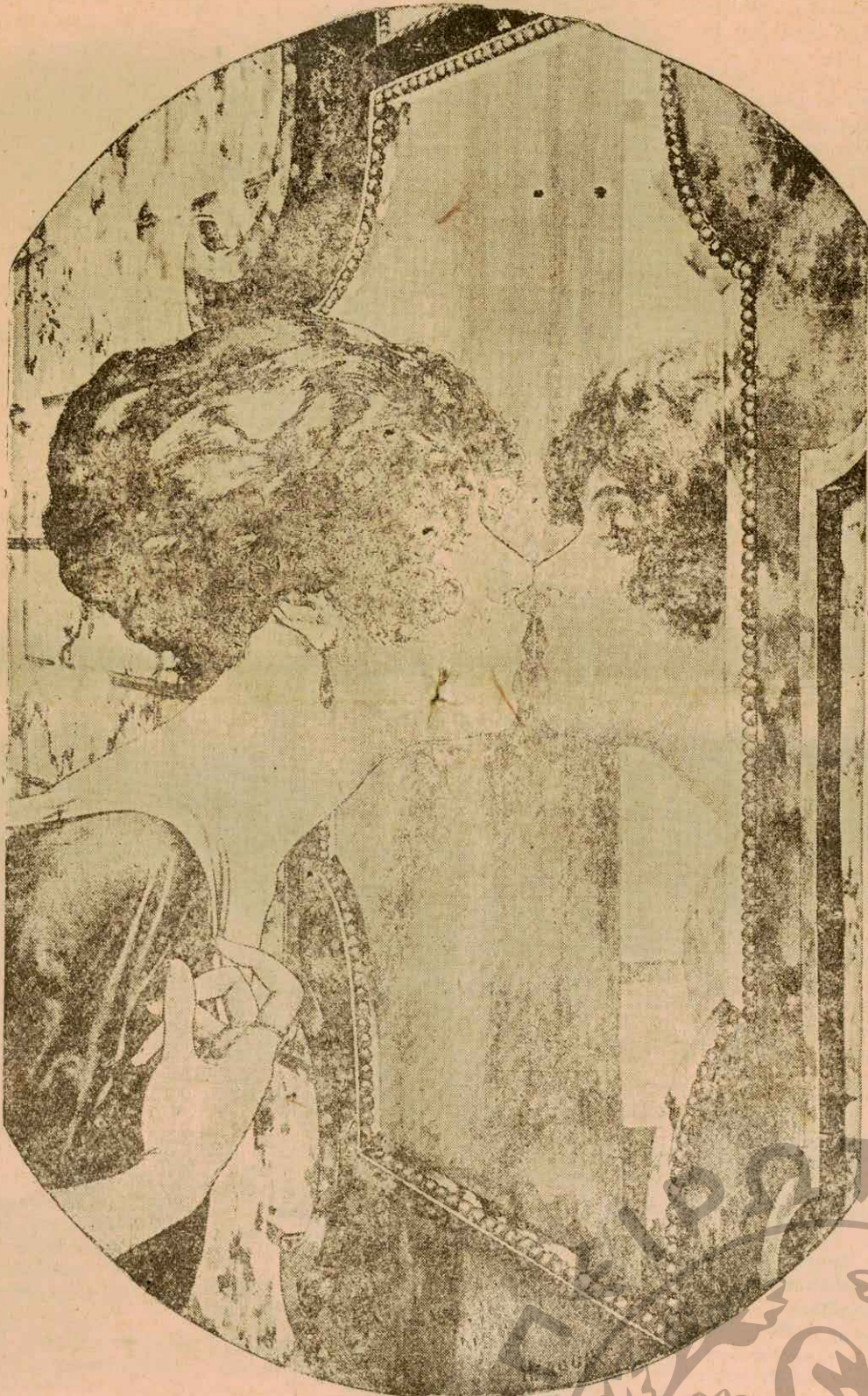
Πολλὰς φορές δὲν σᾶς ἔκαμε ἐκπληξιν, ὅταν ἐπεσκήφθητε τὰ μουσεῖα, τὸ γεγονός, ὅτι, παρατηροῦντες τὰ πορτραῖτα τῶν γυναικῶν ποῦ ἔμειναν περιφρῆτοι διὰ τοὺς ἐρωτας τοὺς, ὁποῖους ἐνέπνευσαν, εὐρίσκατε ὅτι πολλὸ ὀλίγον ἀπ' αὐτὰς ἦσαν κάτοικοι πραγματικῆς ὁμορφίας; Σχεδὸν καμμία δὲν ἦτο ὥραία. Τότε: Ἀπλοῦστατα, ἤρεσαν! Καὶ τόσον τὸ καλύτερον ἂν εἴμεθα ἀκόμη εὐχίσθητοι εἰς τὸ θέλγητρόν τους.

Ναί, αὐτὸ γίνεται. Τὰς περισσότερας ὅμως φορές, ἅς τὸ ὁμολογήσωμεν, μένομεν ψυχροί. Καὶ ἐκπληκτόμεθα κάπως. «Πῶς, λοιπόν; σκεπτόμεθα. Νά τὸ πλῆθος αὐτό, ποῦ γιὰ χατῆς τοῦ ἐγώ τῶσον δάκρυ, ἡ τῶσον αἷμα! Ποῦ ἀνεστάτωσε φιλοσόφους καὶ ἀρχοντας! Ποῦ ἀπέκρουσε μεγαλοφυεῖς! Ποῦ κατετρόπωσεν ἡρώας! Μία αὐτὴ ἐπιφανὴς ἀνδρῶν συνωθεῖτο γύρω τῆς. Ὅλοι οἱ σύγχρονοι ἐκφράζοντα ὁμοφώνως, ὅταν ἐξυμνοῦν τὰ ἀκαταμάχητα θέλγητρά τῆς. Καὶ ὅμως ἡ μύτη τῆς εἶναι ἀνασηκωμένη. Ἡ τὰ μάτια τῆς μικρά! Ἡ τὸ στόμα τῆς πολλὸ λεπτόν! Καὶ ἂν ἔλειπεν ἡ προσπάθεια τοῦ ζωγράφου, (ποῦ εἶνε φανερόν ὅτι ἦτο ἐρωτευμένος μετὰ τὸ πρότυπόν του), ὁ ὁποῖος ἐπροσπάθησε νὰ υποκλέψῃ κάτι ἀπὸ τὴν μυστηριώδη ἀκτινοβολίαν τοῦ θελγήτρου καὶ νὰ τὸ ἀποδώσῃ εἰς τὴν εἰκόνα του, τί θὰ ἔμενεν ἀπὸ τὴν γυναῖκα αὐτήν;

Θὰ ἤθελα νὰ ἤξευρον τί θὰ εἶδεν μία φωτογραφία τῆς Φρανσίνας, τῆς Ἑλένης Φουρμάν, τῆς Σιμονέττας ἢ τῆς Μομπαντού, τῆς Σάρας ἢ τῆς Τζακόντας. Κατὰ πάναν πιθανότητα, τίποτα. Μόνον ἐκείνη τὸ κουὐπλάσμα, ἡ μαντάμ Ρεκαμιέ, τὰ κατὰσε μετὰ γὰρ.

Μὰ ποῖος θὰ τῆς ἔκανε σήμερον κόρτε, τῆς καλῆς αὐτῆς κυρίας; Ποῖος θὰ τὴν ἐρωτεύετο ἀπὸ τὸ πορτραῖτόν τοῦ Λουδοβίκου Δαβίδ; Ὁ κόσμος ὁνῆκει εἰς τὰς θελατικὰς γοήτσας. Καὶ ἂν ὅλοι αἱ ἀσχημοὶ γυναῖκες (διότι, ἀλλοῦμον, παρ' ὅλην τὴν καλὴν καὶ θελαρὴν, ὑπάρχουν καὶ τέρατα ἀσχημίας, ὅπως ὑπάρχουν καὶ τέρατα ὁμορφίας), δὲν εἶναι γόητσαι, ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ, ὅτι, ἐκτός ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, ὅλοι αἱ γόητσαι γυναῖκες ὑπῆρξαν ἀσχημοὶ.

ΦΡΑΝΣΙΣ ΝΤΕ ΜΙΟΜΑΝΤΡ

δὲν τῆς ἀποκρύπτει πιά τὸ ἀληθινὸ νόημα τῆς ζωῆς. Ἐπειδὴ κύριος σκοπὸς τῆς υπάρξεως τῆς δὲν εἶναι ἡ φιλαρέσκεια, ἐνδιαφέρεται μετὰ ἕνα πλῆθος ἄλλων ἀντικειμένων, ἐκτός τοῦ αὐτοῦ τῆς, ἐργάζεται, μελετᾷ, μορφώνεται. Συνειθίζει νὰ εὐρίσκη εἰς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον ἕνα πλῆθος διασκεδάσεων, καὶ μετὰ τὸν τρόπον αὐτὸν νικᾷ τὴν ἑμψυγὸν ἀνίαν τῆς. Ἀγαπωμένη κατὰ γενικὸν κανόνα ἀπὸ ἕνα μόνον ἄνδρα, τοῦ ἐμπνέει ἀφεύκτως ἕνα πλῆθος αἰσθημάτων, διότι εὐρίσκει εἰς αὐτήν, ἀδιαφόρως τοῦ πλαστικοῦ κάλλους, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ ἀληθινὸς ἔρως δὲν φροντίζει ἀποκλειστικῶς, ἕνα θέλγητρον μετὰ

μετὰ κόρτε, τῆς καλῆς αὐτῆς κυρίας; Ποῖος θὰ τὴν ἐρωτεύετο ἀπὸ τὸ πορτραῖτόν τοῦ Λουδοβίκου Δαβίδ; Ὁ κόσμος ὁνῆκει εἰς τὰς θελατικὰς γοήτσας. Καὶ ἂν ὅλοι αἱ ἀσχημοὶ γυναῖκες (διότι, ἀλλοῦμον, παρ' ὅλην τὴν καλὴν καὶ θελαρὴν, ὑπάρχουν καὶ τέρατα ἀσχημίας, ὅπως ὑπάρχουν καὶ τέρατα ὁμορφίας), δὲν εἶναι γόητσαι, ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ, ὅτι, ἐκτός ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, ὅλοι αἱ γόητσαι γυναῖκες ὑπῆρξαν ἀσχημοὶ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Ἰάκωβος Δαντὲν ἐσυλλογίσθη τότε τὸν κοινὸν ἐκείνον ἀνθρωπάκον, τὸν ὅποιον εἶχε συναντήσει εἰς τὸ Κοιμητήριον.

Διατί ὁ κ. Ζιννορὴ εἰδείκνυε τόσον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν παρουσίαν αὐτοῦ τοῦ Βερναρδέ;

Ὁ ἀνακριτὴς ἐν τῷ μεταξύ ἀνεγίνωσκε μετὰ προσοχῆς τὴν ἐγγράφον ἀναφορὰν τοῦ Βερναρδέ, κινῶν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπιδοκιμαστικῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ψευρίζων, ὥστε ὡμίλει καθ' αὐτόν:

— Δευτέρα... Θανάσιμα! Ἐκτάκτα!

Κατόπιν ὁ κ. Ζιννορὴ ἐστράφη πρὸς τὸν Δαντὲν καὶ τοῦ εἶπε:

— Συνειθίζετε λοιπὸν νὰ παίζετε, καθὼς βλέπω;

Ὁ Δαντὲν ἐξεπλάγη ὅταν ἤκουσεν αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν.

Τί τὸν ἐνδιέφερε τὸν ἀνακριτὴν ἐὰν ἐπαίξεν αὐτὸς ἢ ὄχι; Τί σχέσιν εἶχαν αἱ συνήθειαι του καὶ ὁ τρόπος τῆς ζωῆς του μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Ροβέρ;

— Εἴθε χαρτοπαίκτης, ἐπανέλαθεν ὁ κ. Ζιννορὴ ἐξακολουθῶν κἀρίπτη ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἕνα βλέμμα εἰς τὸ ἐγγράφον τὸ ὅποιον ἐκράτει. Ἐν ἐκ τῶν ὁργάνων τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας σὰς εἶδε νὰ χάνετε εἰς μίαν Λέσχην εἰκοσιπέντε χιλιάδες φράγ κα ἕνα θρόνον.

— Πιθανόν. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι ὅτι, ἔχασα τὸ ἐπλήρωμα.

— Δὲν τὸ ἀνούμαλ! Ἀλλὰ σεῖς δὲν ἔχετε ἀτομικὴν σας παρουσίαν. Ἐσχάτως μάλιστα ἐδανείσθητε διὰ νὰ πληρώσετε κάποιον παλιὸν σας χρέος.

Ὁ Δαντὲν κατέστη κάτωχρος. Σχεδὸν ἤρχισε νὰ τρέμῃ:

— Αὐτὸ τὸ κομμάτι τὸ χαρτὶ σὰς τὰ λέγει ὅλα αὐτά; ἤρωτες τὸν ἀνακριτὴν.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ κ. Ζιννορὴ. Ἐντὸς ὀλίγων ὥρων κατωρθώσαμεν νὰ συλλέξωμεν ὅλας αὐτὰς τὰς πληροφορίες, αἱ ὁποῖαι σὰς ἀφοροῦν καὶ διὰ τῶν ὁποίων ἀποκαλύπτεται τὸ παρελθὸν σας.

Ἐξ ὅτων βλέπω νὰ εἶναι ἐδῶ γραμμένα, φαίνεται ὅτι σὰς ἀρέσουν αἱ διασκέδασεις. Μολοντὶ δὲν εἴθε πλέον νέος (σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ συγχωρήσετε ποῦ σὰς ὀμιλῶ ἔτσι), συχνάζετε ἐν τούτοις παντοῦ ὅπου ὑποεῖ κανεὶς νὰ διασκεδάσῃ. Διὰ νὰ διασκεδάσῃ ὅμως κανεὶς σήμερον διαρκῶς χωρὶς νὰ ἐργάζεται, πρέπει νὰ ἔχῃ παρουσίαν, καὶ σεῖς παρουσίαν δὲν ἔχετε.

— Λοιπὸν μὲ υποψιάζεσθε — ἐκράυγασεν ὁ Δαντὲν — ὅτι ἐδολοφόνησα τὸν Ροβέρ διὰ νὰ κλέψω τὰ χρήματά του καὶ νὰ διασκεδάσω;

— Κόποι μου — ἀπεκρίθη ὁ κ. Ζιννορὴ, χωρὶς νὰ ἐπηρεασθῇ ποσῶς ἀπὸ τὴν δραματικὴν ἐκφρασὴν καὶ στάσιν τὴν ὅποιαν εἶχε λάβῃ ὁ Δαντὲν — ἕνας δικαστὴς, ἕνας ἀνακριτὴς πρὸ πάντων, πρέπει νὰ παραδέχεται ὅτι ὅλα εἶναι δυνατὰ, ἐὰν θέλῃ νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ἐἰς τὴν παρούσαν περίστασιν ὅμως δὲν δύναμαι παρὰ νὰ εἶπω ὅτι δὲν φαίνεται διόλου διατεθειμένος νὰ μὲ υποδοχθῆτε εἰς τὸ ἔργον μου.

Ἐπαύει πρόσωπον, τὸ ὅποιον θεοβαίνει ὅτι σὰς εἶδε νὰ στεκόμεν μετὰ τὸν Ροβέρ ἐμπρὸς εἰς τὸ ἀνοήκτον τοῦ χρηματοκιβωτίου καὶ νὰ συνομιλῇτε. Εἰς τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν ἡ ἐκφρασίς τοῦ βλέμματός σας καὶ ἡ ταραχὴ ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐφαίνεσθε κατεχόμενος.

Σὰς ἐρωτῶ ποῦ εἶδους συζήτησιν εἶχατε μετὰ τὸν Ροβέρ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ σεῖς, ἀντὶ ἀπαντήσεως, μοῦ λέγετε ὅτι πρόκειται γιὰ κάποιον μυστικὸν σας καὶ ἀντὶ πάσης ἄλλης ἐξηγήσεως μοῦ δίδετε τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας ὅτι τὸ μυστικόν σας αὐτὸ δὲν ἔχει καμμίαν ἀπολύτως σχέσιν μετὰ τὴν δολοφονίαν.

Ἐποθεῖτο ὅτι καὶ σεῖς ὁ ἴδιος θὰ μὲ ἐξελαμβάνετε ὡς ἡλίθιον ἐὰν ἐπειθόμην εἰς τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας καὶ σὰς ἄρινα νὰ φύγετα.

Ἐἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ Ροβέρ εὐρέθησαν τὰ πάντα ἐν τάξει καὶ δὲν ἐφαίνετο ποσῶς νὰ λείπη κανὲν ἀντικείμενον ἀπὸ τὴν θέσιν του. Τὸ τοιοῦτον ὅμως δὲν ἀποκλείει καὶ τὸ ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ἀφαιρεθῇσαν χρήματα ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιον.

Τούτου δοθέντος, ὑποθέτω ὅτι οὐδὲν ποτε καὶ ἂν ἦτο εἰς τὴν θέσιν μου, θὰ ὑποψιάζετο ὅτι σεῖς, ὁ τὸσον στενὸς φίλος τοῦ Ροβέρ, πολὺ πιθανὸν νὰ ἐγνωρίζετε τὴν λέξιν διὰ τῆς ὁποίας ἤνοιγε τὸ χρηματοκιβώτιον.

Σπῆλλω καὶ συνάξω πληροφορίες περὶ τοῦ παρελθόντος σας καὶ περὶ τῆς ζωῆς τὴν ὁποίαν διήγαγετε, καὶ σεῖς ὀργίζεσθε διότι τὸ ἔκαμα αὐτό.

Σεῖς πρῶτος, ἐν τῇ ὀργῇ σας, ἐπροσέφατε τὴν λέξιν, τῆς ὁποίας ἐγὼ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν εἶχα προσφέρει οὐτε συλλαβὴν.

Καὶ σεῖς πρῶτος ἐξηγάγετε τὸ συμπέρασμα ὅτι, κατόπιν ὧν αὐτῶν τῶν γεγονότων, ἡ ἀνακρίσις δικαιούται νὰ σὰς υποψιάζεται ὡς ἐνοχον τῆς δο-

λοφονίας ἐκείνου, τὸν ὅποιον ἀποκαλεῖτε φίλον σας.

Ἐφ' ὅσον ὁ κ. Ζιννορὴ ὡμίλει, ἐπὶ τοσοῦτον ἠύξαντο ὁλονὸν ἡ ταραχὴ τοῦ Δαντὲν. Ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος ἐφαίνετο ὑποφύων ὑπερβολικὰ καὶ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν θὰ ἔχανε τὰς αἰσθήσεις του.

Ὅλοι ὅμως αἱ ἀμφιβολίαι τῆς ἀνακρίσεως — ἐπανήρχισεν ὁ κ. Ζιννορὴ μετὰ τὸν ὅποιον αὐτὴν τὴν φορὰν ἦτο ἤπιος, σχεδὸν πατρικὸς — δύνανται νὰ διαλυθῶν παραχρῆμα καὶ νὰ ἐκλείψουν ἅπασαι αἱ ὑποψαί αἱ ὁποῖαι μὰς κἀννοον νὰ σὰς θεωροῦμεν ἐνοχον, ἐὰν σεῖς θελήσετε νὰ ὀμιλήσετε, ἐὰν θελήσετε νὰ ἀπαντήσετε εἰς τὴν ἐρωτήσιν μου καὶ νὰ μοῦ ἐξηγήσετε τί εἶδους μυστικὸν ἦτο αὐτὸ τὸ ὅποιον σὰς ἐνεπιστεύθη ὁ Δαντὲν.

Πάλι τὰ ἴδια ἐαναρχίσανε; — ἔκαμνεν ὁ Δαντὲν μετὰ ἀνυπομονήσαν.

Μάλιστα. Σὰς φαίνεται παράξενον διότι ἐξακολουθῶ ἐπιμένον νὰ μάθω ἀπὸ σας τὴν ἀλήθειαν;

— Σὰς τὴν εἶπα.

— Ὁλόκληρον;

Ἐκείνο τὸ ὅποιον δὲν σὰς εἶπα, δὲν θὰ ὠφέλει διόλου τὴν δικαιοσύνην ἐὰν τὸ ἔλεγα, τοῦναντίον μάλιστα θὰ ἐβλάπεν ὑπερβολικὰ ἐν πρόσωπον, τὸ ὅποιον δὲν ἔχει καμμίαν ἀπολύτως σχέσιν μετὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. Σὰς τὰ εἶπα ἤδη ὅλα αὐτὰ καὶ ἀναγκάζομαι νὰ σὰς τὰ ἐπαναλάβω καὶ πάλιν.

Βλέπω ὅτι ἡ ἐπιμονὴ σας ὑπερβαίνει τὰ ὅρια. Λοιπὸν, ἐγὼ, ὁ ἀνακριτὴς, δὲν σὰς προτρέπω πλέον, ἀλλὰ σὰς διατάσσω νὰ μοῦ εἰπῆτε τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ γραμματεὺς ἔκαμνε σπασμωδικὰς κινήσεις ἐν ὧ ἔγραφε, ὡς ἐὰν προσεθάνετο τὸν ἐπικείμενον καταχλευσμόν.

Ὁ Δαντὲν ἔοριψε βλέμμα πλήρες τρυφῆς εἰς τὰ χαρτιά, τὰ ὅποια ἀνεγίνωσκεν ὁ κ. Ζιννορὴ, ὡς ἐὰν ἐροῦντο μήπως περιεῖχον καὶ ἄλλας ἀποκαλύψεις αἱ ὁποῖαι νὰ τὸν ἐνοχοποιῶν περισσότερο.

Ἐμπρός — ἔκαμνεν ὁ ἀνακριτὴς — δὲν εἶναι τόσον δύσκολον νὰ ὀμιλήσετε. Ἐγὼ, ἄλλως τε, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὰ μάθω ὅλα.

Παρήλθον στιγμὰς τινὲς ἐν σιγῇ πρὶν ὁ Δαντὲν ἀπαντήσῃ:

Σὰς θεοβαίω, κ. ἀνακριτά, ὅτι ἡ ἐξομολόγησις τὴν ὁποίαν μοῦ ἔκαμνεν ὁ Ροβέρ οὐδαμῶς δύναται νὰ φωτίσῃ τὴν δικαιοσύνην πρὸς εἴρεσιν τοῦ δολοφονήσαντος τὸν φίλον μου καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ μοῦ ἀποστρίψετε πλέον ἐρωτήσεις ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζη-
ματός.

Σὰς διατάξα ἤδη νὰ μοῦ εἰπῆτε ὅτι ξεύρετε.

Δὲν δύναμαι.

Ἐφόσον ἐξακολουθεῖτε ἀνούμενος, μὲ κἀννετε νὰ συζητήσω τὴν πεποιθήσιν ὅτι γνωρίζετε κάτι τι πολὺ σοβαρὸν, τὸ ὅποιον δὲν θέλετε νὰ ἀνακοινώσετε.

Μάλιστα, σοβαρώτατον. Δὲν ἔχει ὅμως καμμίαν σχέσιν μετὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν.

Δὲν εἴθε σεῖς ὁ ἀρμόδιος νὰ κρίνετε ἂν ἔχῃ σχέσιν ἢ ὄχι. Ἀκόμη μίαν φορὰν σὰς διατάσσω νὰ ἀπαντήσετε.

Δὲν μπορῶ — ἀπήντησεν ὁ Δαντὲν.

Δὲν μπορεῖτε;

Δὲν θέλω.

Καὶ αὐτὸ τὸ «δὲν θέλω» τὸ εἶπε μετὰ φωνῆν ἡ ὁποία εἰδείκνυεν ὅτι ἦτο ὑπερβολικὰ ὀργισμένος.

Ἡ μετὰ τῶν δύο ἐκείνων ἀνθρώπων πάλιν, ἡ μονομαχία, ἐὰν προτιμᾶτε καλλιτέρον, ἐπλησίαζε νὰ λήξῃ.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐμετρίασεν εἰρωνικὴν μειδίαμα, ἐν ὧ αἱ σταγόνες τοῦ ἔκαμνεν μίαν κίνησιν μηχανικὴν, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ διακλάσῃ κανένα.

Τότε λοιπὸν — εἶπε — δὲν μοῦ μένει παρὰ νὰ ἐκτελέσω τὸ καθήκον μου. Μ' ἐννοεῖτε;

Ἐννοῶ.

Καὶ ἐξακολουθεῖτε νὰ ἀνοήστε;

Ἐξακολουθῶ. Ἦλθα ἐδῶ ὡς μάρτυς καὶ νομίζω ὅτι δὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ τίποτε.

Δύναμαι, ὅπουθεν θελήσω, νὰ ἐκδώσω ἔνταλμα συλλήψεως ἐναντίον σας.

Μὲ κατηγορεῖτε ὡς δολοφόνον; Ὡς δολοφόνον τοῦ Ροβέρ; Ποῖος νὰ τὸ ἐπερίμενεν! Ἀλλὰ σὰς θεοβαίω ὅτι εἶναι αὐτοχρημα γελῶν αὐτὸ ποῦ θέλετε νὰ κάμνετε.

Ἀποδείξατέ το. Ἀπαντήσατε εἰς τὴν ἐρώτησίν μου.

Σὰς εἶπα ὅτι ἐγνωρίζω.

Δὲν μοῦ ἀπαντήσατε ὅμως εἰς ὅτι σὰς ἤρω-
τησα.

ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΛΑΡΕΤΗ

— Τὸ μυστικὸν δὲν ἀνήκει εἰς ἐμέ.

— Πάλιν τὰ ἴδια; Ὅλοι οἱ κατηγορούμενοι ἔτσι λέγουν.

— Μ' ἐκάμπε ἀπὸ τώρα κατηγορούμενον; — ἔκαμνεν ὁ Δαντὲν εἰρωνικῶς.

Ὁ κ. Ζιννορὴ, ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως, ἐξήγαγεν ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ μερικὰ χαρτιά, τὰ ὅποια δὲν ὠροῦσαν μετὰ ἐκείνα τὰ ὅποια προηγουμένως ἀνεγίνωσκεν.

Ὁ γραμματεὺς τὰ παρετήρησε καὶ ἀντελήφθη ὅτι ὠμοιάζαν μετὰ φωτογραφίας.

Τὰς παρουσίας εἰς τὸν Δαντὲν καὶ τοῦ εἶπε νὰ τὰς παρατηρήσῃ.

— Τί εἶν' αὐτά; ἔκαμνεν ὁ Δαντὲν.

— Κυττάξατέ τα ἱκανὰ — ἀπήντησεν ὁ ἀνακρι-
τὴς.

Ὁ Δαντὲν ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας μίαν φωτογραφίαν καὶ τὴν παρετήρησεν.

Κατ' ἀρχὰς ἐξεπλάγη, κατόπιν δ' ἐφάνη καταλαβανόμενος ὑπὸ φοβερᾶς αγωνίας.

— Ἐγὼ τὴν ἰδέαν ὅτι μοῦ ὀμοιάζει; — ἤρω-
τησε τὸν ἀνακριτὴν.

Βεβαίως. Παρατηρήσατε καὶ σεῖς μετὰ προσοχῆς αὐτὴν τὴν φωτογραφίαν καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι τὸ χαρακτηριστικὰ τὰ ὅποια εἶναι ἀποτυπωμένα ἐκεῖ ἐπάνω ὀμοιάζουν καταπληκτικῶς μετὰ τὰ ἰδινὰ σας.

— Πιθανόν... Καὶ ἐγὼ νομίζω ὅτι διακρίνω τὸν ἐ-
αυτόν μου, ὡς ἐν τῷ μέσῳ κάποιας νεφέλης... Τί σημαίνει ὅμως αὐτό;

Ὁ κ. Ζιννορὴ ἐστράφη τότε πρὸς τὸν γραμματεῖν του καὶ εἶπε:

Ἐνθυμέσιν, Φαβαρέλ, τὰ πειράματα τῶν δύο ἐκείνων ἱατρῶν, τοῦ Οὐδὲν καὶ τοῦ Μπαρπελεμῦ, οἱ ὁποῖοι μὰς εἰδείξαν λειτουργοῦσαν τὴν καρδίαν καὶ τοὺς πνεύμονας ἐνὸς ἀνθρώπου διὰ τῶν ἀκτίνων Ραίτγκεν; Σὲ βεβαίως λοιπὸν ὅτι αὐτὴ ἐδῶ ἡ ἀνα-
κάλυψις (καὶ οὕτω λέγων εἰδείξε τὴν φωτογραφί-
αν) δὲν εἶναι ἐλιγώτερον καταπληκτικὴ.

Κατόπιν δὲ ἐξηκολούθησε, στρεφόμενος πρὸς τὸν Δαντὲν:

Αἱ φωτογραφίαι αὗται ἐλήφθησαν ἀπὸ τὸν ἀμφοβητρεσιδὴ χιτῶνα τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ νεκροῦ. Ἐπ' αὐτὴν τὴν φωτογραφίαν τὴν ὁποίαν κρατεῖτε, εἶναι ἀποτυπωμένη ἡ εἰκὼν ἡ ὁποία τελευταία ἐσχηματίσθη εἰς τὸν ἀμφιβλητρεσιδὴ χιτῶνα τοῦ Ροβέρ. Ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ προσώπου, τὸ ὅποιον εἶδε τελευταῖον ὁ δολοφονηθεὶς, τοῦ προσώπου δηλαδὴ τὸ ὅποιον ἔβλεπε μέχρι τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξέπνευσεν.

Εἰς τὴν αἰθούσαν ἐκείνην, διὰ τῆς ὁποίας τόσοι ἄνθρωποι εἶχον διέλθει, ἐπεκράτησεν ἐπὶ τινα λεπτὰ θεοτατὴ σιγή.

Ὁ Δαντὲν ἐνόμιζεν ὅτι τὸ ἔδαφος ἤρχιζε νὰ ὑποχωρῇ ὑπὸ τοὺς πόδας του καὶ μὴ κίνημα ἀπότομον ἐορίψε μακρὰν τὴν φωτογραφίαν.

— Λοιπὸν; — εἶπεν ὁ κ. Ζιννορὴ, διακόπτων πρῶ-
τος τὴν σιγὴν.

— Λοιπὸν; — ἔκαμνεν καὶ ὁ Δαντὲν χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε περισσότερο.

Ἦως ἐξηγεῖτε τὸ ὅτι ἡ εἰκὼν σας, ἡ σινά σας, ἐὰν προτιμᾶτε, εὐρέθῃ ἀποτυπωμένη ἐντὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ νεκροῦ;

Ἡ φωτογραφία τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου παρετήρησατε, ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Ροβέρ πρὶν ἢ ἐκπνεῦσθαι σὰς ἔβλεπε σκυρμένον ἐπ' αὐτῷ του.

Ὁ Δαντὲν ἐφαίνετο τελείως ἀρηρημένος. Ὀμοί-
αζε μετὰ ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος δὲν πιστεύει εἰς ὅτι βλέ-
πει.

Ἦως τὸ ἐξηγῶ; — εἶπεν. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶ-
μαι εἰς θέσιν νὰ ἐξηγήσω τίποτε ἀπολύτως, δὲν ἐν-
νοῶ τίποτε. Εἶναι φρικτὸν αὐτὸ τὸ μαρτύριον! Ὁ-
λίγον ἀκόμη καὶ θὰ παραφρονήσω.

Ὁποσδήποτε αὐτὸ τὸ γεγονός πρέπει νὰ ἔχῃ κάποιαν ἐξηγήσιν — ἐπέμεινεν ὁ κ. Ζιννορὴ.

Καὶ πῶς θέλετε νὰ σὰς δώσω ἐγὼ τὴν ἐξηγή-
σιν αὐτήν; Ἐγὼ, σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω, δὲν ἐννοῶ ἀπολύτως τίποτε.

Ὁποσδήποτε, ὑποθέτω ὅτι δὲν θ' ἀνοήθῃτε, ὅ-
τι ἦσθε παρὼν κατὰ τὸ διάστημα τῆς αγωνίας τοῦ Ροβέρ.

Διατί νὰ μὴ τὸ χοντρώ;

Διότι αὐτὴ ἡ φωτογραφία τὴν ὁποίαν εἶδατε, μαρτυρεῖ περὶ τῆς παρουσίας σας εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ροβέρ κατ' ἡν στιγμὴν οὗτος ἐξέπνευσεν. Ὑπάρχει, βλέπετε, ὁ καταρόχθος, ὑπάρχει ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ νε-
κροῦ, ὁ ὁποῖος βροντοφωνεῖ ὅτι κατ' ἡν στιγμὴν ὁ Ροβέρ ἐξέπνευσεν, σεῖς ἦσθε ἐκεῖ, σκυρμένον ἐπ' αὐ-
τῷ του.

Ἐγὼ ὅμως δὲν ἤμην ἐκεῖ ὅταν ὁ Ροβέρ ἐξέ-
πνευσεν. Ὁρίζομαι ὅτι δὲν ἤμην ἐκεῖ.

Τότε λοιπὸν ἐξηγήσατέ μου τί συμβαίνει.

Ὁ Δαντὲν ἐμεινεν ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα ἄφω-

νος, ως άνθρωπος ο οποίος έχει αποβλακωθεί τελείως, και κατόπιν ετραβήσεν :

— Ονειρεύομαι... ονειρεύομαι.

Ο άνακριτής επανέρχεται με ήρεμον φωνή :

— Σημειώσατε ότι εγώ δεν εστηρίχθην αποκλειστικώς επί των φωτογραφιών αυτών διά να σχηματίσω τας υποψίας της οποίας εσχημάτισα εναντίον σας. Πάντως όμως και οι φωτογραφίαι αύται μαρτυρούν κάτι εις βάρος σας.

«Δυσχερύνεσθε, ότι δεν ήσθε πλησίον του Ροβέρ καθ' ήν στιγμήν ούτος εξέπνευσεν. Αύται εδω έν τούτοις οι φωτογραφίαι φαίνονται διαβεβαιούσαι περί του εναντίου. Εγώ όμως παραδέχομαι, ότι σεις μου λέγετε την αλήθειαν. Σας έρωτώ λοιπόν : πού είσθε καθ' ήν ήμεραν και ώραν ελάμβανεν χώραν ή δολοφονία ;

— Δεν ήξεύρω, στο σπίτι μου ήσως. Κατά ποίαν ώραν υποθέτεται ότι έδολοφονήθη ο Ροβέρ ;

— Καλλίτερα θα κάμετε να ερωτήσετε κάποιον άλλον για να σας πληροφορήση και όχι έμέ — απήντησεν ο άνακριτής μειδιώνων ειρωνικώς.

Και επειδή ο Ίάκωβος Δαντέν δεν εφαινετο διατεθειμένος να διηγήσθαι, ο κ. Ζιννορ ή εξηκολούθησεν :

— Οι ιατροί απεφάνθησαν ότι ο Ροβέρ έδολοφονήθη περί την πρώτην μεταμεσημβρινήν ώραν. Πρέπει να ομολογήσετε πως πρέπει να είναι και εις πολύ πολυμρός διά να διαπράξη δολοφονίαν κατά τοιαύτην ώραν και εις την καρδίαν των Παρισίων.

— Την ώραν εκείνην — είπεν ο Δαντέν — είχα έβγη έξω από το σπίτι μου.

— Διά να μεταβήτε πού ;

— Είχα ήμικρανίαν και έπήγα να κάμω ένα περίπατον έως τα Ήλύσια Πεδία διά να μου περάσθαι.

— Και δεν συνηντήσατε κανένα καθ' ήλην την διάρκεια του περιπάτου σας ;

— Όχι.

— Δεν είσθε λοιπόν εις θέσιν να αποδείξετε το «άλλοθι σας ;

— Όταν ήκουσε την λέξιν «άλλοθι» ο Ίάκωβος Δαντέν ήρχισε πάλιν να τρέμη.

— Να σας αποδείξω το άλλοθι ; — είπε προς τον κ. Ζιννορ. Με κατηγορείτε λοιπόν ότι έδολοφόνησα τον φίλον μου ;

— Δεν κατηγορώ, έρωτώ.

Και προσέθεσε με τόνον ξηρόν, σχεδόν απειλητικόν.

— Σας προειδοποιώ ότι τα πράγματα έλαβαν πολύ κακήν τροπήν και πολύ πιθανόν από στιγμής εις στιγμήν να ίδητε λαμβάνον χώραν εκείνο το οποίον βεβαίως δεν εφαντάζεσθε ότι θα συμβή όταν εισήλθατε εδω.

Ο άνακριτής άνέμενεν επί τινος στιγμής ως διά να δώσθαι εις τον Δαντέν καιρόν να σκεφθί, κατόπιν δέ εδύθισε την γραμίδα εντός του μελανοδοχείου και την εκράτησεν ύψωμένην.

Ο Ίάκωβος Δαντέν εξηκολούθει να σιωπά και εφαινετο όσι προκαλών τον κ. Ζιννορ με το άγέρωχον βλέμμα, με το οποίον τον παρεθέρει.

— Αρνείσθε να διηγήσεσθε ; — ήρώτησε διά τελευταίαν φοράν ο Ζιννορ.

— Αρνούμαι.

— Προσέξατε, διότι έτσι θα κάμετε κακόν μόνον εις τον έαυτόν σας.

— Δεν έγω να σας απαντήσω τίποτε.

— Λοιπόν, Ίάκωβε Δαντέν, — είπεν ο άνακριτής με φωνήν ή οποία έκαμε τον κατηγορούμενον να ανατριχιάσθαι — από της στιγμής ταύτης διατελείτε εν φυλακή.

Η γραμίδα ή οποία εκρατείτο ύψωμένη, κατεβιβάθη διά να υπογράψη το ένταλμα της προσωλακίσεως, το οποίον είχαν έτοιμάσθαι ο γραμματέας.

Παρατηρών τις τον Δαντέν θα ένόμιζεν ότι έβλεπεν άνθρωπον, όστις ώνεμενέτο με άνοικτους τους οφθαλμούς.

Ο κ. Ζιννορ έσήμανε τον ηλεκτρικόν κώδωνα του γραφείου του και μετ' ολίγον εισήλθον δύο χωροφύλακες.

— Παραλάβετε τον κατηγορούμενον — είπε προς αυτούς ο άνακριτής δεικνύων τον Δαντέν, όστις άφείθη να οδηγηθή υπό των χωροφυλάκων, παραπαίων ως είνεοβαρής, ή μάλλον ως νυκτοβάτης.

ΙΑ'.

Ο Βερναρδέ εθρίμβευε. Την έσπέραν εκείνην επέστρεψεν εις την οικίαν του υπερβολικά εύχαριστημένος.

Εκάθισε και έπαιξε με τα παιδιά του και ήσπασθη επανειλημμένως τα ροδοκόκκινα μήλα των παιριών της συζύγου του.

Μόλις εκάθισαν εις το τραπέζι ήρχισε να καταβροχθίζει το φαγητόν του με μεγάλην όρεξιν, αργούμενος ταυτόχρονως εις την σύζυγόν του και τας θυγατέρας του πως κατωφέρθη να ανακαλυφθί ή δολοφονία του Ροβέρ και πως εκάθητο τώρα στο φρέσκο ο άξιόλογος κ. Δαντέν.

— Και τί είπεν αυτός ο κ. Δαντέν, όταν τον έκλεισαν εις την φυλακήν ; — ήρώτησεν ή μία από τας θυγατέρας του.

— Δεν έφάνη δέβαια εύχαριστημένος. Ήρχισε να

διαμαρτύρεται και να φωνάζη ότι είναι άθώος, όπως συνειθίζουν να κάμουν όλοι άνεξαίρετος οι ένοχοι.

— Και εάν είναι πράγματι άθώος ; — είπε με τον μειλιχιώτερον τρόπον ή κυρία Βερναρδέ.

— Αν καθίσθαι κανείς να τους πιστεύσθαι αυτούς, τότε όλοι οι κακούργοι πρέπει να θεωρηθούν άθώοι. Έάν αυτός ο άνθρωπος ήτο άθώος, έπρεπε να το αποδείξη. Υπάρχουν, βλέπετε, μερικά πράγματα, τα οποία πρέπει ναποδεικνύη κανείς διά να γίνεσθαι πιστευτός.

«Εγώ τουλάχιστον σε βεβαιώ, ότι εάν ο Ίάκωβος Δαντέν αποδεικνύετο άθώος, θα παραξενεύομην όπως εάν έβλεπα να πέψη χιόνι στο Παρίσι, τον Ιούλιον.

— Έχετε λοιπόν την ιδέαν — είπε πάλιν ή σύζυγος του άστυνομικού — ότι δεν κατεδικάσθη ποτέ κανείς άθώος ;

— Δεν λέγω αυτά. Όλοι οι άνθρωποι άπατώνται. Και οι δικασταί είναι και αυτοί άνθρωποι, βλέπετε. Δεν είναι θεοί... Συμβαίνουν όμως τόσον σπανίως αυτά τα πράγματα.

— Και τί είδους άνθρωπος είναι αυτός τον οποίον έπίσαστε σήμερα ;

— Ω ! — έκαμεν ο Βερναρδέ — είναι ένας κύριος πολύ καθώς πρέπει.

«Φαίνεται εύγενής, ανεπτυγμένος, κομψός. Είδεν όμως άνοικτή την κάσσαν του φίλου του και τον έσκότωσε για να του πάρη τα χρήματα.

«Η περίστασις, βλέπετε, τον έκαμε δολοφόνον κι αυτόν, όπως και τόσους άλλους.

— Θα μάς πās να δούμε την δικήν, μπαμπά ; — ήρώτησεν ή μεγαλύτερά από τας θυγατέρας του.

— Δεν ξεύρω... Δεν είναι και τόσον εύκολον... Θα ζητήσω την άδειαν και θα ίδούμε τέλος πάντων πώς θα τα καταφέρουμε τότε.

Αφού άπέφραγαν, ο Βερναρδέ εξηπλώθη εις μίαν πολυθρόναν και εξέδιδλωσε την εφημερίδα εις την οποίαν εγραψεν ο Παύλος Ροδιέ διά να ίδη πως είχε περιγράψη την δολοφονίαν ο νεκρός ρεπόρτερ.

Ενεθυμείτο την σύστασιν την οποίαν του είχε κάμει ο Ροδιέ, ν' αναγνώσθαι «την εφημερίδα του», διά να ίδη την ιστορίαν της ακυρίας με τα μαύρα.

Ο Ροδιέ αφηγήετο ολίγον τι μυθιστορηματικώς την βιογραφίαν του πρώην προξένου, την οποίαν ο άστυνομικός ήρχισε ν' αναγνώσκη μετά προσοχής.

Ο Ροβέρ — κατά τον ρεπόρτερ — ήτο άνθρωπος ρομαντικού χαρακτήρος. Εγένετο δέ συχνάκις ήρωας δραματικών σκηνών και επεσόδων. Είς ήλην την Άργεντινήν Δημοκρατίαν ήσαν γνωστά πολλά ανέκδοτα της ζωής του.

Η μαυροφόρα εκείνη νεαρά γυναίκα, ή οποία τον έπεσεκάπτετο κατά το παρελθόν, πολύ πιθανόν να ήτο γνώριμός του ή φίλη του, δεν ήτο δέ διόλου άπίθανον να εσχημάτιζε ή κυρία αυτή και με τον δολοφόνον.

Η γυναίκα εκείνη ήτο νέα και κομψή, δεν εφαινετο δέ να είναι Παρισινή. Έπρεπε λοιπόν να καταβλήθη πάσα προσπάθεια όπως ανακαλυφθί ποία ήτο ή γυνή εκείνη, από πού ήτο και πού έμενε.

— Δεν γράφει τίποτε ώρισμένον — εφίθύρεισεν ο Βερναρδέ.

Κατόπιν ήρχισε να σκέπτεται, ότι πιθανόν ο Ροδιέ να είχε δίκαιον, πιθανόν να εφημερίζετο και εις αυτήν την περίστασιν το «ζητήσατε την γυναίκα».

Ο Ροδιέ έπελειώνει την ήμεραν εκείνην με μερικά λεπτομερείας περί του τρόπου, κατά τον οποίον έζη ο Ίάκωβος Δαντέν, ο φίλτατος του Ροβέρ.

Καθ' ήν στιγμήν εγραψεν ο ρεπόρτερ, ήγνείσθαι την σύλληψιν και την φυλάκισιν του Δαντέν.

— Άξιον — έσκέφθη ο Βερναρδέ — θα μάς παραβήσθαι την βιογραφίαν του Δαντέν, καμωμένην και αυτήν μυθιστόρημα. Όπωσδήποτε, σήμερα δεν μάς λέγει τίποτε το σπουδαίον.

Εδίδλωσε πάλιν την εφημερίδα, συλλογίζόμενος, ότι όφειλε να ερωτήσθαι το ζεύγος Μονίς διά την κυρίαν εκείνην.

— Τι ανάγκη όμως — έσκέφθη κατόπιν — να έρωτώ διά την κυρίαν με τα μαύρα, αφού τον πραγματικόν ένοχον τον έχουμε ήδη εις τας γειρας μας.

Και ο Βερναρδέ έτρίβε τα χείρα του και συνέχισε τον έαυτόν του, διότι εις αυτόν κυρίως όφείλετο ή σύλληψις του ένόχου.

Τί θα συνέβαιναν άν δεν εφωτογράφει τον άμφιβληστροειδή χιτώνα του οφθαλμού του νεκρού ; Θα ήτο δυνατόν ν' ανακαλυφθί ή ένοχος, εάν δεν επέμεναν αυτός τόσον πολύ να λάβη την φωτογραφίαν πού έλαβεν επί του οφθαλμού του νεκρού ;

Χάρις εις την επιμονήν του και ή επιστήμη έκαμυνεν ήδη έν μέγα θύμα προς τα εμπρός, και εκείνο το οποίον έθεωρείτο έως τότε χίμαιρα απέδειχθη ότι ήδυνάτο να καταστή πραγματικότης.

— Και να συλλογίζεται κανείς — έσκέφθη — ότι δεν ήθελαν να μέψήσουν να πάρω την φωτογραφίαν... Όπωσδήποτε όμως τώρα έτελείωσαν πλέον όλα.

Την επομένην ο Βερναρδέ μετέβη, κατά το σύνθη-

μας, όπως λάβη διαταγάς από τον διευθυντήν της άστυνομίας, τον κ. Λερίς.

Ανεκοίνωσεν εις τον προϊστάμενόν του τας σκέψεις του επί του έγκλήματος της λεωφόρου Κλισύ, — το οποίον, κατά την γνώμην του, είχε παύσθαι πλέον να είναι μυστηριώδες — και του ανέφερε και περί «της κυρίας με τα μαύρα», περί της οποίας τόσα εγραψεν ο Παύλος Ροδιέ.

— Δεν πιστεύω να έχη καμμίαν σχέσιν με την υπόθεσιν του έγκλήματος αυτή ή κυρία — απήντησεν ο κ. Λερίς. Κάθε άνθρωπος δεν είναι δυνατόν παρά να έχη σχέσεις με γυναίκας. Ίσως αυτή να ήτο καμμία φίλη του Ροβέρ, ή οποία μετέβαινε διά να τον επισκεφθί. Τί άπλούστερον από αυτό ; Άλλ' έτσι είναι αυτοί οι δημοσιογράφοι. Έννοούν να τα παριστάνουν όλα δραματικά και τραγικά διά να αυξάνεται ή κυκλοφορία των εφημερίδων των και να μαζεύουν πενήταρες.

«Άλλοίμονον άν έπερίμενεν ο κόσμος να μάθη από αυτούς την αλήθειαν.

— Μα αυτή ή γυναίκα ήτο νέα — παρετήρησεν ο Βερναρδέ.

— Διάβολε ! Και υποθέτεις ότι είναι δύσκολον να συνάψη κανείς σχέσεις με μίαν νέαν γυναίκα ;

«Όσον άρσάζ τον Δαντέν, αυτός εξηκολούθει να σιωπά, όπως και κατά την προτεραίαν, μόνον δέ δύο ή τρεις φορές ήνοιξε το στόμα του διά να είπη ότι ήτο άδικον πράγμα να τον συλλάβουν έτσι, χωρίς καμμίαν αίτίαν και να τον κρατούν κλεισμένον εις την φυλακήν, και ότι θα έκαμε τα παράπονά του εκεί όπου έπρεπε.

— Έτσι κάμουν όλοι οι ένοχοι πού φορούν βελόδα και ρεδιγκότα — παρετήρησεν ο διευθυντής της άστυνομίας. Είς την αρχήν φωνάζουν και χαλούν τον κόσμον, διότι νομίζουν ότι έχουν προνόμια και πρέπει να τους σεβώμεθα. Έπειτα όμως τους βλέπετε και γίνονται ήμεροι σαν άρνάκια και ύπακούουν και υποτάσσονται εις ό,τι τους λέμε.

Κατόπιν ο κ. Λερίς έδωκε μερικάς παραγγελίας εις τον Βερναρδέ.

Δεν έπρόκειτο πλέον περί του έγκλήματος της λεωφόρου Κλισύ, αφού ο δράστης είχαν ανακαλυφθί και φυλακισθί πλέον.

Έπρόκειτο περί ενός άλλου κοινού κλέπτου τον οποίον άνέθεσαν ο κ. Λερίς εις τον Βερναρδέ ν' ανακαλύψη.

Ο κλέπτης, του οποίου ή καταδίωξις άνετέθη εις τον Βερναρδέ, είχαν απογυμνώσθαι την προηγουμένην νύκτα έν λαϊκόν έσπιατόριον, έν των πληροφοριών δέ τας οποίας συνέλεξεν ο Βερναρδέ εύθύς ως εξήλθεν εις την όδόν, εσχημάτισε την πεποίθησιν ότι θα ήτο κανείς από τους αλήτρες εκείνους οι οποίοι δεν έχουν πού την κεφαλήν κλίνει και οι οποίοι περιφέρονται εδω κ' εκεί ζητούντες να εύρουν την κατάλληλον εύκαιρίαν όπως απογυμνώσουν κανένα διαβάτην ή κανέν κατάστημα.

Επομένως όφειλε να «άνιχνεύσθαι» όπως τον άνακαλύψη εις τους περί την αγοράν στενούς δρομίσκους, εις τους οποίους συνήθως συχνάζουν τα κοιούτου είδους ύποκείμενα.

Ενώ εδάδιζεν, έριπτε συνάμα διαπεραστικά βλήματα επί πολλών, με τους οποίους συνηντάτο και εις τους οποίους άνεγνώριζε παλαιούς ή μέλ- λοντας γνωρίμους.

Όλοι εκείνοι οι αλήται έχαμήλωναν το βλέμμα, μόλις ήσθάνοντο τα μάτια του άστυνομικού καρφω- νόμενα επάνω των και διήρχοντο με τον μεγαλεί- τερον σεβασμόν εμπροσθίν του.

Τον εγνώριζαν όλοι τον Βερναρδέ και τον έτσε- μαν όπως τρέμει το όρτοκι των σκύλλων.

Εγνώριζαν όλοι εκείνοι οι άθλιοι άνθρωποι, ότι το βαρύ χέρι του άστυνομικού ήτο ένδεχόμενον να πέσθαι από στιγμής εις στιγμήν επάνω των και να τους γραπώσθαι.

Και ο Βερναρδέ εξηκολούθει βαδίζων με βήμα βραδύ σταματών από καιρόν εις καιρόν διά να παρατηρήσθαι τας πανηγύρας ποθηκάς των καταστημά- των, τα οποία ήσαν εις την όδόν εκείνην.

Εκεί την γωνίαν ακριβώς της όδου ήτο έν παλαιο- πωλείον, εις την προθήκην του οποίου είχαν έκτεθη έν μέσφ διαφόρων παλαιών αντικειμένων ελαχίστης αξίας, μία όστις ελαιογραφία έχουσα σχήμα όμοι- όδες, από την οποίαν εφαινετο ότι είχαν αφαιρεθί ή κορνίζα.

— Μπα ! Αυτό πάλιν είναι πολύ περίεργον, έκα- μεν έκπληκτος ο Βερναρδέ, μόλις παρετήρησε την ελαιογραφίαν εκείνην.

Η είκων εκείνη, ή οποία είχαν έκτεθί εις την προθήκην δεν ήτο άλλο παρά προσωπογραφία του Ίακώβου Δαντέν, τον οποίον την προηγουμένην ήμεραν είχαν συλλάβη και φυλακίσθαι.

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

ΑΝΑ ΤΗΝ ΥΦΗΛΙΟΝ

Η Α. Μ. Η ΤΙΓΡΙΣ

ΠΑΝΤΟΥ εις την Ίνδοκίαν αι πλέον φανταστικά ιστορία κυκλοφορούν δια λογαριασμόν τῆς Κυρίας Τίγριος. (Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λέγη κανεὶς ἐκεῖ ἀπλῶς «τίγρις», ἄλλως κινδυνεύει νὰ φαγωθῇ ἐντὸς τοῦ ἔτους). Αἱ ιστορίαι αὗται πρέπει νὰ λέγονται χαμηλοφώνως, εἰς τὸ αὐτί, διότι ἡ Ἐξοχότης τῆς ποῦ ἐννοεῖ εὐκόλως ὅλας τὰς διαλέκτους καὶ τὰ ἰδιώματα τοῦ κράτους τῆς, ἔχει τὴν ἀκοὴν ἐκτάκτως λεπτὴν καὶ ἀκούει εἰς τὸ βάθος τῆς «ζούνγκλας» ὅτι δὴποτε λέγεται διὰ τὴν ἀφεντιάν τῆς. Μὴν εἰπῆτε λοιπὸν τίποτε κακὸν δι' αὐτήν, διότι εἶναι πολὺ φιλόποτος. Ἡ, ὅτι ἔχετε νὰ εἰπῆτε, διηγῆθιτε το εἰς γλώσσαν εὐρωπαϊκὴν, φάνγκσα, δηλαδὴ φράγκικα, ποῦ τὰ ἀγνοεῖ ἡ βασίλισσα τῆς ζούνγκλας. Πρὸ πάντων ὅμως, μὴ προσφέρετε τὸ ὄνομά τῆς κατὰ τὴν «ῶραν τῆς τίγριος», ὥραν ποῦ ἀντιστοιχεῖ μετὰ τὴν ἰδικὴν μας ὥραν τῶν φαντασμάτων, δηλαδὴ μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Τὴν στιγμὴν αὐτήν, ἡ Α. Μεγαλειότης θγαίνει ἀπὸ τὸ δάσος καὶ ἔρχεται νὰ κατασκοπεύσῃ γύρω εἰς τοὺς δρόμους καὶ εἰς τὰ χωριά. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν εἰς τὰ κάρα ποῦ σύρονται ἀπὸ δουδάλους καὶ χορησιμποιούνται διὰ τὰς νυκτερινὰς μεταφορὰς, βάζουν εἰς τοὺς τροχοὺς κομμάτια ξύλου ποῦ, καθὼς γυρίζουν, κάνουν ἤχον «ροκάνας» καὶ φοβίζον τὸ ἐξαιρετικῶς εὐαίσθητον αἰλουροειδὲς, τὸσον ὥστε νὰ σηκώνωνται αἱ τρίχες τῆς ράχης τοῦ.

XX

Διὰ τὸν φόβον ἐπίσης τῶν ἐπισκέψεων αὐτῶν τοῦ βασιλικοῦ ζώου αἱ καλύβαι τῶν δασωδῶν περιοχῶν εἶναι κατεσκευασμέναι ὡς περιστερεῶνες ἐπάνω εἰς εἶδος ἰκτωρίων, καμωμένων ἀπὸ ξύλον θερμικωμένου «μπάμπο», εἰς τὸ ὁποῖον τὰ νύχια τῆς γλυστεροῦν χωρὶς νὰ ἐμπήγωνται καὶ ποῦ ἡ ἐπαφὴ τοῦ ἐκνευρίζει τὴν ἀφεντιάν τῆς. Τότε ἀρχίζει νὰ κτυπᾷ μετὰ μανίαν διὰ τῶν ποδῶν τῆς τὸσον δυνατὰ ὥστε κάμνει νὰ κλονίζεται ἡ ἐλαφρὰ κατοικία, χωρὶς ὅμως νὰ πέσῃ. Ἡ οἰκογένεια ἐξυπνᾷ μετὰ φόβον καὶ γονατίζει ἐμπρὸς εἰς τὸν θωμόν, ὅπου εἶναι ζωγραφισμένη ἡ εἰκὼν τοῦ θεοῦ προγόνου τοῦ χωδαίου θηρίου.

Διότι, ὁ καθεὶς γνωρίζει, ὅτι ὑπάρχουν δύο γένη τίγριων. Τὸ πρῶτον περιλαμβάνει τὰς καλοήθεις τίγρεις, ποῦ εἶναι φίλοι τῶν ἀνθρώπων. Τὸ δεῦτερον περιλαμβάνει ἕνα εἶδος κακῶν τίγριων, «ἀπομιμήσεων» τίγριων, ὑποδῶν ὄντων, μισητῶν καὶ αἰμοδόρων, ἀληθινῶν πειρατῶν τῆς ζούνγκλας.

XX

Τὴν τίγριν τῆς πρώτης κατηγορίας τὴν λατρεύουν. Παριστᾷ τὴν Δύναμιν καὶ τὴν γενναιοδωρίαν τὰ νύχια τῆς καὶ αἱ τρίχες τοῦ μύστακος τῆς κάμνουν δυνατὰ «φουλακτὰ» (εἶναι τὰ νύχια ποῦ οἱ Εὐρωπαῖοι ἐξερευνῆται κρεμοῦν εἰς τὴν ἀλυσίδα τοῦ ὥρολογίου των). Ἡ τίγρις αὕτη ζῇ εἰς ἕνα μαγικὸν ὄρος καὶ τρέφεται μετὰ κηρύθρας μελιτος καὶ μετὰ φητὰ παγωνιοῦ, ποῦ αἱ ὑπὸ τῆς, αἱ κακαὶ τίγρεις, ὑποχρεοῦνται νὰ τῆς προσφέρουν ὡς φόρον ὑποτέλειας. Ζῇ χίλια ἔτη. «Ὅταν φθάσῃ εἰς ἡλικίαν πενταεσίων ἐτῶν, ἀλλάζει τὸ ἄγριον δῆμα τῆς μετὰ ἕνα «φόρεμα» λευκὸν καὶ τὸ ἕνα τῆς μάτι πέφτει καὶ χάνεται εἰς τὴν γῆν. Τὸ μάτι αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀλάνθαστον φάρμακον κατὰ τοῦ φόβου τῶν μικρῶν παιδιῶν».

XX

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἡ τίγρις ἀποκαλεῖται «ὁ σεβαστὸς παππούς». Τῆς ἐγείρουν «παγόδας» καὶ τὴν παριστάνουν εἰς κάδρα νὰ ἔχῃ ἕνα σπαθὶ εἰς τὸ στήθος, ἢ νὰ κτυπᾷ τὸν ἥλιον καὶ νὰ φοβερίζῃ τὴν σελήνην.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἄλλας, τὰς κακὰς τίγρεις, ἂν καὶ εἶναι ἐντελῶς «ζωώδεις» φύσεως, προσφέρουν καὶ εἰς αὐτὰς θυσίας, διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει πάντοτε νὰ λατρεύῃ ἐκείνους ποῦ φοβεῖται καὶ νὰ συνδιαλλάσσεται μετὰ τοὺς ἐχθρούς του διὰ τοῦ δόλου καὶ τῆς κολακείας. Ἀλλως τε, δὲν εἶναι κανεὶς βέβαιος πάντοτε εἰς ποίαν ἀπὸ τὰς δύο κατηγορίας ἀνήκει μία τίγρις. Δι' αὐτὸ φρόνιμον εἶναι, ὅταν συλλαμβάνεται μία τίγρις εἰς τὴν παγίδα, νὰ μὴ φονεῖται ἀμέσως. Τὴν πλησιάζουν λοιπὸν μετὰ βίας τὰς ἐνδείξεις σεβασμοῦ καὶ τιμῆς τῆς καίου λιβανωτὸν ἐμπρὸς εἰς τὴν μύτην καὶ τῆς ἐκφορίζουν εὐλακρινῇ συμπαθείᾳ διὰ τὸ ἀτύχημά της.

Κατόπιν, ὅταν συγκινημένη ἀπὸ τὰς ἐνδείξεις αὐτὰς, ἡ τίγρις κλείνει τὰ βλέφαρα, οἱ κνηροὶ γλυστεροῦν ὀπίσω τῆς καὶ τὴν θανατώνουν ὑπόβλως. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἂν ἡ τίγρις ἦτο τυχὸν ἀπὸ τὸ γένος τῶν κακοποιῶν τίγριων, αἱ ψυχαὶ τῶν προγόνων τῆς μένου μετὰ καλὴν ἐντύπωσιν καὶ δὲν

καταδιώκουν τοὺς κνηροὺς μετὰ τὴν ἐκδίχησίν των. Καὶ ἂν πάλιν ἐφονεύθῃ καλὴ τίγρις, φίλη τοῦ ἀνθρώπου, τὸσον τὸ χειρότερον δι' αὐτήν, ἀφοῦ δὲν ἀπεκάλυψε τὴν θειότητά της.

XX

Ἀντιθέτως πρὸς ὅ, τι πιστεύεται συνήθως, ἡ τίγρις, καὶ ἡ κακὴ ἀκόμη, δὲν ἀγαπᾷ τὴν ἀνθρωπίνην σάρκα, διότι τῆς μεταδίδει τὴν λέπραν. Τὸ δῆμα τῆς ἀπολεπίζεται, τὰ νύχια τῆς πέφτουν. Τὸ γεγονός αὐτὸ εἶναι τὸσον γνωστὸν, ὥστε οἱ ἀληθινὲς κνηροὶ ἐγκαταλείπουν τὰ ἔχνη ἐνὸς θηρίου, διὰ τὸ ὁποῖον ἐλέγχθη ὅτι ἔφαγεν ἄνθρωπον.

Ἡ τίγρις προτιμᾷ ἀπὸ τὴν σάρκα μας, τὴν παλαιάν σάρκα τοῦ χοίρου καὶ τὴν γλυκεῖαν σάρκα τοῦ παγωνιοῦ. Καὶ πρέπει νὰ ἐξαναγκασθῇ ἀπὸ τὴν πείναν ἢ ἀπὸ τὸ ἐνστικτον τῆς ἀμύνης διὰ νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον διπόδου τοῦ εἶδους μας. Ἡ, ὑπάρχει μία τρίτη περίπτωσις ποῦ τὴν ἐξωθεῖ εἰς τὰ ἄκρα ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἔχει ἐμπρὸς τῆς, ὑπῆρξε εἰς κάποιαν προγενεστέραν τοῦ ὑπαρξῆν ἕνα ζῶον, οἰονδήποτε ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ τῆς ἀρέσουν, καὶ αὕτη ἀναγνωρίζει τὴν παλαιάν φύσιν τοῦ μέσα ἀπὸ τὴν πρόσφατον μεταμύωσίν του.

Θεωρεῖται μεγάλη δυστυχία νὰ ἔχῃς κάποιον ἰδικόν σου ποῦ κατεβροχθήσῃ ἀπὸ τὸ θηρίον, διότι ἡ ψυχὴ τοῦ μακαρίτου, ἀντὶ νὰ ἐπανέλθῃ ὡς πνεῦμα ἀγαθοποιὸν εἰς τὴν οἰκίαν ἐστίν, παραμένει ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ «μάκου» πλησίον τῆς Κυρίας τῆς ζούνγκλας. Τῆς ἀποκαλύπτει τὸ πονηρὸν πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων, τὴν κρατεῖ ἐνήμερον τῶν πανουργιῶν των, τῶν ἀμυντικῶν μέσων των καὶ ἀφοῦ μὴ φορὰ εἶναι λεπρὴ καὶ δὲν φοβεῖται πιά νὰ φάγῃ ἀνθρωπίνην σάρκα — τὸ «μάκου» ὁδηγεῖ τὴν νέαν του κυρίαν εἰς τὴν παλαιάν του γενεάν, καὶ τῆς παραδίδει τὴν οἰκογένειάν του, οὕτως ὥστε καταντᾷ «κληρονομική» τὸ νὰ τρώγῃ ἀπὸ τὴν τίγριν».

Εἰς τὴν εἰσοδὸν πολλῶν χωρίων ζωγραφίζουν ἐπάνω εἰς ἕνα μεγάλον τοῖχον ἀπὸ ἄσβεστον μίαν φοβεράν τίγριν, καὶ τοῦτο ὄχι πρὸς τιμὴν ἀλλὰ πρὸς ἐκφοβισμόν, μετὰ τὴν ιδέαν ὅτι, ἂν ἐπέλθῃ ἕνα ὁμογενὲς μετὰ τὸ εἰκονιζόμενον θηρίον, θὰ σταθῇ ἐμπρὸς εἰς τὴν εἰκόνα καὶ θὰ εἰπῇ, βλέπον τὰς ἀθλητικὰς διαστάσεις τῆς, «ἐδὼ δὲν περνάει τοῦτο πολὺ δυνατό, τοῦτο πολὺ τρανὸν, τοῦτο χάρη σὰν καρδίᾳ ἐμένα· ἐγὼ στρέβει χάχαχα (γλήγορα-γλήγορα)» καὶ κάμνοντας μισὴν στροφὴν, ἡ τίγρις ἐπιστρέφει εἰς τὴν ζούνγκλαν τῆς.

XX

Εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ ἀγροτικὰ χωριουδάκια προσπαθοῦν νὰ συμβιβασθοῦν μετὰ τὸ θηρίον, ἐπὶ τῇ βάσει ἐνὸς συμφωνητικοῦ ὑπογεγραμμένου ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμους, οἱ ὁποῖοι ὑποχρεοῦνται κάθε χρόνον, εἰς ὠρισμένην ἡμέραν, νὰ προσφέρουν εἰς τὴν «Κυρίαν» μίαν θυσίαν· ἕνα δουδάλκι, ἕνα χοῖρον, ἕνα κασικάκι, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι θὰ ὑποσχεθῇ νὰ μὴ ξαναβάλῃ τὰ νύχια τῆς εἰς τὸ χωριό. Τὴν ὠρισμένην ἡμέραν μεταβαίνουν εἰς τὴν μικρὰν παγόδαν ποῦ εἶναι μέσα εἰς τὸ δάσος· πηγαίνουν μετὰ θρησκευτικὴν πομπήν, μετὰ ἀλεξιήλια, μετὰ σημαίας καὶ μετὰ μεγάλαν σεντούκια.

Τοποθετοῦν τὸ δεσμευμένον ζῶον ἐπάνω εἰς τὸν θωμόν, ἀφοῦ προσδέσουν εἰς τὸν λαμόν του τὸ συμφωνητικόν. Καὶ τώρα, καλὴν ὀρεξίν, κυρία Τίγρις! Κατόπιν κτυποῦν διὰ νὰ εἰδοποιήσουν τὴν ἀφεντιάν τῆς ὅτι ἐσεβρίζησθ! Φεύγουν καὶ ἐπανερχονται μετ' ὀλίγας ἡμέρας, διὰ νὰ βεβαιωθοῦν ἂν ἡ προσφορὰ ἐγένετο δεκτὴ. Ἄν, κατὰ τύχην, τὸ συμφωνητικὸν εὐρεθῇ σχισμένον ἢ φέρον νυχιές, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ τίγρις ἀπαξιοῖ νὰ ἔλθῃ εἰς συνενόγησιν ἐγκάρδιον μετὰ τὸ γένος τῶν διπόδων καὶ ὅτι θὰ ἀναζητήσῃ τὴν τροφὴν τῆς ὅπου τῆς ἀρέσει.

Τότε μεγάλη δυστυχία σκεπάζει τὴν χώραν. Ὅλοι αἱ μητέρες τρέμουν καὶ σφίγγουν τὰ μικρά των εἰς τὴν ἀγκάλην των. Ἐνα φάρμακον ἀπομένει: Νὰ κολληθοῦν νέα ὁμοιώματα εἰς τὸν θωμόν τῶν προγόνων, νὰ ἀνανεωθοῦν αἱ ἐξελαστῆραι θυσίαι καὶ νὰ ψθυρίζουν μετὰ ὑποκλίσεις: «ὦ, Κυρία Τίγρις, λυπήσου τὸ ταπεινὸν μας γένος καὶ τὴν σαπρὴν μας σάρκα, τὴν ἀναξίαν διὰ τὰ τιμημένα σου δόντια!».

MYRIAM HAPPY

ΝΗΣΟΙ ΑΠΟ ΦΙΛΑΝΤΙΣΙ

Εἰς τὸ ἐμπόριον τοῦ ἐλεφαντόδοντος ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια νὰ ὀνομάζωνται οἱ ἐλεφαντόδοντες τῆς

Σιθρίας «ἀπολιθώματα ἐλεφαντόδοντος». Ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς ἀνήκει εἰς τὰς φουτικές ἢ ζωϊκὰς ἐκείνας βλάς, αἱ ὁποῖαι, σκεπασμέναι ἀπὸ τὴν γῆν ἀπὸ ἀναριθμήτων αἰώνων, ἔχουν ὑποστῇ μίαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον πλήρη ἀπολίθωσιν. Ὁ Σιθρικὸς αὐτὸς ἐλεφαντόδοντος δὲν ὑπάγεται εἰς τὸν χαρακτηρισμόν, καθότι δὲν ἔχει ὑποστῇ μοριακὴν ἀλλοίωσιν καὶ ὅταν ὑποβληθῇ εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν εἰδικῶν δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸ φίλντισι ποῦ προσφέρουν τὰ σύγχρονα ζῶα, ἐλέφαντες, ρινόκεροι, ἱπποπόταμοι. Ἐν τούτοις εὐρίσκονται εἰς τὴν Σιθρίαν, ἰδίως εἰς τὸ κάτω λεκανοπέδιον καὶ τὸ δέλτα τοῦ Λένα, ἀληθινὰ διαστρώματα χαυλιόδοντων Μαμουθ μαζὴ μετὰ ἄλλα ὑπολείμματα σκελετῶν παρρωμίων προϊστορικῶν ζώων.

Ἐχει διαπιστωθῇ ἐπίσης, ὅτι πολλαὶ νησίδες, αἱ ὁποῖαι μὲν εἰσὶν τοῦ Παγωμένου Ὠκεανοῦ, ἔχουν βάσεις σχηματισμένας ἀπὸ σωρούς σκελετῶν Μαμουθ, ἀπὸ ἄμμοι καὶ πάγου. Ἡ πιθανὴ ἐξήγησις εἶναι ὅτι χιλιάδες παχυδέρμων ἐβυθίσθησαν εἰς τὴν ἰλὸν τοῦ ποταμοῦ καὶ παρασυρθέντα ἀπὸ σφοδρὰς πλημμύρας συνεσφύθησαν ἐμπρὸς εἰς τὴν ἐκβολήν.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

ΜΙΚΡΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

Σ' ένα φιλόξενο Αθηναϊκό σαλόνι ή κοζερὶ τῶν κυριῶν εξακολουθοῦσε. Ἀνάμεσα στὰ διάφορα θέματα ἐθίγη καὶ τὸ ζήτημα τῆς Σαρακοστής. Μία κυρία ἔλεγε :

—Ἐρεστε, ἐμεῖς τὴ χαλάσαμε τὴ Σαρακοστή χάριν τῶν παιδιῶν... Πρέπει νὰ φάνε καμμιά σουπα, λίγο κρέας, κανένα αὐγὸ...

Ἄλλη κυρία, νεωτέρα καὶ κομψοτέρα, ὕψωσε τὸ οικονομικὸν πρόβλημα.

—Ἐρεστε, εἶναι δύσκολο νὰ βροῦμε καλὰ σαρακοστιανὰ εἶδη στὴν ἀγορά. Γι' αὐτὸ τὴ χαλάσαμε τὴ Σαρακοστή. Ἀλλὰ κυρίως εἶναι, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, καὶ οικονομία τὰ πασχαλινά. Πιάνεις λίγο κρέας καὶ ἡ τυράτζις Τρώει ἡ οἰκογένεια φθηνὰ καὶ καλὰ... Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς συγχωρήσῃ, μὰ εἶναι οἱ καιροὶ δύσκολοι. Χρειάζεται οικονομία. Σὲ περι-

τὰ πράγματα δὲν πρέπει νὰ ξεδεύῃ κανεὶς οὔτε πένταρα...

Ὅλοι αἱ κυρίαὶ ἔμειναν σύμφωνοι :

—Βέβαια, γιὰ περιττὰ πράγματα δὲν πρέπει νὰ ξεδεύῃ κανεὶς οὔτε ἓνα λεφτό.

Κ' ἡ κοζερὶ ἐξηκολούθησε. Ὀμίλησαν αἱ κυρίαὶ γιὰ ἀρώματα, γιὰ κοσμήματα, γιὰ ἄνθη...

Καὶ ἡ κυρία ποὺ ἀνέπτυξε πρὶν τὸ οικονομικὸν πρόβλημα τῆς Σαρακοστής, ἔλεγε τώρα :

—Ἀχ, τί ὠραίοι ποὺ εἶναι αὐτὴ τὴν ἐποχὴ οἱ μενεξέδες... Μαγεία, μαγεία ! Τί νὰ σᾶς πῶ... Τὸ πρωτὶ περνοῦσα ἀπὸ ἓνα ἀνθοπωλεῖο. Μὲ μάγεψαν ! Μπήκα μέσα καὶ ἀγόρασα τρία μπουκέτα. Ἀδείασε τὸ πορτοφόλι μου, ἀδείασε... Μὰ ἀξίζουν...

Αἱ ἄλλαι κυρίαὶ τὴν ἄκουαν προσεκτικῶς. Μόνον μιὰ γηραιὰ ἐξαμογάλασε καὶ τῆς εἶπε :

—Βέβαια, ὅπως εἶπατε, γιὰ τὰ περιττὰ πράγματα πρέπει ν' ἀδειάζῃ κανεὶς τὸ πορτοφόλι του !

Ἡ οικονομολόγος κυρία ἔγινε κατακόκκινη.

ΔΟΓΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΑ

Ο ΣΚΥΛΛΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ

Ο σκύλλος τοῦ δικηγόρου τῆς συνοικίας ἐνοχλεῖ ὑπερβολικὰ τοὺς περιοίκους. Εἰσβάλλων συχνὰ στὴς κουζίνας τῶν σπιτιῶν ἀρπάζει ὅ,τι τρῶφιμα εὐρεθὶ πρόχειρα καὶ τρέπεται ἔπειτα εἰς φυγὴν διὰ νὰ πάῃ νὰ τὰ φάῃ μετὰ τὴν ἡσυχίαν του. Πολλὰκι οἱ γείτονες ἔκαμαν παράπονα εἰς τὸν δικηγόρον, ὁ δὲ ποῖος ὑπεσχέθη νὰ δένη τὸν σκύλλον του. Ἀλλὰ τὸ πονηρὸν τετράποδον κατ' ὀρθον νὰ διαφεύγῃ συχνὰ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ κυρίου του καὶ νὰ συνεχίζῃ τὰς ἐπιδρομὰς του. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἰσώρησεν ἔξαφνα εἰς τὸ κρεοπωλεῖον τῆς συνοικίας καὶ ἀρπάξῃ ἓνα τεράστιον κομμάτι κρέας. Ὁ κρεοπώλης ἐπεχείρησε νὰ τὸν κυνηγήσῃ, ἀλλὰ ὁ σκύλλος τὸ ἔβγαλεν, ὡς συνήθως, εἰς τὰ πόδια, κρατῶν πάντοτε τὸ κρέας σφικτὰ εἰς τὸ στόμα, καὶ ἐξηφανίσθη. Ἐξῶ φρενῶν ὁ κρεοπώλης, ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ ἀποζημιώσιν ἀπὸ τὸν κύριον τοῦ σκύλλου. Ἐπὶ τῇς πράγματι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικηγόρου καὶ τοῦ εἶπεν :

—Ἐρχομαι νὰ σᾶς ζητήσω μίαν συμβουλήν.

—Πές μου τὴν ὑπόθεσίν σου, τοῦ λέγει ὁ δικηγόρος.

—Θέλω νὰ μοῦ πῆτε τὸ εἶδος : Ἄν ἓνα ζῶον κἀνὴ μὴ ζῆμια, ὁ κύριος τοῦ ζῴου δὲν πρέπει ν' ἀποζημιώσῃ ἐκείνον ποὺ ἔφαγε τὴν ζῆμιάν;

—Βεβαίως. Ἄν μὴ κατὰ τὴν π. χ. μπῇ μέσα στὸ κτήμα σου καὶ βλάβῃ τὰ δένδρα σου, ὁ κύριος τῆς κατσίκας ὀφείλει ν' ἀποζημιώσῃ τὴν βλάβην.

—Τότε, κύριε δικηγόρε, μοῦ ὀφείλετε ὀδονταπέντε δραχμὲς γιατί ὁ σκύλλος σας μοῦ ἔφαγε δυὸ ἀκάδες κρέας καὶ κἀνὴ δράμι.

—Ἐσὺ, φίλτατέ, μοῦ ὀφείλεις δραχμὰς δεκαπέντε, ἀπήντησεν ὁ δικηγόρος, διότι γιὰ κάθε δικηγορικὴ συμβουλή παίρνω δραχμὰς ἐκάτον. Ἄν ἀφαιρέσουμε λοιπὸν τὰς ὀδόντα πέντε δραχμὰς ποὺ μοῦ ζητεῖς ἀπὸ τὴν ἀξίαν τῆς δικηγορικῆς μου συμβουλῆς, κάνεις νὰ μοῦ δίνῃς ἀκόμη δεκαπέντε δραχμὰς.

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΑΥΓΟΥΛΑ

Τὸ μονοπάτι τὸ στενὸ μᾶς ἔφερε στὸ μακρυνὸ πευκόσπαρτο βουνάκι τ' ἀκρόκλωνα τῶν πεύκων ἀργακίνας τὸ πρῶνόν βουνήσιο ἀεράκι...

...Ὡς πέρα τὰ λειβάδια ἀνθοπλημμύριστα καὶ τῶν δεινῶν οἱ κλώνοι ἀνθοντυμένα κ' ἡ θάλασσα στὸ χάιδμα τοῦ ἑσπέρου ἀπλώνεται σὰν ἀνοιξὴ ἀνθισμένη...

ΣΣ

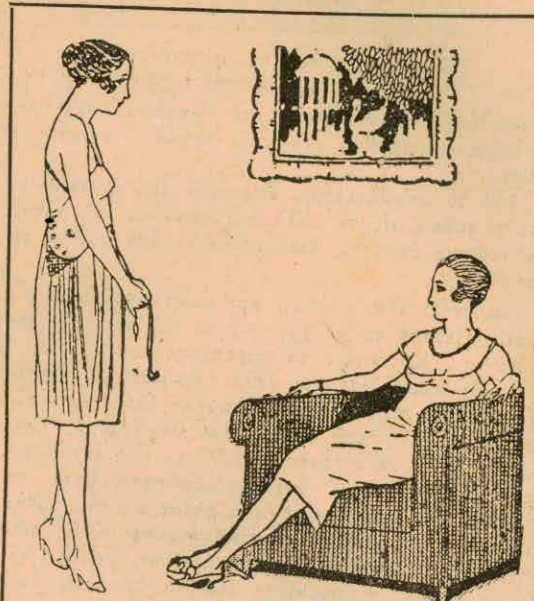
ΚΑΠΟΙΟ ΑΣΤΕΡΙ

Ἄστερι ποὺ γλυκοφωτᾷ στὴ νύχτα τὴ θλιμμένη μέσ' στὴν ψυχὴ μου φώτισε μὴ ἀνοιξὴ ἀνθισμένη...

...Μπροστὰ τοῦ μαύρου σύννεφου βαρὺς ὁ ἱσκιος πέφτει καὶ τὴ θωριά του ἀποζητῶ στὴς λίμνης τὸν καθρέφτη...

(Βόλος)

ΑΓΓ. ΜΠΑΓΡΑΚΤΑΡΗΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΗΛΙΚΙΑ

—Πόσο νέα εξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἡ κυρία μητέρα σας !

—Ναί... Ξαννανιώνει κάθε χρόνο καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ γίνω ἡ πρωτότοκος ἀδελφὴ τῆς !

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ ΕΠΑΙΤΩΝ

Εἰς τὴν Κίαν, ἐν ἀπὸ τὰ φοβερώτερη σωματεῖα εἶναι τὸ τῶν ἐπαίτων. Ἡ ἐπαίτεια εἰς τὸ Ὀυράνιον Κόσμον εἶναι ἐπάγγελμα ἀνεγνωρισμένον καὶ... ἀξιοπρεπές, ὅπως εἰς ἄλλα μέρη ἡ... ληστεία (δηλ. ἡ αἰσχροκέρδεια). Κάθε τμήμα τοῦ σωματείου ἔχει τὸν πρόεδρον καὶ τοὺς ἀξιωματούχους του καὶ τὰ μέλη πληρώνουν ἐτησίαν συνδρομὴν, ἴσην με δεκαεὶ σελίνια. Τὰ σωματεῖα αὐτὰ διαθέτουν μεγάλην δύναμιν καὶ τυγχάνουν τῆς προστασίας τῆς Διοικήσεως. Ὅπως φαίνεται δέ, οἱ Κινέζοι εἶναι φιλελεύθεροι καὶ ἐκπληροῦν τὰ... ἐπαίτηματα τῶν ζητιάνων των, οἱ ὅποιοι ἕως τώρα δὲν ἔχουν καταφύγει εἰς τὸ φοβερὸν ὄπλον τῆς... ἀπεργίας. Ὑπάρχει ἐπίσης τμήσιον περιθάλψεως τῶν ἀπόρων μελῶν τῶν μὴ δυναμένων ν' ἀποζήσουν ἐκ τῆς... ἐργασίας των, καὶ εἰς τοὺς ἀνικάνους πρὸς ἐργασίαν λόγφ γήρατος παρέχεται σύνταξις. Ὡσαύτως κατ' ἔτος ἐορτάζεται ἡ... ἐπαίτεια τῆς ἰδρύσεως τοῦ πρωτοφρονὸς αὐτοῦ σωματείου !

ΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

ΑΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΩΝ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΩΝ

Ἀπὸ τοὺς ἀρχαιότερους χρόνους θεωρεῖτο ὅτι τὰ δακτυλίδια ἔχουν ἐπιρροὴν εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ φέροντος αὐτά. Ὁ βασιλεὺς Σολομὼν ἐπίστευεν ὅτι ἓνα ὠρισμένον δακτυλίδι τὸν ἐβοήθει εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν δικαίων κρίσεων του καὶ οὐδέποτε ἐξέδιδεν ἀπόφασιν ἂν δὲν τὸ ἐφόρει.

Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει ὅτι τὰ ἀπὸ γαμάρτην δακτυλίδια ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ἀπομακρύνουν τοὺς ὀφεις. Τὰ χρυσὰ δακτυλίδια με ὠρισμένα πετράδια ἐπάνω, ἐθεωροῦντο ὅτι καθίσταν ἀδύνατον τὸν ἐκ τῆς δηλητηριάσεως θάνατον.

Τὸ ὅτι τὰ δακτυλίδια ἔχουν ἱαματικὴν δύναμιν εἰς ὠρισμένας περιπτώσεις ἀσθενειῶν πιστεύεται ἀκόμη. Ἡ «Ἱατρικὴ Ἐρμηρεῖς τοῦ Λονδίνου» τοῦ 1815 ἔγραψεν ὅτι ἓνα ἀργυρὸν δακτυλίδι φορούμενον συνεχῶς ἀπὸ πρόσωπον πάσχιον ἐξ ἐπιληψίας, τὸ καθιστᾷ ἀπρόσβλητον ἀπὸ τὴν νόσον.

ΤΟ ΔΙΠΛΟΥΝ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Γαλλικόν μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΛΕΒΕΛ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

"Όταν ἤρουν τὰ ρούχα τοῦ συζύγου της, ἡ Ἄννα-Μαρία ἀνέστηκόντες ἀπὸ τὸ κάθισμά της, μὲ τὸ σῶμα πενταμένον, μὲ τὰς σιαγόνας συνεσφιγμένας.

Ἀπὸ τὸ ὑπονοματίον ἐπέρασαν εἰς τὸ σαλόνι, ἀπὸ τὸ σαλόνι εἰς τὸ καλλωπιστήριον καὶ αἱ αὐταὶ διασωπώσεις ἐγένοντο, διακοπτόμεναι ἀπὸ συντόμους διαταγὰς :

—Κυττάξετε κι' αὐτό... καὶ ἐκεῖνο ποῦ ἐλησμονάσατε. Πέρασε σὺ τὸ χέρι εἰς τὸ αὐλάκι τῆς πολυθρόνας... Κουνήσατε τὰ παραποτάσματα...

Χωρὶς ἀμφιβολίαν, αἱ ἄλλαι ἔρουναι δὲν ἐξετέλεσθησαν μὲ φροντίδα τόσον ἐπιμελῆ, διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τρεῖς ἡμέραι δὲν θὰ ἤρουν. Ἐπὶ πέλους ἡ ἔρουναι ἐτερωματίσθη. "Όταν ὅλα ἐξητάσθησαν, ἐψηλαφήθησαν, ἀνεποδογυρίσθησαν, ὅταν αἱ ἀστυνομικοὶ ἐξεναγύρισαν δέκα φορές εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ὅταν ἐξήλεγξαν τὸ περιεχόμενον ὅλων τῶν ἀποσκευῶν, τῶν ἐλαχίστων σακιδίων, χωρὶς νὰ εὑρουν τίποτε, ὁ ἀστυνόμος ἔρριψε γύρω του ἕνα τελευταῖον βλέμμα.

"Ἦτο ἡ ὥρα ἐδῶμην πρωινή. Ἡ ὑποψόσκουσα ἡμέρα ἔρριπτεν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ φαεινοὺς κηλίδας, ἕνα ἀόριστον φῶς ἐπέπλεεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ εἰσόδου, ἡ αὐγὴ, κολλημένη εἰς τοὺς δολοφίνακας, ἐφαίνετο σὰν νὰ ἤθελε καὶ αὐτὴ νὰ ψάξῃ μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ ἐν ἀταξία δωμάτιον καὶ νὰ ξεσκεπάσῃ τὰ πρόσωπα ἐκεῖνου τοῦ ἀνδρός καὶ ἐκεῖνης τῆς γυναικὸς μὲ τουαλέτταν ἐσπερίδας ποῦ ἐπερίμεναν...

—Κύριε, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, ἀποσύρομαι. Δὲν ἔδωρα τίποτε καὶ εἰμι εὐτυχής. Θὰ σὰς ζητήσω μόνον, ἔστω καὶ ἂν ἡ διαμονὴ εἰς αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖον σὰς εἶναι δυσάρεστος, νὰ μὴν ἀναχωρήσετε ἀπὸ τὴν πόλιν πρὸ μιᾶς ἢ δύο ἡμερῶν. Διὰ τὸν καθορισμὸν μερικῶν λεπτομερειῶν ἡ παρουσία σας ἡμπορεῖ νὰ εἶναι χρήσιμος.

—Ἐννοῶ. Θέλετε νὰ μᾶς κρατήσετε ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησίν σας.

—"Ό,τι μπορῶ νὰ σὰς πῶ, εἶναι ὅτι εἰς τὴν πόλιν θὰ εἰσθε ἐλεύθεροι.

—Καὶ ἂν μοῦ ἄρεσε νὰ φύγω;

—Θὰ σὰς παρεκάλουν νὰ μὴν τὸ κάμψετε.

"Όταν εὐρέθησαν μόνον ὁ Φίλιππος καὶ ἡ γυνὴ καὶ τοὺ ἔμειναν ἀπολιθωμένοι.

Ἡ κόπωση, ἡ ἀγωνία, εἶχαν κοιλάνει τὰ πρόσωπά των, τὸ ψῆφος τοῦς διεπέρα. τοὺς ἐπεδράδυνε τὰς κινήσεις, καταθλίβον τοὺς ὤμους των. Οἱ ἀναμμένοι λαμπτήρες ἔκαναν εἰς τὸ πρῶτον φῶς κινεῖν κηλίδας ποῦ ἀπεκάλυπτον ἐπάνω εἰς τὰ ἐπιπλα ἕνα ἀψηλάφητον ἐπίστρωμα σκόνης. Γύρω των ὅλα ἐφαίνοντο μελαγχολικά, γηρασμένα, ὅπως αἱ ἴδιοι : "Ἐν τούτοις τὸ φῶς αὐτὸ παρέτεινε τὴν φρεναπάτην τῆς νυκτὸς καὶ τοὺς μετεμόρφωνεν ἀκόμη.

Ὁ Φίλιππος διέσχισε τὸ δωμάτιον, ἔδωκε τὰ κρηπίδια τοῦ τζακιῦ, τὴν πλαφονιέραν, τὸν λυχνοστάτην τοῦ τοίχου, τὴν λάμπαν μὲ ἀντανάκλαστήρα τοῦ μπάνιου τότε εἶδεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ὅπως ἦσαν, ἰσχυροὶ καὶ ὠχροί, σκυμμένοι, σκυθρωποί.

Τὸ μπλὲ φόρεμα τῆς Ἄννας-Μαρίας ἐλάμβανε χρωματισμὸν μαύρον, ἕνα συνεχές ῥίγος ἐπτόχωνε τὰς σάρκας τῶν θραχιόνων της· εἶχε τοὺς κροτάφους κοίλους, τὰ αὐτιά ὠχρά, τὴν μύτην διαφανή καὶ ρικνὴν ὡς ἀνθρώπου βαρεῖα ἀρρώστου· τὰ μάτια της ἦσαν ἀπλανῆ καὶ θαμπά καὶ τὰ βλέφαρά της ποῦ ἐκλείναν ἀργὰ καὶ ἀκόμη περισσότερον ἀργὰ ἦνοιγαν, ἠκολούθουν τὸν ρυθμὸν τῆς βαθύας ἀναπνοῆς της.

Ὁ Φίλιππος ἐσταμάτησεν ἐμπρὸς της, τὴν παρετήρησεν, ἔπειτα τὴν εἴλκυσε πρὸς τὸν ὦμόν του. Αὐτὴ ἔκουψεν ἐκεῖ τὸ μέτωπόν της καὶ ἔμειναν ἔτσι ἀγκαλιασμένοι, χωρὶς μίαν λέξιν, χωρὶς ἕνα κίνημα. Κατόπιν ἐκεῖνος ἀπεμακρύνθη ἀργά, ἐσήκωσε μὲ τὸ χέρι του τὰ μαλλιά ποῦ ἐκάλυπταν τὸ ὠραῖον μέτωπόν της, τὴν ἐκύτταξεν ἀκόμη καὶ τῆς εἶπε μὲ μίαν ἀπειρὸν καὶ ἀλγεινὴν τρυφερότητα :

—Κοιμήσου... Κοιμήσου...

X

"Ἐπαισεν εἰς τὸ κρεβάτι του καὶ μὲ τὸ κεφάλι βοηθούμενον εἰς τὸ μαξιλάρι, μὲ τὰ νύχια συνεσπασμένα ἐπάνω εἰς τοὺς κροτάφους, ἔδωκε λυγροὺς ἐκνευρισμοὺς.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο δωμάτιον ἤρχετο ἕνας συγκεκριμένος θόρυβος ὑφασμάτων ποῦ ἐταλακύνοντο, τὸ τρίξιμον κυρταριῶν ποῦ ἦνοιγαν καὶ ἐκλείοντο μὲ προφύλαξιν, ὁ δυνατότερος κρότος παραπεσπασμάτων ποῦ ἐγλύστρουσαν ἐπάνω εἰς τὸ κοντάρι, καὶ κοκκαλέων φουρκετῶν ποῦ ἔπαιζαν εἰς ἕνα κρυστά-

λινον δοχεῖον. "Ἐπειτα δὲν ἤκουσε πλέον τίποτε. Ἡ Ἄννα-Μαρία θὰ εἶχε κατακλιθῇ καὶ αὐτὴ.

Ἐν τούτοις ἤκουετο νὰ ἀναστενάξῃ, νὰ γυρίξῃ καὶ νὰ ξαναγυρίξῃ. Ὁ Φίλιππος ἐσηκώθη καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της μὲ τῆς μύτες τῶν ποδῶν, ὑποθέτων ὅτι ἐκοιμάτο καὶ ἐταράσσεται μέσα εἰς τὸν ὕπνον της. Ἐσταμάτησεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κρεβατιοῦ καὶ εἶπε μὲ ἀσθενῆ φωνήν :

—Ἄννα-Μαρία...

Ἐκεῖνη δὲν ἐφάνη ὅτι τὸν ἀκούει· ἐπανάλαβε μὲ φωνὴν ἐντονωτέραν :

—Ἄννα-Μαρία!

Τότε, ἀφίονουσα νὰ κυλισθῇ τὸ κεφάλι της ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων καὶ ἀπὸ ἐπέραισε τὸ χέρι της ἐπάνω ἀπὸ τὰ βλέφαρά της, ἐψιθύρισε ἐξηγνημένη καὶ μὲ φωνὴν παραπόνου :

—Τί;

Δὲν ἠπατήθη οὔτε ἀπὸ τὸν τόνον, οὔτε ἀπὸ τὴν χειρονομίαν, καὶ, μολαταῦτα, ἀπέφυγε νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ μαντεύσῃ τὴν ἐντύπωσίν του. Ἡ σκέψις του συνεκεντρώθη πρὸς ἕνα ἄλλον σκοπόν. Εἰς τὰς

σιστικές, διότι διέφευγε τὸ βλέμμα της :

—Ἄννα-Μαρία, ἀγάπη μου, φύγε, φύγε γρήγορα... Δὲν πρέπει νὰ χάνης οὔτε ἕνα λεπτόν, οὔτε μίαν στιγμὴν. Σήκω, πήδησε εἰς οἰονδήποτε τραῖνον· γιὰ σένα δὲν θὰ δυσπιστήσῃ κανεὶς. Εἰς τὴν περίπτωσιν ποῦ ὁ ἐδῶ σταθμὸς φρουρεῖται, πάρε ἕνα ἐλευθρον γιὰ νὰ σὲ φέρῃ εἰς τὸν πλησιέστερον σταθμόν... ἀλλὰ φύγε, φύγε!...

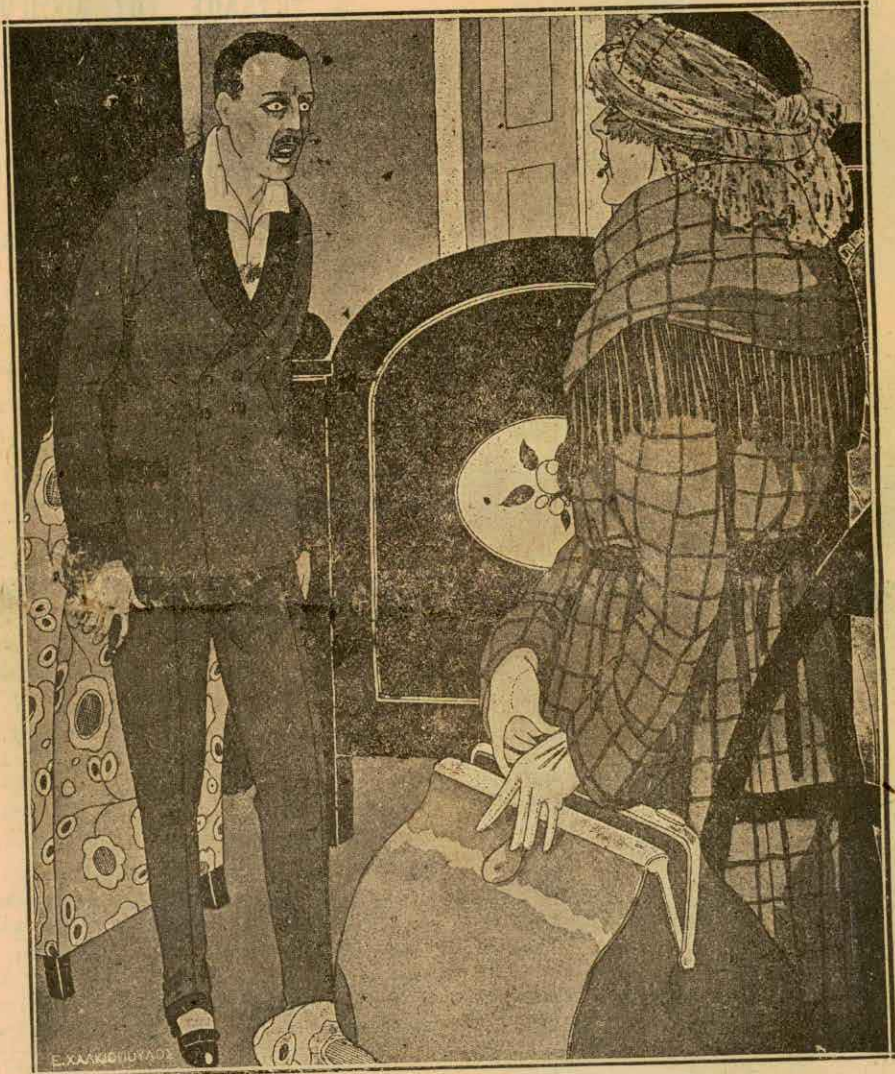
Ἐκεῖνη ἀπέριψε τὰ σκεπάσματα· ὁ Φίλιππος εἶδεν ὅτι ἐφορούσε ρόμπαν ποῦ σπιτιοῦ.

—Βλέπεις, ἤμουν ἔτοιμη, εἶπε.

Διὰ νὰ τὴν καθυστερήσῃ, ἐξηκολούθησε ν :

—Ἀπλοῦν μέτρον προσφιλῆς... Θὰ σὲ ἀκολουθήσω σὲ λίγες ὥρες... ὅταν θὰ κατευνασθῇ ὁ θόρυβος γιὰ τὴν κατηραμένη αὐτὴ ὑπόθεσιν...

Ἀποτόμως ἐσιώπησε. Νὰ φύγῃ, ἦτο εὐκολον νὰ λέγεται, ἀλλὰ μὲ τί; "Όλη του ἡ περιουσία συνίστατο εἰς καμμιὰ ἐκατοστὴ φράγκά. Αὐτὴ ἡ σκέψις τὸν ἐπάγωσεν. Ἐπείπε νὰ ὁμολογήσῃ... Ἀπεδίωξε κάθε διαταγὸν· ἡ στιγμὴ δὲν ἦτο γιὰ ματαιὰς τύψεις. Ἦτο ἀνόητον νὰ κοκκινίξῃ κανεὶς δι' ἀσῆμαν.

Ἡ ΕΞΗΓΗΣΙΣ. —Ὁ Φίλιππος ἤκουσε τὰς ἐκείνης χωρὶς νὰ πῇ τίποτε. Εἰς τὰς τελευταίας λέξεις ἐσήκωσε τὸ κεφάλι καὶ ἐκύτταξεν ἀτενῶς τὴν γυναῖκα του μὲ μάτια προσημένα : «Πῶς, πιστεύεις δι' ἐγὼ; Τὸ ἐπίσταίς; Ἡμπορεῖς νὰ τὸ πιστεύῃς!...

στιγμὰς ποῦ θὰ ἐπηκολούθουν, θὰ ἐπαίξετο ὁλόκληρος ἡ ζωὴ των· ποῦς ξέρει μήπως ἐπαίξετο ἡδὴ!... Ἦσθάντο συγχρόνως τὴν θλίψιν τῆς ἰδιότητος τοῦ στενοχωρίας καὶ τὸν πόνον ποῦ ἀπετυποῦτο εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς γυναικὸς του. Αὐτὸ τὸ πτωχὸν μικρὸν πελιδνὸν πλᾶσμα, τὸ συμμαζεμένον, τὸ περίφορον, ποῦ μίαν λέξιν τὸ ἔκανε νὰ τρέμῃ, ποῦ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ὑποστῇ τὸ βλέμμα του καὶ ἐτρομαξεν ἀπὸ τὸν ἦχον τῆς ἰδίας του φωνῆς, ἦτο ἐκεῖνη ἡ κόρη ποῦ εἶδε λάμπουσιν ἀπὸ νεύματα εἰς τὰ λειβάδια τῆς Βανδέας, κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ «Βράχου τοῦ Βασιλῆα», καθ' ὅλον τὸ πλῆθος τοῦ γάμου των καὶ μέγας τῶν τελευταίων ἡμερῶν αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος; Ἦδη, δὲν ἦτο πλέον ἡ ἴδια ποῦ ἦτο ἐπὶ μιᾶς στιγμῆς· καθὲς λεπτόν ποῦ ἐπερνοῦσε ἐφαίνετο νὰ κατεργάζεται τὴν καταστροφὴν της, τὴν παραμόρφωσιν τοῦ θαλήτρου της καὶ τὴν ἀποξήρανσιν τοῦ κάλλους της.

Τότε, δὲν ἀντέσχε πλέον, καὶ γυνυπετήσας πλησίον τοῦ κρεβατιοῦ, πῶρον τὰ χεῖρά της διὰ νὰ βάλλῃ ἐπάνω των τὸ κεφάλι του, ἐψιθύρισε ἀποφα-

τα πράγματα, ὅταν κινδυνὸς τόσον τρομερὸς ἐδάρυνεν ἐπάνω των! Ἐν τούτοις, μὴ πολὺν νὰ ἐκφρασθῇ μὲ ὅλην τὴν ἀλήθειαν, ὠμίλησε πλαγίως :

—Ἐγὼς λεπτὰ ἐπάνω σου; γιὰ ἐγὼ...

Τὸν ἀπήλλαξεν ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν νὰ ἐξακολουθήσῃ :

—Ἐγὼ ὅ,τι χρειάζεται. Μοῦ ἔδωκε πεντακόσια φράγκα, ὅταν ἐφρονάμην, γιὰ τὰ μικρά μου ἔξοδα.

Ἀνέπνευσεν. Τότε ἐκεῖνη ἐφαίνετο ἡμέως. Μὲ ταχέαν κίνησιν ἐσήκωσε τὰ μαλλιά της ἐπὶ τοῦ αὐχένος, ἔβαλε τὸ πόδεμά της εἰς μίαν θαλίτταν, ἐφόρεσε μίαν ρόμπαν ταξιδίου καὶ μίαν μπλούζαν. Ἐκανε αὐτὰς τὰς ἐτοιμασίας πολὺ γρήγορα, ἀλλὰ χωρὶς θύαν, ἀλλάζουσα κλίσεις διότι ἤθελε νὰ δάμνη παπούτσια γὰρ, ἐκλέγουσα, μετὰ τῶν γαντιῶν ποῦ ὑπῆρχον εἰς ἕνα κουτί, γάντια δορκάδος, γυμίζουσα τὸ σακιδίον της μὲ μικρὰ ἀπαράτητα ἀντικείμενα.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Ο ΠΙΣΤΟΣ ΦΙΛΟΣ

Ο ποντικός, ο οποίος είχε την φωνή του πλησίον της λίμνης, έδωκε από την τρύπα του και επλησίασαν εις το νερό. Η άγριοπαπια έκολουπούσε με τα παπάκια της και τότε έδειχνε πως να βουτούν τα κεφάλια των στο νερό. Τα μικρά όμως έφθογαν και δεν ήθελαν να βουτήσουν τα κεφάλια τους.

—Τί πλοήματα! είπεν ο ποντικός· δεν πιάνεις να τα πιήξες, κυρά-πάπια, μόνο τα έχεις και τα θωμάζεις;

—Όχι, κύρ-ποντικέ, έκαμνεν η άγριοπαπια στρεφόμενη και παρατηρούσα αυτόν, δεν έχεις δικαιο· δεν τα πιάνουν έτσι εύκολα οι μητέρες τα παιδιά των. Δεν έχεις ακούσει πόσον μεγάλη είναι η μητρική αγάπη;

—Ούτε άκουσα, ούτε θέλω νακούσω ποτέ μου, απήντησεν ο ποντικός. Έγώ δεν έκαμα την κουταμάρα να παιδεύωθαι, είμαι γεροντοπαλλήκαρος. Μία αγάπη έγνώρισα στη ζωή μου, την αγάπη των φίλων. Ότι είναι για μένα ένας πιστός φίλος, δεν είνε ούτε έρωμένη, ούτε γυναίκα, ούτε παιδί.

Ένας κορυδαλλός που είχαν έλθει να καθήση στο κλαδί ενός δένδρου, το όποιον εύρισκετο πλησίον της; έλθης της λίμνης, διέκοψε τότε το άσμα του και στρέψας το βλέμμα του προς τα κάτω εφώνεζε προς τον ποντικό:

—Τέτοια λοιπόν ιδέα έχεις για τους φίλους, κύρ σοφέ; Άουσε, λοιπόν, να σου διηγηθώ μια ιστορία που ήκουσα να διηγούνται δύο άνθρωποι.

—Μήπως ήταν κυνηγοί;

—Αν ήταν κυνηγοί θα μ' έσκότωναν. Ήσαν δύο περιπατηταί, ένας νέος κ' ένας γέρος. Εφάνιντο σαν πατέρας και γιός.

—Σ' ερώτησα, γιατί οι κυνηγοί λέγουν πάντα φέμματα και δεν πρέπει να τους πιστεύη κανείς.

—Λοιπόν, ακούστε την ιστορία μου.

Ο ποντικός κ' η άγριοπαπια εέντωσαν τ' αυτιά τους για να ήλν τους διαφύγη ούτε λέξει, και ο κορυδαλλός ήρχισε να διηγείται:

—Ήσαν μια φορά δύο φίλοι, ο ένας πτωχός κ' ο άλλος πλούσιος. Τον πτωχόν τον έλεγαν Χάνς και ήτο κηπουρός, και τον πλούσιον Ροδέρτον και ήτο μολυνάς. Ο Ροδέρτος επήγγινε συχνά κ' έβλεπε τον Χάνς και του έπειρνε τα καλλίτερα ρόδα, τα όποια έννοσεται δεν επλήρωνε ποτέ. Αν τον επλήρωνε, τί είδους φίλος θα ήτο; Τον χειμώνα ο κήπος του Χάνς δεν είχε ρόδα και ο Ροδέρτος δεν επήγγινε να τον βλέπει. Έλεγε μόνον κάθε μέρα εις την γυναίκα του: «Φοδούμαι, ξέρεις, πολύ, μην έλθη ο Χάνς και μου ζητήσει άλευρι. Είναι πτωχός και δεν θα έλθω. Αν έλθω όμως θ' αναγκασθώ να τον δω-ξω. Δεν λέω, φίλος μου είναι, αλλά η φίλια φίλιν, και το συμφέρον συμφέρον». Όταν ήλθεν η άνοιξη και ήρχισαν πάλιν να γίνωνται τα ρόδα, ο Ροδέρτος επήγγε να επισκερθη τον Χάνς με ένα μεγάλο καλά-θι στο χέρι.

—Πώς επέρασες τον χειμώνα, άγαπητέ μου Χάνς;

—Πολύ άσχημα. Δεν είχα χρήματα και ήναγκα-σθην να πωλήσω βτι είχα δι' να ζήσω. Επώλησα και αυτό άκόμη το άμαξάκι μου.

—Ε, τί να γίνει; αυτό έχει ο κόσμος. Έμεις πάν-τοτε σε έσυλλογίζομεθα.

—Σας εύχαριστώ, είσθε πολύ καλοί.

—Και για να σου άποδείξω πόσο είμαι φίλος σου και πόσον σ' αγαπώ, θα σου χαρίσω το δικό μου το καροτσάκι. Είναι παλιό και σπασμένο, μα εσύ θα το επιδιορθώσης.

—Βέβαια. Σας εύχαριστώ πολύ. Είσθε πολύ καλός.

—Τώρα γέμισέ μου το καλάθι με τριαντάφυλλα, τα καλλίτερα σου βλακ. Και μην έχεις την ιδέα βτι μου παρέχεις καμιά εκδούλευσι. Συλλογίσου βτι σου έχω χαρίσει το άμαξάκι.

«Πώς ήτο δυνατόν να αντηρήθ η Χάνς, αφού ο φίλος του του είχε χαρίσει όλόκληρον άμαξάκι; Του έγέ-μισε το καλάθι με τα καλλίτερα του τριαντάφυλλα, εις τρόπον ώστε εις αυτόν δεν έμειναν πλέον άλλα δια να τα πωλήση. Αλλά τί επείραζε; Θα είχε κέρ-δος το άμαξάκι. Μιάν άλλη μέρα ο Ροδέρτος επή-γε πρωί πρωί κ' έξυπνησε τον Χάνς.

—Έλα, του είπε, να μου κάμης μερικάς επιδιορ-θώσεις στο σπίτι και στο μύλο.

—Μά δεν μπορώ. Έχω να ποτίσω σήμερα.

—Πώς το μάζες και μου άπαντός έτσι; δεν λογαριά-ζεις λοιπόν το άμαξάκι που θα σου χαρίσω; Τέτοιος φίλος είσαι;

«Από εκείνην την ήμεραν ο Χάνς δεν άντέλεγε πλέον εις τίποτε. Ο Ροδέρτος τον μεταχειρίζετο ως υπηρέτην και μόνον που δεν τον έδεσνε. Ένα βρά-δυ που έξιμόνιζε, πήγε στο σπίτι του Χάνς και το έ-στειλε να φωνάξη τον γιατρό, γιατί ήταν άρρωστη η γυναίκα του. Ο δυστυχισμένος Χάνς επήγγε πύγ-ματι και τον εφώνεζε. Δεν είχαν όμως επαναστάσει να φορέση κ' άρπαξε μια δυνατή περιπευμονία, ά-

πό την όποιαν, ύστερ' από λίγες ήμέρες, απέθανεν. Ο Ροδέρτος παρακολούθησε την κηδείαν άπαρηγό-ρητος.

—Τί μεγάλη άπώλεια! επανέλαμβανε διαρκώς. Τόν άγνοούσα τόσο πολύ και ήθελα να του χαρίσω και το άμαξάκι μου. Τώρα, όταν το βλέπω, θα θυμούμαι τον πτωχόν μου φίλον και θα συγκινοῦμαι.

«Αυτή είναι η ιστορία μου, κατέληξεν ο κορυδαλλός. Τώρα, αν θέλετε νακούσετε και το συμπέρασμα...»

—Δεν μου το έλεγες από μι'ς άρχης πως έχει συμ-πέρασμα, διέκοψεν ώργισμένος ο ποντικός, να μη χάνω άδικα την ώρα μου; Δεν μ' άρεσουν διόλου οι μύθοι που έχουν επιμύθια, ούτε οι ιστορίες που έ-χουν συμπέρασματα...

Και έστρεψε να χωθή πάλιν εις την τρύπαν του.

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΓ'ΙΛΔ

ΤΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ ΤΟΥ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΥ

ΔΕΝ είχε παντάνα κάθε πρωί που έσηκώνε-το, έσυλλογίζετο τί διάβολο να φάγη. Ποιη-τής και χορτάτος ήκούσθη ποτέ; Εν τούτοις πάν-τοτε κουτσπερνούσε, κάτι εύρισκε κ' έτρωγε χά-ρις εις την εξυπνάδα του και την ελαφρόν του συνείδησιν. Κάποιον ταβερνιάρη θα κορόιδευε, κά-ποιον ελεήμονα κυριαν θα την εγλύτωνε από το θά-ρος της χουστής αλυσίδας της, συνεισμένα πράγ-ματα. Μάλιστα εκείνην την εποχήν του Λουδοβίκου ΙΑ' η κλειδιά ήτο τόσο της μόδας, ώστε έβλεπε κανείς νεαρούς μεγιστάνους εν κραιπάλη να γδυ-νουν τους διαβάτας τα μεσάινικτα. Όπωςδήποτε τα δικαστήρια δεν έγοράτευαν και δύο τρεις φο-ρές ο ποιητής μας όλίγον έλειψε να κρεμασθή. Χά-ρις όμως εις την ιδιαιτέραν εύνοιαν, την όποιαν του παρείχεν ο Λουδοβίκος ΙΑ' την εγλύτωνε.

Ευτυχής εποχή, κατά την όποιαν οι βασιλείς έν-διεφέροντο δια τους πτωχούς ποιητάς. Είς τας ή-μέρας μας οι κυβερνήσεις άσχολούνται μεν άκόμη με πτωχούς, αλλά μόνον όταν πρόκειται να τους πα-ράδωσουν εις την άστυνόμενιν.

Μια βραδυά λοιπόν του Δεκεμβρίου του 1475 ο Βιλών, ο πεινασμένος ποιητής μας, έχάζευσεν από δω κ' από εκεί στο Παρίσι, με άδειαν ήτοι με έντερα γουργουρίζοντα από τον άέρα. Έκαμνεν έ-να κρύο διαβολέμενο.

—Αχ, να πάρη ο διάβολος! Έλεγε μέσα του έν'ω περπατούσε, δεν ήτανε καλλίτερα να καθότανε κανείς τώρα μέσα σ' ένα ζεστό δωμάτιο μπροστά σ' ένα τραπέζι και να ξεκαλλίξη κανένα κοτό-πουλο με καμιά μπατίνα; Αχ, που να βρε-θόνη.

Έν'ω έσκέπτετο αυτά, βλέπει μπροστά του ένα σπίτι, του όποιου και τα τρία παράθυρα ήταν άνοι-κτά και κατάφωτα. Από πάνω από την πόρτα βλέ-πει και μίαν επιγραφήν με μεγάλη γράμματα:

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΑΜΠΩΝ

Έμπορος εριούχων

—Εδώ γλεντάνε, διελογίσθη.

Και εστάθη έμπρός εις την πόρταν χαζεύων, βτε ένας άνθρωπος, κάποιος υπηρέτης με καλά ρούχα, εφάνη έρχομενος· έριξε μια ματιά εις τον δρόμον και εισελθών πάλιν μέσα ήτοιμάζετο να κλείση την πόρταν.

—Ε, κουμπάρε, του φωνάζει ο Βιλών, ο ποιη-τής μας.

Ο άνθρωπος επανήλθεν εις την θύραν.

—Έμένα εφώνεζες, κύριε;

—Εσένα, ναί. Δεν μου λές, έχει καμιά εορτή άπόψε ο κύρ Νικόλας;

—Βέβαια, δεν το ξέρεις πως άρραβωνιάζει την κόρη του;

—Α, ναί, καλά λές, απήντησεν ο Βιλών προ-σποιούμενος βτι ένθουμάται. Έχει παράδες λοιπόν ο κύριός σου;

—Ε βέβαια, από μένα πιο πολλούς. Αλλά κ' από λόγου σου μου σάνεται... επρόθεσεν ο υπηρέ-της κρίνων εκ της ένδυσμας του.

—Και θα δίνη κάμποση προίκα στην κόρη του...

—Δέκα χιλιάδες σκούδα, με συμπάθειο. Αλλά να με συγχωρής, γιατί βιάζομαι. Έχουν έλθει όλοι οι καλεσμένοι και πρέπει να πάω να σταθώ στο τρα-πέζι. Καληνύκτα.

—Στάσου άδελφέ, μη βιάζεσαι· του φωνάζει ο Βιλών.

—Λέγε, τί θέλεις;

—Μία ιδέα είχαν επέλθει έξαφνα εις τον ποιητήν.

—Είπες πως θα καθήσουνε να φάνε τώρα;

—Ναί, βέβαια.

—Κάνε μου λοιπόν τη χάρη και πές μια στιγμή του άρεντικού σου πως ένας κύριος θέλει να του ό-μιλήση.

Ο υπηρέτης τον εκύτταξε με έκπληξιν.

—Πές του επίσης, ξετραλούθησεν ο ποιητής με

σοβαρότητα μεγάλου άρχοντος, βτι πρόκειται να κερδίση ένα μεγάλο ποσόν χρημάτων.

Ο υπηρέτης ήνοιξε την θύραν φασειά-πλατεί. —Όρίστε μέσα, ευγενέστατε, όρίστε.

Ηνοιξε δευτέραν θύραν, εισήγαγε τον μεγιστάνα εις πλούσιον δωμάτιον, του προσέφερε καρέκλαν και έσπευσεν εις το επάνω πάτωμα.

Ο Βιλών χαπλώθηκε καλά, έβλεπε το ένα πόδι επάνω στο άλλο και ήρχισε να περιστρέφη τους άν-τίχειρας, βπως έσυνείθιζαν τότε να κάμουν κατά την ώραν της χωνεύσεως. Αλλά ο ποιητής δεν το έκαμνε δι' αυτόν τον λόγον...

Θα είχε κάνει καμιά πενήνταριά γύρους των δα-κτύλων του, βτε ένας κοντόχονδρος άνθρωπίσκος, με κόκκινο ποσάκι, με στρογγυλά μικρά ματάκια, εισέρχεται και σταθείς εις το δωμάτιον εφάνετο ως να έζητούσε κάποιον με το βλέμμα.

—Ποιον ζητείτε; του λέγει ο Βιλών.

—Ζητώ τον ευγενή κύριον, ποιη...

—Εγώ είμαι, κύρ Νικόλα. Μην παραξενεύεσαι για τα φτωχικά μου τα ρούχα· έχω μεταμριεσθί... Πολιτικοί λόγοι, ξέρετε...

—Α, έννόησα, έρχο... ευγεν...

—Ευγενέστατε, δεν πειράζει, υπέλαβεν ο ποιη-τής σοβαρώς. Ακούσατε λοιπόν. Δεν έχω να κρύ-φω τίποτε από σας· είμαι ο Βιλών Παρνασσίδης, ά-πόγονος του Όρατίου, του Άνακρέοντος, του Πιν-δαρού, των όποιων η δόξα, ξέρετε...

—Μάλιστα, μάλιστα ήρωες, ευγενέστατε, είπεν ο έμπορος, βέβαιος βτι αυτοί όλοι θα ήσαν μεγάλοι στρατηγγοί του μεσαιώνος, νικηταί και τροπαιοῦχοι.

—Ας είναι, βλέπω βτι ξέρετε από ιστορίαν. Ας όμιλήσωμεν τώρα περί της αιτίας της επισκέψεώς μου. Θέλετε να κερδίσετε δέκα χιλιάδες σκούδα χρυσά;

—Ακούς λέει... Και πως;

—Α, απλούστατα. Καθίστε, σας το επιτρέπω. Πρέπει να συνομιλήσωμεν.

—Α! έκαμνεν ο έμπορος δυσανασχέτων. Δυστυ-χώς δεν εύκαιρώ αυτήν την ώραν. Έχω επάνω άν-θρώπους, οι όποιοι με περιμένουν στο τραπέζι... έχω ξέρετε τους άρραβώνους της κόρης μου, και... αν θέλετε αύριον θα είμαι εις την διάθεσιν σας.

—Α, όχι, είπεν ο Βιλών σηκωθείς θουωμένος. Έγώ δεν ήμπορώ να έλθω δια δευτέραν φοράν. Χαί-ρετε.

Ο έμπορος εορίφη έμπρός του.

—Τότε, σταθήτε... υπάρχει τρόπος...

—Ε, τί;

—Εάν η ευγενεία σας καταδεχθή να καθίση στο τραπέζι μου, μπορώμε κατόπιν να συνομιλήσωμεν άνέτως.

Ο Βιλών έκαμνεν βτι διατάζει· επί στιγμήν

—Ας είναι, δέχομαι, είπα. Μεθ' ο μυστικώς προ-σέθηκε:

—Αλλά προσέξατε μην είπτε εις κανένα ποιος είμαι. Λέγετέ με άλλως «ευγενέστατε».

—Εννοια σας, ευγενέστατε.

Μετ' όλίγον ο Βιλών με τα κουρέλια του παρε-κάθητο εις το συμπόσιον, προς μεγάλην έκπληξιν των συνδαιτημόνων, των όποιων όμως οι άπορίαι κατέπαυσαν με μίαν μυστικην λέξιν του έμπορου και άντι περιφρονήσεως οι όψεις των ελάμβανον έκφρα-σιν σεβασμού άπειρου.

Εφαγε λοιπόν βραστά, ψητά, παραγεμιστά, ήπιε άρκετές μπουτίλλες κρασί του Άνζού, βτι είχε έ-πιθυμήσει και κάτι παρπάνω. Τόσον, που δεν ήμ-πορούσε να σηκωθή από το τραπέζι.

Τέλος, αφού άπεσφόθησαν όλοι και έμεινε μόνος με τον Νικόλαν, τον έμπορον, ο Βιλών καλοκάθεται στην πολυθρόνα του και στραφείς προς τον συναμ-λητήν του:

—Ξέρεις, φίλε μου κύρ Νικόλα, του λέγει, βτι η κόρη σου είναι πολύ νόστιμη, πολύ χαριτωμένη;

—Α, εύχαριστώ, η καλωσύνη σας, ευγενέστατε.

—Και βτι την έρωτεύθηκα στά γερά;

—Ο! αυτό είναι μεγάλη τιμή μας, ευγενέστατε.

—Μου είπαν βτι της δίδεις προίκα δέκα χιλιάδες σκούδα.

—Μάλιστα... Μά εκείνη η ύπόθεσις που μου εί-πατε;

—Ακριβώς για αυτήν σου όμιλώ. Εάν θέλεις, την παίρνω εγώ την κόρη σου... χωρίς προίκα. Κ' έτσι κερδίζεις της δέκα χιλιάδες σκούδα. Έννόησες;

—Μάλιστα, έννόησα. Μά... πως να γίνει αυτό, ευγενέστατε, τώρα πιά που έγιναν οι άρραβώνες, που εδόθη ο λόγος...

—Ε, τότε, τί να σου κάω; Καληνύκτα.

Και σηκώνεται και φεύγει, έν'ω ο έμπορος κατη-σχυσμένος, του έλεγε προέμπων αυτόν με το χέρι στο χέρι:

—Συγγνώμην, ευγενέστατε, συγγνώμην...

(Έκ του Γαλλικού)

Η ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ἀπὸ τὸ μυστικὸν προσκύνημά των εἰς τὸ δάσος, εἰς τὴν Πηγὴν τοῦ Ἑρωτος, τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ, στεφανωμένα με ἀγριολούλουδα καὶ στολισμένα με περιδόρουα ἀπὸ κόκκινους καρπούς, ἐπέστρεφον τραγουδῶντα ὑπὸ τὸ ἐσπερινὸν λυγρὸς. Ἐβράδυναν τὸ δῆμα ὅταν ἔφθασαν πλησίον τοῦ ἀνδρῆρου, ὅπου ἡ δεσποινὴς Ἑρμάνση, ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν φυλλωδῶν, ἐκέντρουεν ἕνα λεπτὸν τοῦλι με τοὺς ἰσχυροὺς καὶ διαφανεῖς δακτύλους της.

Μερικαὶ γειτόνισσαι, ἡδὴ μητέρες οἰκογενειῶν, ἐνεθυμοῦντο ἀμυδρῶς ὅτι κατὰ τὸ 1792, δηλαδὴ καμμιὰ δεκαετία ἔτη προηγουμένη, ἡ δεσποινὴς Ἑρμάνση καὶ ὁ ἱππότης Κουρλέυ εἶχον ἀγαπήθῃ. Ὁμοφρονεῖν καὶ οἱ δύο, μόλις εἶχον μνηστευθῇ, ὅταν ὁ πόλεμος τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως τοὺς ἀπεχώρισεν ἀποτόμως· ὁ ἱππότης ἠνῶθη με τοὺς ἐπαναστάτας εἰς τὸ δάσος τῶν Πηγῶν. Ἡ κόρη, πιστὴ εἰς τὴν ὑπόσχασίν της, ἦν καὶ στερομένη εἰδήσεων του, παρέμεινε μόνη, κλεισμένη μέσα εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐξοχικὴν τῆς ἐπουλιν. Ἀλλὰ τὸ μυστήριον τῶν ἀτυχῶν ἐρώτων ἐσκανδαλίζε τόσον πολὺ τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ, ὥστε ἐστάθησαν διὰ νὰ προσκαλέσουν τὴν δεσποινίδα νὰ ἐμιλήσῃ.

— Γιατί, κυρία Ἑρμάνση, δὲν ἐπῆγχε καὶ τοῦ λόγου σας εἰς τὴν Πηγὴν τοῦ Ἑρωτος;

Ἡ δεσποινὴς Ἑρμάνση ἐκίνησε μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν καὶ στρέψασα πρὸς τὰ κορίτσια ὅλην ὥχραν, περιστροφέντην ἀπὸ ὠραία παιδικὰ δοστρύχια μαύρα, εἰς τὰ ὁποῖα, ἂν καὶ δὲν ἦτο ἀκόμη οὐτε τριάντα ἐτῶν, ἔπαιζον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μερικαὶ λευκαὶ ἀνταύγια :

— Ἐπῆγγα ἄλλοτε, κορίτσια μου, εἰς τὴν πηγὴν σας, εἰπα. Τώρα πλέον δὲν εἶνε τῆς ἡλικίας μου.

— Καὶ ὅμως εἶνε εὐχάριστον πρᾶγμα, ὑπέλαβε μία κόρη. Πρῶτον ἡμεῖς πηγαίνομεν κρυφὰ ἀπὸ τὸν πατέρα μας καὶ ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μας, ποὺ εἶνε ἐχθροὶ ἀπονοδῶν αὐτῶν τῶν προλήψεων. Ἐπειτα, ξεύρεται ὅτι σήμερα, πρῶτη ἡμέρα ἀπὸ τὸ νερό, βλέπει καθαρὰ τὸ πρόσωπον ἐκείνου ποὺ ἀγαπᾷ ἢ ἐκείνου ποὺ θά τὴν ἀγαπήσῃ.

Ἡ δεσποινὴς Ἑρμάνση ἐχαμογέλασεν ἀκόμη μίαν φορὰν πρὸς τὰ κορίτσια :

— Ἐκεῖνοι, εἶπε, ποὺ μ' ἐσυλλογίζοντο ἐμένα, εἶναι τόσο μακριὰ καὶ εἶναι τόσο μακριὰ ἀπὸ τότε, ὥστε φοβοῦμαι μήπως δὲν ἰδῶ μέσα εἰς τὴν πηγὴν ἄλλο παρὰ τὴν μαρμαρινὴν ἀπὸ τὴν λύπην μορφὴν μου.

Καὶ προσέθεσε, φαιδρότερον κάπως :

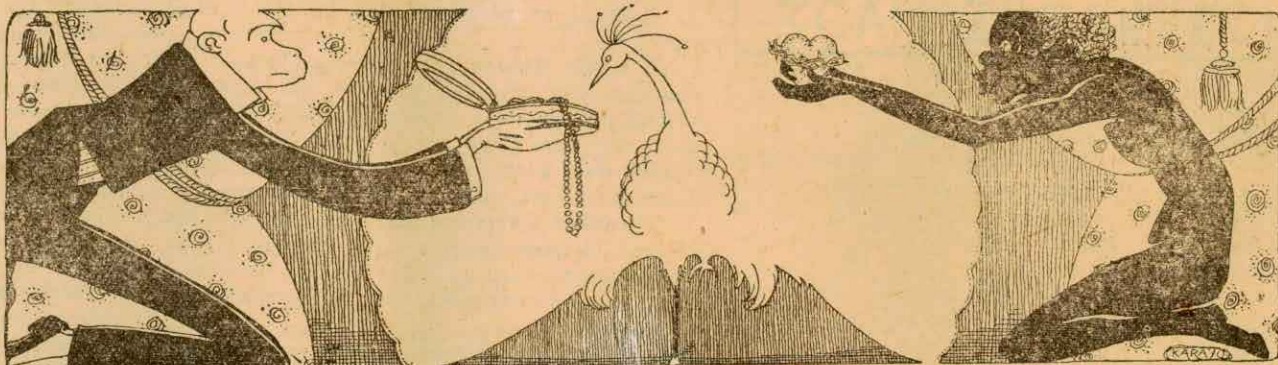
— Ἀλλὰ σεις, καλὰ μου κορίτσια, εἰσθε εὐχαριστήματα; Ἡ πηγὴ σας εἰσεῖξεν ὅτι ἠθέλατε;

Τὰ κορίτσια ἀνεφώνησαν ὅλα διὰ μιᾶς. Ἡ μία ἤρχιζε νὰ διακρίνῃ τὸ καλπὰ ἐνδὲς οὐσάρου, ὅτε ἕνα φύλλον ποὺ ἔπεσεν ἀπὸ τὴν μεγάλην ἰτέαν ἐπάραιξε τὸ νερὸ καὶ ἐξηφάνισε τὴν εἰκόνα. Ἡ ἄλλη θὰ ἠδύνατο νὰ θαυμάσῃ τὸ κράνος ἐνδὲς ἐρίπου ἐυζώνου, ἔαν ἡ αὖρα δὲν ἔπνεεν ἀποτόμως καὶ δὲν ἐξήλειψε τὸ φάσμα.

— Ἐγὼ, ὑπέλαβε με φωνὴν μισοθυμωμένην, μισοειρωνικὴν, ἡ τρίτη, ἐγὼ τίποτε δὲν εἶδα. Ἐνὰς ἐπαναστάτης δραπέτης ἀπὸ τὴν φυλακὴν τοῦ Λαντιδῶ, κατέφυγεν εἰς τὸ δάσος καὶ στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα τὸν ἐζητοῦσαν ὅλο τὸ πρωῒ. Οἱ στρατιῶται ἐπυροδόλησαν ἐκείνην τὴν στιγμὴν ποὺ ἔβλεπα τὸ νερὸ, καὶ ὅτι τὸν ἐπλήγωσαν, φαίνεται, ἐκεῖ κοντὰ. Ποὺ νὰ ξαναφανῇ πᾶς τίποτε ὕστερα ἀπὸ τέτοιον χρόνον...

XX

Ἀπὸ ἔφυγαν τὰ κορίτσια, ἡ Ἑρμάνση ἔμεινε πολλὴν ὥραν συλλογισμένη, σκυμμένη ἐπάνω εἰς τὸ ἐργόγειρόν της. Μία ἀκατανίκητος περιέργεια τὴν κατέλαβε νὰ πάη καὶ αὐτὴ εἰς τὴν Πηγὴν τοῦ Ἑρωτος. Εἶναι νύχτα, ἐσκέφθη. Ἀς πάω νὰ ἰδῶ. Τί με μέλλει ποὺ εἶμαι μνηστὴρ με ἄσπρα μαλλιά καὶ

ΝΕΟΙ ΡΥΘΜΟΙ

ΨΥΧΗ ΚΑΙ ΛΥΡΑ

Ψυχὴ μου γαλανόλευκὴ ποὺ σ' ἔχουνε κλεισμένη, σὲ σιδερένια φυλακὴ καὶ νεραϊδένιο κάστρο, ὡς συγγενεῖά μου ψυχὴ ποὺ σ' ἔχουνε δεμένη, καὶ δὲν σ' ἀφήνουν νὰ πετᾷς σελάβε ὠραῖο ἄστρο... — Ψυχὴ μου, λύσε τ' ἄγρια δεσμά ποὺ σὲ πληγώνουν, καὶ ταξιδεύετρα πέταξε στὰ πλάγια τοῦ οὐρανοῦ : εἰσαι λευκὴ σὰ σύγγενο καὶ θὰ σὲ ἀνταμώνουν, παρθένας γαλανόλευκες αἰθέρες φωτεινῶν!... Σ' αὐτὴ τῇ γῇ ποὺ ἡ χαρὰ τίποτε δὲν γυρεύει, καὶ τὴν πλανεύετρα εὐτυχία δὲν ξέρουν, δὲν γνωρίζουν, σ' αὐτὴ τῇ γῇ ποὺ μοναχὰ ὁ πόνος βασιλεύει, ποὺ μοναχὰ τὰ δάκρυα καὶ οἱ θρήνοι τὴν ποτίζουν — τί θέλεις γαλανόλευκὴ ψυκοῦλα μου νὰ κάνῃς;... Ἐδῶ τὸ ρόδο εὐδοῖα γιὰ λίγο μόνο γύνει... Τῶν λουλουδιῶν τὸ θλιβερό χαμὸ μὴ θές νὰ γιάνῃς;... Ὡ! δὲν μπορείς, φτωχὴ ψυχὴ!... Τὸ ρόδο δὲν θ' ἀνθίσῃ — παρὰ μὴν ἀνοσιγιάτικη αὐγοῦλα δροσερῇ... Μπορεῖ στὸν κόσμο ἡ χαρὰ πολὺν καιρὸ νὰ ζήσῃ, νὰ μείνῃ μέσα στὴ σκληριὰ — γιὰ λέγε μου, μπορείς; Δὲν ζοῦν ἐδῶ τὰ λουλούδια... τὰ κυπαρίσσια μόνον, ποὺ κλεῖ τὸ κοιμητήριον, καὶ ἡ θλιβερὴ ἰδέα... αὐτὰ ποὺ συμβολίζουν τὴν Θλίψιν καὶ τὸν Πόνον — αὐτὰ μοναχὰ τῆς ζωῆς δὲν καίνε ἢ φωτίζουν!... Μέσ' στὸ στερόν σπιτάκι μας γέρον' ἡ ἰτιά θλιμμένη μετὰ τὴν γλαυὰ κλωνάρια της — σὰν νάναι ληπτημένη... Καὶ κυπαρίσσια ὀλόγυρα ψηλά ὡς τὰ οὐράνια — θρηνηλογεῖν ἀτελειώτα τοῦ κόσμου τὴν ὀρφάνια... Ψυχὴ μου, φύγε, πέταξε μακριὰ ἀπ' τὴν φυλακὴν σου, ἀπὸ τὸν πύργο τὸν κακὸ ποὺ τόσο σὲ σκληροῦναι... Τῶν γιὰ σεμνῶν ἢ εὐδοῖες θὰ εὐχωνται μαζί σου — καὶ σὺ θὰ τρέχῃς, θὰ πετᾷς, σὰν πουπουλένιο χιόνι!

Καὶ ἡ ψυχὴ μου ἡ γαλανή, ἡ συγγεφυλομένη, μοῦεπε :

— Παντοτενὰ μ' ἐσέ, παντοτενὰ μ' ἐσέ θὰ ζήσω... Ἄν φύγω γιὰ τὰ σύγγενα με θνείρα λουσιμένη, τὴν γιασεμμένα λύρα μου, γιὰ πᾶς μου; ποὺ θ' ἀφήσω;...

Γ. ΑΘ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΔΙΑΜΑΝΤΑΚΙΑ

Τὰ ἔθνη εἶναι ἡ ὑποκρισία τῶν ἐθνῶν· ὑποκρισία κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τελειοποιημένη.

XX

Μὴν κρίνῃς τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν μορφὴν θὰ ἐκινδύνευσεν νὰ ἦτο ἐπισκεπτικὸς εἰς τοὺς ἀρχεῖους.

XX

Ὑπάρχουν ἀνθρώποι, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ δεκαετηρίδας ἐμμένουν εἰς μίαν ἰδέαν. Εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἡ κατορθώσις πολλὰ, ἢ τίποτε.

XX

Δὲν κυβερνᾷ τὰ ὄντα ὁ περὶ ὑπάρξεως ἀγὼν, ἀλλ' ὁ ἀγὼν περὶ ἐπικρατήσεως.

XX

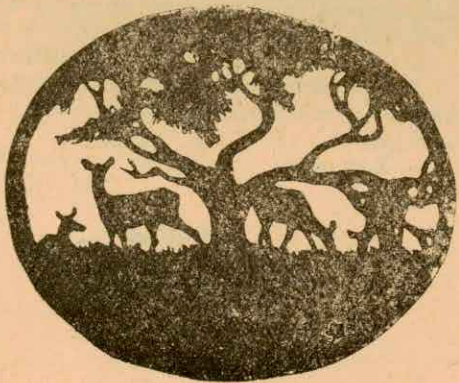
Ὅστι ὑπάρχει εἰς τὸ βάθος τῆς οὐσίας τοῦ ὄντος ἀνθρώπου εἶναι ὁ ἐγκρατὴς, ἡ ἀκρατὴς ὁρμὴ νὰ νικήσῃ, ν' ἀξιώθῃ, νὰ ἐπιδόσῃ καὶ νὰ ἐπεκταθῇ εἰς ὅσον τὸ δυνατόν μακρότεραν ἀκτίνα.

XX

Καὶ οἱ μᾶλλον ἄθλιοι, ὅταν ἀκαποῦν, ἀισθάνονται εἰς τὴν καρδίαν των ἀνθρώπων εὐγενεῖας ξένης πρὸς τὴν ἑαυτῶν μακροτέραν φρίκην των.

XX

Ὁ ἄνθρωπος τί εἶναι, ἂν ἄλλο κέρδος στήν ζωὴν καὶ ἄλλον σκοπὸν δὲν ἔχει, παρὰ τὸ πᾶς νὰ τρέσῃται καὶ νὰ καμᾷται; — Κτήνος!

ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΟΥΛΥ

ΤΑ ΚΩΜΙΚΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

ΟΙ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν νὰ ἀσχολῶνται τώρα μόνον μετὰ τὰ ὀνόματα τῶν σκύλων τῶν καὶ τῶν γαλῶν τῶν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν ἐπιβατικών αὐτοκινήτων. Ταῦτα πολὺ πληθύνονται, ὥστε ὑπερβαίνουν εἰς ἀριθμὸν τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, τὰς ὁποίας διατρέχουν. Ὅθεν πολλοὶ βασανίζονται τὸν νοῦν διὰ τὴν ἐνομασίαν αὐτοκινήτων. Μετὰ τὴν ὀνοματολογίαν τῶν ἀνθρώπων τὰ πράγματα ἔχουν γίνῃ ἀπείρως εὐκολώτερα. Οἱ νονοὶ λέγουσι τοὺς νεοφωτιστοὺς χριστιανούς Κώσταν, Γιάννην, Μήτσον, Γεώργιον, τὸ πολὺ δὲ Βύρυνδιάν, καὶ ἡσυχάζουν. Καθὼς φαίνεται, ἡ αὐτὴ εὐχέρεια δὲν παρουσιάζεται εἰς τὴν ὀνοματολογίαν τῶν αὐτοκινήτων, δι' ἃ καὶ καταφεύγουν οἱ νονοὶ τῶν εἰς παραδοξολογίας. "Ἐνα αὐτοκίνητον ὠνομάσθη αὐ Κουρέας", ἴσως διότι οὗτος καὶ ἐκεῖνο συνταυτίζονται τὴν πάρεργον ἀσχολίαν τῶν, τὴν τοῦ καψίματος. Ἄλλο ἐκλήθη

ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνθήσεως τοῦ γένους τῶν ἐφοπλιστῶν, ὅτε καὶ ἡ τελευταία μακρὰ ὠνομάσθη μετὰ ὄνομα γυναικός. Τοὺς ἐφοπλιστὰς τῆς θαλάσσης ἐμυήθησαν καὶ οἱ ἐφοπλιστὰς τῆς ξηρᾶς καὶ τώρα δὲν μένει παρὰ νὰ ἴδωμεν καὶ τοὺς ἐφοπλιστὰς τοῦ ἀέρος συμμορφωμένους μετὰ τὴν ἱπποτικὴν ταύτην τακτικὴν. Ὅπως αὐτοὶ τὸ ἀεροπλάνο θὰ λέγονται Κατινίτσαι καὶ Παναγιώται. Ὁ "Ἕλλην ἀγαπᾷ τὴν γυναῖκα του τόσο, ὥστε γίνεται θυρία δι' αὐτήν, ὥστε δὲν τὴν δέρνῃ ἢ δὲν δέχεται ἀπὸ ἐκείνην. Ἐν ἀνάγκῃ μπόρῃ καὶ νὰ τὴν φονεύσῃ, ἀλλὰ μετὰ τὸ δούλῳ τῆς θὰ βαπτίσῃ τὴν θάραν του, τὴν ἑπαυλίντου, τὸ βαπτισμὸν τοῦ αὐτοκινήτου, ἐνίοτε δὲ καὶ τὴν κάμιν του. Ἐδιαβάσαμεν πολλάκις εἰς ἑλληνικὰς μαχαίρας γυναικεῖα ὀνόματα, μεταξὺ δὲ τούτων καὶ τὸ τῆς Καλομοίρας. Ὁ χωρικός πρακτικώτερος ἀρκεῖται γὰρ βαπτίζει τὴν ἀγέλαδα του, τὴν γαϊδουρά του μετὰ τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας του — Βασίλω, Μαρίκα, Γκόλφο, — ἕως ὅτου ἀποκτήσῃ αὐτοκίνητον, ὅποτε μεταθέτει τὸ ὄνομα τῆς ἀπὸ τοῦ ποζύγιόν του εἰς ἐκεῖνο. Ἰσπότης πάντοτε, Ὅταν

ΜΙΚΡΑΙ ΚΩΜΩΔΙΑΙ

ΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

(Ἰατρικὸν ἔργον εἰς μέγαν ἀριθμὸν πράξεων)

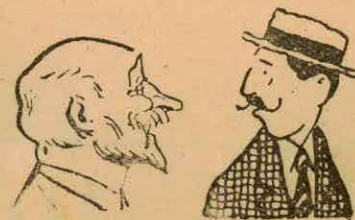
Πρᾶξις πρώτη

(Ἡ σκηνὴ ὑπὸκειται εἰς τὸ γραφεῖον ἐνὸς ἱατροῦ τῆς συνοικίας. Ἐμφανίζεται ἡ ὑπηρετρία τοῦ ἱατροῦ).

Ἡ ὑπηρετρία. — Κύριε, ὁ κ. Ἀσθενόπουλος εἶναι εἰς τὸ σπλόν.

Ὁ ἱατρός. — Ὁ κ. Ἀσθενόπουλος; Ἀ! ναί, ἐκεῖνος ποῦ εἶχεν ἐλῶδες πυρετός. Ἐρχεται χωρὶς ἄλλο νὰ πληρώσῃ τὸν λογαριασμὸν του. Φέρε τον μεσά.

Ἀσθενόπουλος (εἰσερχόμενος). — Καλὴ μέρα, ἀγαπητὲ γιαντρέ. Πῶς εἴθε, ἀγαπητὲ γιαντρέ;

Δὲν ἤθελα νὰ περᾶσω ἀπὸ τὸ δόρυμ σας, χωρὶς ν' ἀνέβω νὰ σὰς γρῖξω τὸ χέρι.

Ὁ ἱατρός. — Φιλῶτε κύριε, σὺς εὐχριστῶ πολὺ. Ἐλπίζω ὅτι τώρα εἴσθε ἐντελῶς καλά, κλπ. κλπ.

Ἀσθενόπουλος (ἐνταυρῶν). — Ἀγαπητὲ μου γιαντρέ, δὲν θέλω νὰ κάμω κατάρχησιν τῶν πολυτίμων στιγμῶν σας, κλπ. κλπ. (Ψεύγει).

Πρᾶξις δευτέρα

(Ἡ αὐτὴ ὡς ἄνω σκηνογραφία, ἔν τεταρτον τῆς ὥρας κατόπιν).

Ἡ ὑπηρετρία. — Κύριε, εἶναι ὁ κ. Ἀσθενόπουλος.

Ὁ ἱατρός. — Τί θέλει πάλι; Ἀ! ναί, ἐλησύνθησε νὰ ἐξοφλήσῃ τὸν λογαριασμὸν του. Πέσ του νὰ ἔλθῃ.

Ἀσθενόπουλος (εἰσερχόμενος ὡς ἐάν δὲν εἶχε δὴ τὸν ἱατρὸν πρὸ πολλῶν μηνῶν). — Καλὴ μέρα, ἀγαπητὲ μου γιαντρέ, πῶς εἴσθε, ἀγαπητὲ γιαντρέ; Περωνώντας ἀπὸ τὸ δόρυμ σας ἐνόμισα καθήκόν μου νὰ ἔλθω νὰ σὰς σφίξω τὸ χέρι... (Κλπ, κλπ. ἐπὶ δέκα λεπτά).

Πρᾶξις τρίτη

(Ἡ αὐτὴ σκηνογραφία).

Ἡ ὑπηρετρία. — Κύριε, πάλι ὁ κ. Ἀσθενόπουλος.

Ὁ ἱατρός. — Καλὰ τὸ κατάλαβα. Ὁ δυστυχὴς ἐτρελλάθηκε. Πρέπει νὰ τὸν στείλω σὲ κανένα νευρολόγο συνάδελφο...

(Ἐπειδὴ ἡ τρίτη πρᾶξις καὶ αἱ ἀκόλουθοι εἶναι ἀκραιβῶς ἴδιαι μετὰ τὰς δύο πρώτας, φθάνομεν κατ' εὐθείαν εἰς τὴν

Δωδεκάτην πρᾶξιν

Ὁ Ἀσθενόπουλος (εἰσερχόμενος ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν). — Ἀγαπητὲ ἱατρε, ἐγὼ εἰμι πάλι. Διὰ δωδεκάτην ὥραν ἔρχομαι νὰ σὰς πῶ τὴν καλή μου, ἀλλ' ἡσυχάσατε, αὐτὴ ἡ φορὰ εἶναι ἡ τελευταία. Λοιπὸν, εἰσεθα πύθωνται: μὴ ἐκάνετε εἰς τὴν ἀσώστειν μου δώδεκα ἐπισκέψεις.

Ὁ ἱατρός (συμβουλευόμενος τὸ σημειωματάρειόν του). — Δώδεκα ἐπισκέψεις, μάλιστα!

Ἀσθενόπουλος. — Ὅστε οἱ μεταξὺ μας λογαριασμοὶ ἐκανονίσθησαν.

Ὁ ἱατρός (μετὰ γογγυσιμῶν τὰ μάτια). — Ἐκανονίσθησαν.

Ἀσθενόπουλος. — Βεβαίωτατα, ἐκανονίσθησαν. Μοῦ ἐκάματε δώδεκα ἐπισκέψεις καὶ σὰς τὰς ἀπέδωκα ὅλας σήμερον! (Ἐξέρχεται ἀνταρπῶς)

ΑΣΤΟΣ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

— Ὅνειρεύθηκα ἀπὸψε πῶς ἐπαντρεύθηκα...

Τί σημαίνει αὐτό;

— Σημαίνει, ὅτι ἔδωκες ὄνειρον.

— Ἐρέεις, ἡ ἐρωτικὴ ἱστορία τοῦ δικηγόρου μετὰ τὴν νεαρὰν χήραν ἐτελείωσε παράξεναν...
— Ἀ!
— Ναί, Ἐπαντρεύθηκαν!

αὐτὸ Κουκλίν, διὰ τὴν ἐνθυμίζῃ δέβαια τὰς πρωτοχρονιάτικας κοῦκλας τῆς ὁδοῦ Αἰδίου, τρίτον ἐβαπτίσθη «Γρέλλα». Σφοδρὸς ὁ νονός του. Κατενόησε περισσότερον ὅλων μας τὴν ἐποχὴν του. Ἐπονται ὀνόματα γυναικῶν, ἀνδρῶν, — ὁ «Νόντας», ὁ «Κούλης» ἐπίσης — ποταμῶν, ὁρίων, θαλασσῶν ζώων, πτηνῶν, ἰχθύων. Ἀλλὰ καὶ ἀφρημένα ὀνόματα χρησιμοποιοῦνται, τέλος δὲ καὶ τὸ ἀγιολόγιον δὲν ἐλησμονήθη, δι' ἃ ἐλέπεμεν αὐτοκίνητα κόπτοντα διαβάτας καὶ ἔχοντα ὀνόματα μαρτύρων. Ὅ,τι ὅμως πλεονάζει εἶναι τὰ γυναικεῖα ὀνόματα, δι' ἃ καὶ δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ἡ γυναῖκα εἶναι πολὺ λατρευτὴ εἰς ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ σεβαστὴ. Ποῖος κάποτε ἐπιβατικὸν αὐτοκίνητον θὰ ἠδύνατο ν' ἀρνηθῇ εἰς τὴν συμβίαν του, ὀλιγώτερον δὲ εἰς τὴν πενθερά του, τὴν ἀναγραφὴν τοῦ ὀνόματός της εἰς τὴν τρέχουσαν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς λαμπρότητος του; Λοιπὸν καὶ ἡ Βαγγελιώ, ὅπως ἡ Ρωζάνη, ἡ Ἑλπίκη, ἡ Ἀνθούλα, ἡ Μαριγούλα σιγοντάρουν εἰς τὰ αὐτοκίνητα μετὰ χερσὶ ὀνόματα. Ὅστε τὰ περισσότερα ὀνόματα τῶν αὐτοκινήτων ἔχουν τὴν εὐτυχίαν νὰ κόπτονται ὑπὸ φονικῶν ὀργάνων ἀκούοντων εἰς θηλυκὸν ὄνομα. Ἐνας προχθὲς ἐκόπη ἀπὸ τὴν «Εὐτυχίαν», ἄλλος δὲ ἀπὸ τὴν «Ἑλπίδα». Ἡ προστίμησις τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὰ θηλυκὰ ὀνόματα ἐξεδηλώθη

ἔχῃ γαϊδουρὶ τὸ καθολικὸν αὐτοκίνητον καὶ ἀφῆκε τὴν γυναῖκα του νὰ διαδίσῃ περὶ, ὅταν ἔχῃ αὐτοκίνητον τὸ τιμὰ μετὰ τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας του, αἱ Κόλνην, καὶ τὸ κάμνει ἐπιχείρησιν, ἡμᾶς δὲ ἐνδεχομένως λυώμα.

Ο ΚΑΡΥΟΦΑΥΣΤΗΣ

Η ΑΠΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡ-ΑΓΑΘΗΣ

Ἡ κυρὰ-Ἀγάθη προσελήφθη ὑπηρετρία εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον. Τὸ πρῶν ἔρχεται ὁ γραμματεκομιστὴς καὶ φέρει διαφόρους ἐπιστολάς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ μία, ἀπευθυνομένη πρὸς κάποιον πελάτην, ὁ ὁποῖος μόλις τὴν προηγουμένην κατέλασεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον αὐτό.

— Μὰ πῶς κατώρθωσες νὰ μάθῃς τόσο γρήγορα τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ πελάτου; λέγει ἡ κυρὰ-Ἀγάθη πρὸς τὸν γραμματεκομιστὴν. Αὐτὸς μόλις χθὲς ἦρθε ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν!

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΑΚΙ

Ἡ περιουσία τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Φτιασιδάκης δὲν ἦτο τόσο μεγάλη, ὅσον ἡ μαγία των πρὸς τὴν ἐπίδειξιν. Καὶ ἀφοῦ δὲν εἶχαν τὰ μέσα νὰγοράσουν ἕνα ἀληθινὸ διαμάντι διὰ τὸ δακτυλίδι τῆς κυρίας, ἐσκέφθησαν νὰ θάλουν ἕνα ψεύτικο, πεθόμενοι ἄλλως τε εἰς τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ κοσμηματοπώλου, ὅτι κανεὶς δὲν θὰ τὸ ἐκαταλάβαινε. Στυλιανὴν ἔτσι ἡ κυρία Φτιασιδάκη, ἐπῆγε νὰ περάσῃ ὀλίγους ἡμέρας εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον τῆς Κηφισίας, μαζὶ μετὰ τὸν ἄνδρα τῆς, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἱετροὶ συνέστησαν ἀλλαγὴν ἀέρος.

Ἐκεῖ τοὺς ἀνέμενε μεγάλη ἀπογοήτευσις. Μετὰ καὶ γνώριμοι τῆς κυρίας Φτιασιδάκης ἐθαύμασαν τὸ διαμάντι τῆς. Ἕνας ἄλλος ὅμως πελάτης τοῦ ξενοδοχείου, ὁ κ. Χρυσοδέτης, πρῶτον ἀδαμαντοπώλης, ἐφάνη ὅτι διέκρινε τὴν ποιότητα τοῦ διαμαντιοῦ καὶ ἐξ ἀδρότητος μόνον δὲν τὸ εἶπε καθαρὰ ἐνώπιον τῆς κατόχου του, ..

XX

Τὸ βράδυ εἰς τὸ δωμάτιόν των οἱ σύζυγοι διασκέπτονται :

— Ἄν αὐτὸς ὁ Χρυσοδέτης μιλῆσῃ, θὰ γίνωμε ρεζίλι. Ἕνας τρόπος ὑπάρχει νὰ γλυτώσωμε. . .

— Ποιός;

— Αὐτὸ τὸ διαμάντι δὲν θὰ τὸ δοῦν πιά. Θὰ τὸ κρύψω καὶ θὰ πῶ πῶς τὸ ἔχασα. Ἐσὺ θὰ τοιχοκολλήσῃς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τὴν εἰδοποίησιν ὅτι προσ-

φτεῖ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μιά μικρὴ περιουσία. Θὰ σὰς εὐλογοῦν. . .

XX

Ὁ κ. Φτιασιδάκης ἐμέτρησε, θέλοντας καὶ μὴ, τῆς δέκα χιλιάδες δραχμῆς. Ὅταν ἀνέβηκεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἡ γυναῖκα του ἦτο ἤδη ἐκεῖ. Ἐκάθητο ἐμπρὸς εἰς τὴν ντουλάπαν των ρούχων, ὀλάνοικτον.

— Ἐβαλε τὸ δακτυλίδι στὸ δεύτερο ράφι, κάτω ἀπὸ μερικὰ ἀσπρόρουχα. Κάποιος τὸ κλέψε. . .

— Δὲν ἐπῆρες λοιπὸν μαζὶ σου τὸ κλειδί;

— Πάντοτε τὸ παίρνω μαζὶ μου. Ἡ κλειδωνιά εἶναι ἄθικτος. Ἄ! μὴπως τὸ ἔκλεψεν ἡ Ἐλένη; Ναι, ἴσως εἶναι ἡ Ἐλένη. . .

— Ἡ ὑπηρετριά; Εἶσαι τρελλή! Ἀφοῦ ὁ μικρὸς ὑπηρετὴς εἶχε τὸ δακτυλίδι. . .

— Καὶ ἂν εἶναι συνένοχοι;

Ἡ κυρία Φτιασιδάκη ἐκουδούνισεν. Ἡ Ἐλένη ἐνεφανίσθη: ἦτο ἕνα χονδρὸ, κόκκινο κορίτσι ποῦ ἐφαίνετο ἀγαθόν. Διὰ πρώτην φοράν οἱ κύριοι τῆς ἤσαν βετὴ ὅτι τῆς ἔδωκεν κρυφίοναν.

— Ἐλένη, ἔβαλε ἐδῶ, κάτω ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀσπρόρουχα, ἕνα δακτυλίδι. . .

— Ἐκεῖνο ποῦ ἔχασατε;

— Ἐνόμισα πῶς τὸ εἶχα χάσει. Μὰ ἐνθυμούμαι τώρα: ἦταν ἐκεῖ μέσα. Τί ἐγένεν αὐτὸ τὸ δακτυλίδι;

— Ποῦ νὰ ξέρω ἐγὼ, κυρία; Δὲν τὸ ξαναβρῆκατε;

— Ναι, βρέβαια. Τὸ ξαναβρῆκα. . .

— Δὲν εἶναι λοιπὸν ἡ κυρία εὐχαριστημένη;

— Ἀρκετὰ. . . Ἀφῆσέ μας.

— Κατὰ τὴν στατιστικὴν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, κατηνάλωσαν ἐν Ἑλλάδι τὸ παρελθὸν ἔτος πολὺ περισσότερον κρασί παρὰ τὰ προηγούμενα ἔτη.

— Λέγε, ὅτι κατηνάλωσα. Ἐγὼ κρασί δὲν πίνω.

φέρωμεν δέκα χιλιάδες δραχμῆς εἰς ἐκεῖνον ποῦ θὰ τὸ βρῇ. Δὲν δίδουν βέβαια δέκα χιλιάδες δραχμῆς γιὰ ἕνα ψεύτικο διαμάντι!

XX

Τὴν ἐπομένην ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Φτιασιδάκη ἔπαιζαν θανμάσια τὸν ρόλον τοῦ ἀηλησιμάνου, διηγούμενοι τὴν τρομερὰν ἀπώλειάν των.

Ἐξαφνα ἐμφανίζεται ἕνας μικρὸς ὑπηρετὴς τοῦ ξενοδοχείου:

— Εὐρῆκα, τὸ δακτυλίδι, κύριε Φτιασιδάκη!

— Ἐβαλεν εἰς τῆς τσέπης σου καὶ ἔβγαλε τὸ δακτυλίδι.

— Νά το!

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Φτιασιδάκη εἶχαν τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι τὸ ταβάνι τοῦ ξενοδοχείου ἔπεσαν εἰς τὸ κεφάλι των, Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοὺς ἤρχοντο βαγδαία συγχαρητήρια καὶ ἡναγκάζοντο νὰ προσποιεῖνται μεγάλην χαράν. Ἐν τούτοις ὁ Φτιασιδάκης δὲν ἐδάσπαζε καὶ ἠρώτησε θαναύτως τὸν μικρὸν ὑπηρετὴν:

— Ποῦ τὸ βρῆκες αὐτὸ τὸ δακτυλίδι;

— Ἐμπρὸς στὴν πόρτα, κύριε, σὲ μιά χαραμιά τοῦ πεζοδρομίου.

— Καλὰ. Δός μου το.

— Μάλιστα, κύριε. . . Καὶ τὰ λεφτὰ ποῦ ὑποσχεθήκατε, κύριε;

— Ἔρει τὸ συμφέρον τοῦ ὁ μικρὸς! εἶπαν οἱ φίλοι, γελῶντες.

— Δὲν μπορῶ νὰ ἐμπιστευθῶ δέκα χιλιάδες δραχμῆς στὰ χεῖρα ἐνὸς παληόπαιδου.

— Κύριε, ἐδήλωσεν ὁ Διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου ἐπεμβαίνων, μπορεῖτε νὰ τῆς καταθέσετε στὸ ταμεῖόν μου, ἐπὶ ἀποδείξει. Οἱ γονεῖς αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ εἶναι χωρικοὶ, πολὺ καλοὶ ἄνθρωποι. Τότε πέ-

— Πολὺ καλὰ, κυρία.

Φοβερὴ ἦταν ἡ καγωνιά, ἀνεστέναξεν ὁ Φτιασιδάκης. Δέκα χιλιάδες δραχμῆς! Πρέπει νὰ φεύγωμε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο, γιατί ἐσώθηκαν τὰ λεφτὰ μας.

Τὴν μεθεπομένην ἀγγέγειλεν ὅτι αἱ ὑποθέσεις του τὸν ἐκάλουν κατεπειγόντως εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὅταν ἡ Ἐλένη ἔμαθεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πράγματα, ἐκοκκίνισε καὶ ἠρώτησε παραγμένη:

— Δὲν μπορεῖτε, κύριε, νὰ μείνετε μερικὲς μέρες ἀκόμη;

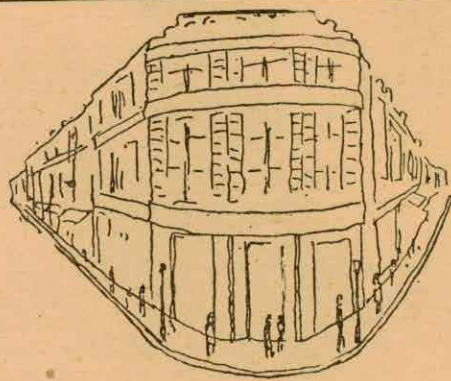
Ὁ Φτιασιδάκης τὴν ἔδωκεν ἀλύπητα. Καὶ ἐκεῖνη ἀνελύθη εἰς δάκρυα καὶ ὡμολόγησεν ἐπὶ τέλους:

— Ἐγὼ ἐπῆρα τὸ δακτυλίδι ἀπὸ τὴν ντουλάπα, ἐνῶ ἡ κυρία ἔκανε τὴν τουαλέττα τῆς. Μὰ ἂν σὰς τὸ ἔφερα ἐγὼ, ἐροθούμουν μὴπως δὲν μοῦ δώσατε τὴν ἀμοιβή; Ἄ! αὐτὸ συνενοήθηκα μετὰ τὸν μικρὸν ὑπηρετὴν καὶ ἐσυμφωνήσαμε νὰ μοιράσωμε τὰ λεφτὰ. . . Οἱ γονεῖς του ὅμως τώρα ἤλθαν, ἐπῆσαν τῆς δέκα χιλιάδες δραχμῆς καὶ δὲν θέλουν νὰ μοῦ δώσουν τίποτε! Τί κλέφτες, Θεέ μου, τί κλέφτες. . .

Ἡ χρησιμοποίησις τῆς ὁμολογίας τῆς ὑπηρετριάς θὰ ἐπροκάλεε σκάνδαλον καὶ θὰ ἐγελοιοποιεῖ τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Φτιασιδάκη. Διὰ τούτο τὸ ἀνελύθητον ζεῦγος ἀνεχώρησε τὴν ἐπομένην, ἀφοῦ σπῆλινε τὴν μετρίαν ἱκανοποίησιν νὰ διώξῃ τὴν Ἐλένην, χωρὶς νὰ τῆς πληρώσῃ τοὺς μισθοὺς τῆς καὶ νὰ ρυθιθῇ κάθε φιλοδώρημα εἰς τὸν μικρὸν ὑπηρετὴν.

— Μὰς ἐκόστισες ἀρκετὰ ἀκοῖδά! τοῦ εἶπεν ὁ κ. Φτιασιδάκης μακινώδης.

— Ὁ! κύριε, ἀπήντησεν ὁ μικρὸς, χαμογελῶν εἰρωνικῶς, ξέρω πῶς ἐφανήκατε πολὺ κουδαντάς. Μὰ, ὅπως ἔλεγε στῆς κυρίες πρὸ ὀλίγου μέσα στὸ

— Καλὴ μέρα, ἀγαπητὴ φίλη. Πόσον εἶμαι εὐχαριστημένη ποῦ συναντηθήκαμε! Μοῦ φαίνεται πῶς ἔχω ἑκατὸ χρόνια νὰ σὰς δῶ.

— Ἐκατὸ χρόνια. . . Μὰ ἐγὼ μόλις εἶμαι εἴκοσι πέντε ἐτῶν.

ΣΤΡΑΤΙΩΤ ΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ἡ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ

Ἕνας στρατιώτης, ἀποστρατευθεὶς μετὰ τὴν ὑπογραφήν τῆς συνθήκης τῆς Λωζάννης, ἔγραψεν εἰς τὸν συνταγματάρχην του:

«Κύριε,

Ὑστερα ἀπὸ ὅλα ὅσα ὑπέφερα ὡς ὀπλίτης ὑπὸ τὰς διαταγὰς σας, σὰς πληροφορῶ ὅτι εὐχομαι νὰ πᾶν στὸ διάβολο ὅλος ὁ στρατός, καὶ ἰδιαίτερος τὸ σύνταγμα σας».

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ στρατιώτης ἔλαβε τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν ἀπὸ τὸ γραφεῖον τοῦ Συντάγματος:

«Κύριε,

Πᾶσα προτεινόμενη κίνησις στρατευμάτων δέον ν' ἀναγράφηται ἐπὶ τοῦ κεκκονισμένου ἐντύπου φύλλου (ἀριθ. 123 Α.Β.). Ἐσωκλειστώως λαμβάνετε ἐν ἀντίτυπον τοῦ ὡς εἴρηται φύλλου καὶ παρακαλεῖσθε νὰ τὸ συμπληρώσετε».

ΤΑ ΑΞΙΟΘΕΑΤΑ

Ὁ Φουστανελλάκης, διακεκριμένος δικολάβος τοῦ τόπου του, ἦλθε πρὸ ἡμερῶν εἰς τὰς Ἀθήνας μαζὶ μετὰ ὁλόκληρον τὴν οικογένειάν του, χάριν ἀναψυχῆς.

— Ἄ, πῶς σοῦ φαίνεται ἡ Ἀθήνα, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια ποῦ ἔχεις νὰ τὴν ἐπισκεφθῇς; τὸν ἐρωτᾷ κάποιος συμπατριώτης του διαμμένων μονίμως εἰς τὴν πρωτεύουσιν.

— Δὲν βλέπω καμμίαν σπουδαίαν διαφορὰν, ἀπαντᾷ ὁ Φουστανελλάκης.

— Μὰ δὲν ἐπροσβάσατε ἀκόμη νὰ ἐπισκεφθῇτε ὅλα τὰ αξιοθέατα. . .

— Τὰ ἐπισκευθῆκαμε ὅλα ἀνεξαιρέτως.

— Πῶς; σὲ δύο μέρες;

— Μὰ βέβαια. Ἡ κόρη μου ἐπισκευθῆκε τὰ μνημεῖα καὶ τὰ μουσεῖα, ἡ γυναῖκα μου τὰ μαγαζιά, ὁ γυῖός μου τὰ ντάνσιγκ καὶ τὰ καφέ πάντα καὶ ἐγὼ τὸ χρηματιστήριον καὶ τῆς ἀγορᾶς.

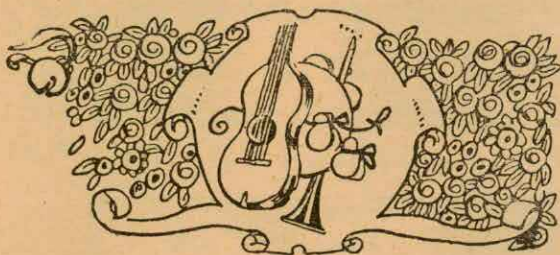
Εἰς τὸ ΣΧΟΛΕῖΟΝ

— Κουτουλάκη, πές μου τὸν πληθυντικὸν τῆς λέξεως «παίδι».

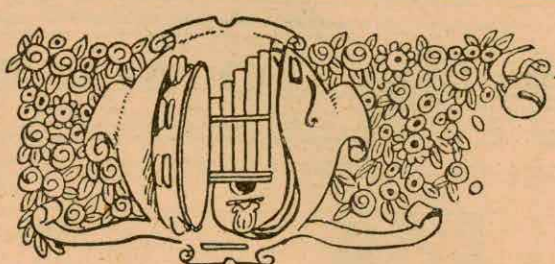
— Δίδουσι, κύριε δάσκαλε!

— Καλόν! ὁ κ. Χρυσοδέτης: «Αὐτὸ τὸ δακτυλίδι πρέπει νὰ εἶναι σπουδαῖο οικογενειακὸ ἐνθύμιον καὶ θὰ ἔχει μεγάλη ἀξία γιὰ σὰς. ὅσο κι' ἂν εἶναι ψεύτικο τὸ διαμάντι του! . . .»

ΕΓΩ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ · ΘΕΑΤΡΟΝ · ΜΟΥΣΙΚΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

— ΘΙΑΣΟΣ Μ. ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Μετά την κωμωδία του Νανσά ο «Αίσχροκερδής», ή οποία εκράτησε το πρόγραμμα επί μίαν εβδομάδα χάρις εις την θαυμασίαν προσπάθειαν των καλών ήθοποιών, ανεβιβάσθη ή εξωφρενική φάρσα του Ραούλ Πραξι «Τράβια το Κορδόν», με μοναδικήν πραγματι επιτυχίαν. Είς αυτήν πρωταγωνιστούν οι κ.κ. Μυράτ, Λοζάν κλπ.

γροθετίδης, Χρυσομάλλης και αι κυρία Μυράτ, Ροζάν κλπ.

Ο θίασος, υπό την διεύθυνσιν του κ. Μ. Μυράτ ετοιμάζει εν τῷ μεταξύ το νέον ἔργον του κ. Κωστή Μπασιτιά «Η Α. Μ. το Ταλέντο».

Είς το ἔργον του κ. Μπασιτιά θα λάμψῃ τήν ἐμφάνισιν τῆς ἡ κυρία Φωτεινῆ Λούη, μετά τήν πολυήμερον τελευταίως ἀσθένειάν τῆς. Τούς ρόλους τῆς κυρίας Λούη, ἐν τῷ μεταξύ ὑποδύεται ἡ κ. Λολόττα Ἰωαννίδου.

✕✕

— ΘΙΑΣΟΣ ΤΗΣ ΚΑς ΤΑΜΠΟΥΡ

Ο παρισινὸς θίασος τῆς Κυρίας Κλάρας Ταμπούρ ἀφίκετο προχθές ἐκ Κων) πόλεως καὶ θὰ ἤρχιζε χθὲς τὰς παραστάσεις του εἰς τὸ θέατρον «Ὀλύμπια». Θὰ δώσῃ ὡς τὴν παραστάσεις με ἔργα τοῦ νεωτέρου γαλλικοῦ θεάτρου καὶ θ' ἀναχωρήσῃ τὴν προσεχῇ Παρασκευῇ δι' Αἴγυπτον.

Ἡ κυρία Ταμπούρ θὰ ἐμφανισθῇ εἰς ρόλους, τοὺς ὁποίους αὐτὴ πρώτη ἐδημιούργησεν εἰς τὸ Παρίσι. θὰ φέρῃ δὲ ἀμφιέσεις τῆς τελευταίας μόδας τοῦ μεγάλου Παρισινοῦ οἴκου Λανβέν.

✕✕

— ΘΙΑΣΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΩΔΕΙΟΥ

Με μεγάλην ἐπιτυχίαν ἐπανελήφθη καὶ κατὰ τὴν τρέχουσαν ἐβδομάδα ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦ Ἑλλ. Ὁδείου ἡ κωμωδία τοῦ Ἰταλοῦ συγγραφέως Πιραντέλλο «Ἐστὶ εἶναι, ἂν ἔτσι νομίζετε».

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ θίασος ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Σ. Μελά, ετοιμάζει τὴν τραγωδίαν τοῦ Ὁσκάρ Οὐάιλντ «Ἡ Σαλώμη». Τὸν ρόλον τῆς βιβλικῆς ἡρώιδος θὰ ὑποδύθῃ ἡ νεαρὰ δεσποινὶς Μάχη Μαυρογένη.

Ἄν καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν ἐκ τῶν προτέρων τὴν ὑπόκρισιν τῆς νεαρᾶς ἐρασιτέχιδος, ἐν τούτοις κρίνομεν ὡς πολὺ τολμηρὰν τὴν ἀπόφασιν τῆς καλλιτεχνικῆς διευθύνσεως.

Ο θίασος κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ παίξῃ τὸ καλοκαίρι εἰς τὸ θέατρον «Ἀθηναίων».

✕✕

— ΘΕΑΤΡΟΝ «ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ»

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς ἤρχισε τὰς παραστάσεις του εἰς τὸ «Κεντρικόν» ὁ ἐξ Αἰγύπτου ἐπανελθὼν θίασος τῶν κυρίων Σαμπρετζῆ καὶ Μηλιάδου. Ἐμφανίσθη μετὰ τὸ γνωστὸν ἔργον τοῦ Χατζηποστόλου «Ἡ γυναῖκα τοῦ δρόμου».

Ο θίασος ἐν τῷ μεταξύ ετοιμάζει τὰ νέα ἔργα τοῦ κ. Σακελλαρίδου ὁ «Σεραφεῖμ» καὶ ὁ «Κοντός, μακρὸς καὶ Σίαν».

✕✕

— ΘΕΑΤΡΟΝ «ΑΠΟΛΛΩΝ»

Ο θίασος τοῦ κ. Παπαϊωάννου εἰς τὸν «Ἀπόλλωνα» ἀνεβίβασε τελευταίως διὰ πρώτην φορὰν ἐφέτος τὴν ὑπερέτταν τοῦ κ. Σακελλαρίδου «Ὁ Βαφτιστικὸς», με πρωταγωνιστήν τὴν κ. Κολυβά — Ἰατροῦ.

Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ Πάσχα ὁ θίασος θὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν «Ἀπόλλωνα» διὰ νὰ στεγασθῇ εἰς τὸ θερινὸν θέατρον τοῦ κ. Παπαϊωάννου, ἐπὶ τῆς οδοῦ Πατησίων.

✕✕

— ΘΙΑΣΟΣ ΚΥΒΕΛΗΣ

Ἐξακολουθεῖ τὰς παραστάσεις του εἰς τὸ θέατρον «Κυβέλης» ὁ θίασος Πατρικίου — Παλμολόγου. Μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας ἀνεβίβασε τὴν ἀκατάλληλον διὰ δεσποινίδας μουρικὴν φάρσαν «Ὁ ἀπηγορευμένος κυρτός».

Ἐν τῷ μεταξύ ετοιμάζει τὴν β' σειράν τοῦ «Φιρούλι—Φιρούλι».

Ο θίασος θὰ συνεχίσῃ τὰς παραστάσεις του με-

χοι τοῦ Πάσχα, ὅποτε θὰ παραχωρήσῃ τὸ θέατρον εἰς τὸν θίασον τῆς κυρίας Κυβέλης.

✕✕

— ΘΙΑΣΟΣ Β. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ο θίασος τοῦ κ. Ἀργυροπούλου πρὸ ἐβδομάδος εὐρίσκειται εἰς τὰς Πάτρας καὶ ἐργάζεται ἱκανοποιητικώτατα εἰς τὸ θέατρον «Ἀπόλλων». Ἐναρξὶν τῶν παραστάσεων τοῦ ἔκαμε μετὰ τὴν κωμωδίαν «Ὁ καθηγητὴς τοῦ μπέζ».

✕✕

— ΜΙΑ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ

Ο θεατρικὸς φοιτητικὸς ὅμιλος δίδει τὴν προσεχῇ Πέμπτην εἰς τὸ Ἑθνικὸν θέατρον ἀπογευματινὴν παράστασιν μετὰ τὸ ἀριστούργημα τοῦ Ἀλφρέδου Μυσέ «Δὲν παίζουν μετὰ τὸν ἔρωτα», κατὰ μετάφρασιν καὶ διδασκαλίαν τοῦ κ. Σημηριώτη.

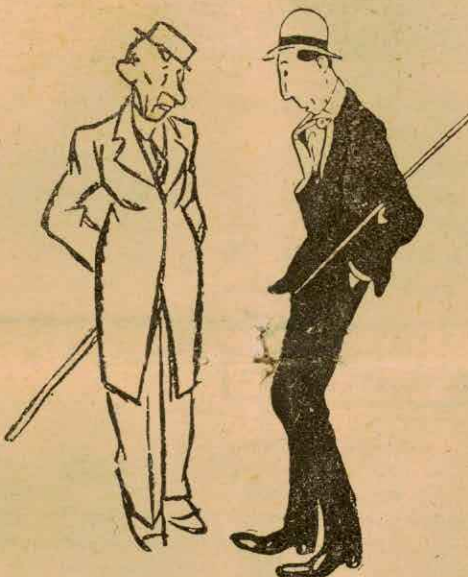
Ἡ παράστασις ἐτέθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου, αἱ δὲ ἐξ αὐτῆς εἰσπράξεις θὰ διατεθοῦν ὑπὲρ τῶν ἀπόρων φοιτητῶν.

✕✕

— ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ

Προσεχῶς εἰς ἓνα τῶν ἀθηναϊκῶν θεάτρων θὰ ἐμφανισθῇ ἡ δεσποινὶς Καίτη Ἀραβανῆ, ἡ ὁποία ἐσπούδασεν ἐπὶ ἔτη δραματικὴν τέχνην ἀπὸ τοὺς καλύτερους παρισινούς ἡθοποιούς.

Η ΔΙΑΦΟΡΑ

Ο ποιητῆς. — Περιουσίαν ἔχω τὸ ταλέντο μου.

Ο θεατρῶν ης. — Τὸ ταλέντο μου εἶναι νὰ κάνω περιουσία.

ΞΕΝΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἡ γνωστὴ Παρισινὴ ἡθοποιὸς κ. Κόρα Λαπαρσερί, ἡ ὁποία πρόκειται, ὡς ἀγγηγεύμενη, νὰ ἐπισκεφθῇ λίαν προσεχῶς τὰς Ἀθήνας μετὰ τοῦ θιάσου τῆς, ἔδωκε τελευταίως μίαν σειράν παραστάσεων εἰς τὴν Κορσικὴν, ὅπου κυριολεκτικῶς ἀπεθεώθη.

Τὰ ἐπιπλά καὶ τὰ θαυμάσια ἔργα τέχνης, ποὺ ἐστόλιζαν τὴν μεγαλοπρεπὴ κατοικίαν τοῦ ἀποθανόντος πρὸ τινος μεγάλου Ρωμάνου τραγωδοῦ, τοῦ Ντε Μάζ, πρωταγωνιστοῦ ἑταίρου τῆς Κομεντί Φρανσαίς, ἐξετέθησαν εἰς πώλησιν. Ἀπειροὶ εἶναι οἱ προσερχόμενοι ἀγορασταί. Ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέροντος εἶναι τὰ βιβλία τοῦ μεγάλου καλλιτέχου, προσερχόμενα ἀπὸ μεγάλης φωτογενωμίας τοῦ κόσμου τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν, φέροντα δὲ μακροτάτας ἀφιερώσεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας φαίνεται με πόσον θερμὸν ἐνθουσιασμὸν ἐθαυμάζετο ἀπὸ ὅλους.

Ἡ σσιεταῖο τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας κ. Μαρίορα Βεντούρα ἐξακολουθεῖ νὰ δίδῃ μετὰ μεγάλῃς ἐπιτυχίας παραστάσεις εἰς τὸ Βουκουρέστι. Πλῆξι μετὰ τοὺς καλλιτέλους Ρωμάνους καλλιτέχνας, τοὺς κ. κ. Τόνου Μπουλάνδρα, Ἰὸν Μανολέσκου, Σπορίν, καὶ τὰς κυρίας Στουόρζα, Τάντζε, Μπαρδάν κλπ. Ἡ κ. Βεντούρα ἔτυχεν ἐνθουσιωδестаτῆς ὑποδοχῆς ἔχι μόνον ἐκ μέρους τοῦ τύπου καὶ τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας τῆς πρωτεύουσας. Ἡ Ρουμανία ἡθοποιός.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ἐπιτυχίαν ἐσημείωσεν ἡ γενικὴ δοκιμὴ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς καὶ ἡ συναυλία τῆς Τρίτης εἰς τὰ «Ὀλύμπια», ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὁδείου.

Ἡ συναυλία αὕτῃ ὑπῆρξεν ἡ βῆ συμφωνική, ἡ διδομένη παρὰ τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὁδείου. Συνέπραξε δὲ εἰς αὐτὴν, διὰ πρώτην φορὰν ἐμφανιζομένη ἐν Ἑλλάδι, ἡ διάσκημος Γαλλίς ὑψίφωνος κυρία Ματζόλι Κερέλ.

Τὴν παρελθούσαν ἐπίσης Κυριακὴν, εἰς τὸ «Ἀττικόν», τὴν 11ην πρωινήν, ἐδόθη ἑκτακτος συναυλία τῆς συμφωνικῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν, μετὰ διευθυντὴν ὀρχήστρας τὸν κ. Γ. Μπούτνικοφ. Σολίστ τῆς συναυλίας ὑπῆρξεν ὁ διάσημος διγμουζὸς κ. Μαρσέλ Κιάμπι, ὅστις καὶ ἀπέσπασε τὰ γενικὰ χειροκροτήματα, τόσον ἄλλως τε αὐτός, ὅσον καὶ ἐν γένει ὅλη ἡ ὀρχήστρα.

Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν εἰς τὸ Ὁδεῖον Ἀθηνῶν ὁ κ. Μαρσέλ Κιάμπι συνεκέν-

τρωσε τὸν καλύτερον κόσμον μετὰ τὴν συναυλίαν του, μεταξύ δὲ τῶν ἄλλων παρευρέθησαν καὶ οἱ προσεβευταί τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἰαπωνίας.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἐκλεκτοῦ καλλιτέχου ὑπῆρξεν ἀφάνταστος, ἐπανεληγμένως δὲ ἐκλήθη ἐπὶ τῆς σκηρῆς διὰ παρατεταμένων χειροκροτημάτων.

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην εἰς τὸν Παρνασσὸν ἐδόθη ἡ συναυλία, ρεσιτάλ πιάνου, τῆς δεσποινίδος Ἑλένης Θεοδορίδου, καθηγητρίας τοῦ Ὁδείου Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ νεαρὰ καλλιτέχνης ἱκανοποίησε πᾶσαν προσδοκίαν, χειροκροτήθη δὲ μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ.

Λίαν ἐπιτυχῆς ὑπῆρξεν ἡ προχθεσινὴ συναυλία εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν τῆς δεσποινίδος Μαρίας Παπαϊωάννου. Τὸ πρόγραμμα ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον, ἡ δὲ ἐκτελέσασα αὐτὸ ἄφθογος.

Μ. Χ. Α.

μεταξὺ τῶν ἄλλων Γαλλικῶν ἔργων, ἔπαιξε καὶ τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ Ζερζαδὸ «Ἀγαπῶ».

Ο δαρύτονος Βάδερμαν τῆς Μεγάλης Ὁπερας τῆς Βιέννης εὐρίσκειται εἰς μεγάλῃν περιουσίαν ἀνὰ τὴν Ἰσπανίαν. Ἡ ὑψίφωνος τοῦ αὐτοῦ θεάτρου Βέρα Σβάρτε ἀνεχώρησεν εἰς Βουδαπέστην, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Γερμανίαν, ὅπου θὰ δώσῃ κονσέρτα καὶ θὰ συμπράξῃ μετ' ἄλλων θιάσων, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ περὶ τὸν Ἀπρίλιον εἰς Βιέννην.

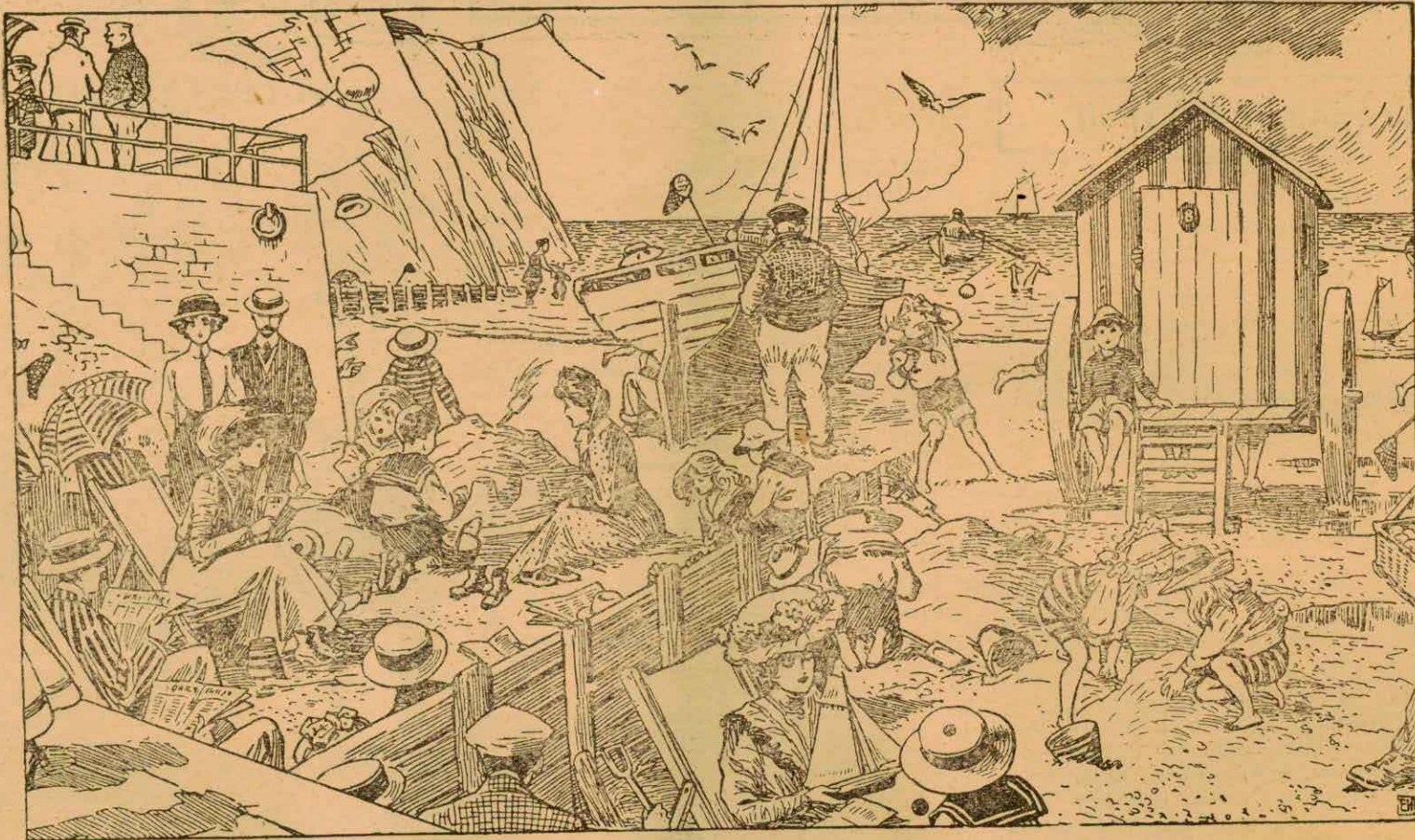
Εἰς τὸ παρισινὸν θέατρον «Ἀτελιέ» ἐδόθη πρὸ ἐβδομάδος ἡ κωμωδία τοῦ Μπερνάρ Τζιμιέρ «Οἱ ζυθοῖαι». Ο συγγραφεὺς σατυρίζει τὴν μεταπολεμικὴν ζωὴν μερικῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀσχολοῦνται μετὰ καμμίαν ἄλλην φροντίδα παρὰ μετὰ τὸ πῶς νὰ διασκεδάσουν. Τὸ ἔργον δὲν ἔτυχε πολὺ ἐνθουσιωδούς κριτικῆς ἐκ μέρους τοῦ τύπου καὶ τοῦ κοινοῦ.

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει πεντηχονταετοῦς θεατρικῆς ἐργασίας τοῦ Ρωμάνου τραγωδοῦ Δ. Νοταρὰ ἐπετέθησαν μεγάλα καλλιτεχνικὰ ἔορτα εἰς τὸ Βουκουρέστι. Τὴν ἐσπέραν τῆς ἐπετείου ἐδόθη πανηγυρικὴ παράστασις εἰς τὸ Ἑθνικὸν θέατρον τῆς πρωτεύουσας μετὰ πατριωτικὸν ἔργον «Ἡλιοδυσίπλεμα» τοῦ Ντελαβοράνσα. Κατὰ τὴν ἐσπέραν, τὴν ὁποίαν ἐτίμησεν ὀλόκληρος ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Ρουμανίας, ἡ Βασίλισσα Μαρία ἰδιοχείρως ἀπένεμεν εἰς τὸν τιμημένον τραγοδὸν τὸ παράσημον τοῦ Βασιλικοῦ Στέμματος μετὰ τὸν ὀσμὸν ἀνωτάτου ἀξιωματικοῦ. Ἐκ μέρους τῶν θαυμαστῶν τοῦ καλλιτέχου προσεφέρθη ἓνα σπῆτι, ἐκ μέρους τοῦ Ἑθνικοῦ Θεάτρου 100 γιλ. λεῦ διὰ τὴν ἐπίπλωσιν τοῦ σπητιοῦ καὶ ἐκ μέρους τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἑθνικοῦ Θεάτρου ἓνα παλαιὸν θαυμαστὸν δακτυλίδι, μεγάλῃς ἀξίας. Ἐπίσης προσεφέρθησαν πλείστα ὅσα δῶρα καὶ ἀντικείμενα σπανίας τέχνης.

Η ΜΑΣΚΑ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ "ΘΕΑΤΟΥ,"

ΠΟΣΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΗΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΑΝΑΧΑΛΥΨΕΤΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΑΥΤΗΝ, ΕΙΤΕ ΚΑΘ' ΟΛΟΚΛΗΡΙΑΝ ΟΡΑΤΑ, ΕΙΤΕ ΥΠΟΔΗΛΟΥΜΕΝΑ ΑΠΟ ΚΑΠΟΙΑΣ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΣ;

ΕΙΣ τὴν ἀνωτέρω εἰκόνα, παριστάνουσιν παλαιὰν θαλασσίαν λουτρόν, ὑπάρχουν πολλὰ πρόσωπα, εἴτε ὁρατὰ ἐξ ὁλοκλήρου, εἴτε ὑποδηλούμενα ἀπὸ κάποιο μέρους τοῦ σώματός των, ἢ τῶν ἐνδυμάτων των, ἢ ἀπὸ κάποιο ἀντικείμενον ποῦ κρατοῦν. Προσκαλοῦνται οἱ ἀναγνώστῃ τοῦ «Θεατοῦ» νὰ μᾶς γράψουν πόσα ἐν ὅλῳ εἶναι τὰ πρόσωπα αὐτά. Δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ τὰ ὀρίσουν. Θὰ μᾶς

γράψουν μόνον τὸν ἀριθμὸν τῶν προσώπων, τὰ ἐποῖα ἀνεύρουν.

Τὰ ὀνόματα ἐκείνων, οἱ ὅποιοι θὰ στείλουν ὁρθὰς λύσεις, θὰ δημοσιευθῶν, διὰ κληρώσεως δὲ θὰ βραβευθῶν δέκα ἐξ αὐτῶν.

Ὁ κατάλογος τῶν βραβείων, συντασσόμενος ὑπὸ τοῦ Λογιστηρίου τοῦ «Θεατοῦ», θὰ δημοσιευθῇ εἰς

προσεχὲς φύλλον.

Ἀπαντήσεις εἶναι δεκταὶ μέχρι τέλους Ἀπριλίου. Ἐκκατὸς λύτης πρέπει νὰ στείλῃ, ἐντὸς κλειστοῦ φακέλλου, μετὰ τῆς λύσεως, δραχμὴν 4, ὡς δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὸν διαγωνισμόν. Τὸ χειρόγραφον τὸ περιέχον τὴν λύσιν πρέπει νὰ εἶναι εὐανάγνωστον, ὡς καὶ ἡ ὑπογραφή τοῦ λύτου.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Παρακαλοῦνται οἱ πρὸς τὸν Ἰατρὸν ἐπιστέλλοντες πρὸς ζήτησιν συμβουλῶν, ὅπως ἀναφέρουν τὴν ἡλικίαν, τὸ εἶδος τοῦ βίου τὸν ὅποιον διάγουν, τὴν ἰατρικὴν τῶν κατὰστασιν (ἐγγαμοὶ ἢ ἀγαμοὶ), τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν ἡλικίαν των. Αἱ ἐπιστολαὶ θ' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Ἰατρὸν κ. **Ι. ΚΑΡΟΚΗΝ**, ὁδὸς Καποδιστριαίου 39, (παρὰ τὸν Σταθμὸν Λαυρίου).

Α. Π. Τ. Χ. — Εἶναι τοιαύτη ἡ φύσις τοῦ ζήτηματος, περὶ τοῦ ὁποίου μοῦ γράφετε, ὥστε ἡ ἀπάντησις δὲν δύναται νὰ γίνῃ δημοσίᾳ διὰ τῆς Ἰατρικῆς Στήλης τοῦ «Θεατοῦ». Στείλατέ μου τὴν ἀκριβῆ ταχυδρομικὴν διεύθυνσίν σας, ὅπως εἰς ἀπάντησιν δι' ἰδιωτέρας ἐπιστολῆς.

Κ. Α. Π. ΛΑΜΙΑΝ. — Ευρίσκατε ἐπιμελῶς τὸ πάσχον τριχῶτον μέρος καὶ κατόπιν ἐπαλείψατε αὐτὸ καθ' ἑκάστην ἡμέραν (ἐπὶ 3—4 ἡμέρας) δι' ἀπλῆς ἀλοιφῆς ὑδροαργύρου.

ΚΟΝ ΧΡΗΣΤΟΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΠΑΤΡΑΣ. — Δὲν ἀγνοεῖτε θεθαίως, ὅτι τὸ μόνον φάρμακον κατὰ τῆς ἐλονοσίας εἶναι ἡ κινίνη, λαμβανόμενῃ συστηματικῶς. Αἱ διατυμπανιζόμεναι ποικιλώματα σκευασίαι καὶ εἰδικότητες κατὰ τῶν πυρετῶν, εἶναι ἐπινοήσεις ὠφελοῦσαι ὅχι τόσο τὴν υγείαν τῶν πασχόντων, ὅσον τὰ... θυλάκια τῶν ἐφευρετῶν.

ΚΟΝ ΦΙΛΙΠΠΟΝ ΚΟΝΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ. — Νὰ κάμετε χρῆσιν κρέατος μετριωτάτην, ν' ἀποφεύγετε δὲ ἀπολύτως τὸν οἶνον καὶ πᾶν ἐν γένει οἶνον-πνευματώδες ποτὸν.

Κ. Ε. Ἐνταῦθα. — Ὅπως μορφώσω σαφὴ γνώμην ἐπὶ τῆς καταστάσεώς σας, θὰ ἐπεθύμουν νὰ σᾶς ἐδῶκα προσωπικῶς. Ὅταν εὐκαιρήσετε, ἔλθετε πρὸς τοῦτο μίαν ἡμέραν (4 1)2 — 5 1)2 μ.μ.) Θὰ σᾶς δεχθῶ προθύμως καὶ φιλικῶς, ὡς φίλον καὶ ἀναγνώστην τοῦ «Θεατοῦ».

ΚΟΝ ΧΡΥΣΑΝΘΟΝ Δ. Βόλον. — Ὁ χῶρος τῆς παρούσης στήλης δὲν ἐπιτρέπει νὰ σᾶς ἀναπτύξω διατὶ ἡ πλευρίτις ἀποτελεῖ δυσάρεστον πρῶτον

γούμενον, καθὼς προδιαθέτουσα εἰς τὴν πνευμονικὴν φυματίωσιν. Ἐκείνο τὸ ὅποιον ἔχω νὰ σᾶς δευθώσω, εἶναι ὅτι ἡ προδιάθεσις αὕτη δὲν ἀποτελεῖ πάντοτε κανόνα, δύναται δὲ νὰ ἀποσοβῇ ὁ κίνδυνος τῆς φυματιώδους ἐκδηλώσεως διὰ μιᾶς καταλλήλου θεραπείας, συνισταμένης κυρίως εἰς τὴν διὰ παντός μέσου τόνωσιν τοῦ ὁργανισμοῦ.

Γ. Φ. ΒΕΡΡΟΙΑΝ. — Ἀφοῦ τὸ ἔκκριμα ἔπαυσε πρὸ πολλοῦ, ὡς μοῦ γράφετε, δύνασθε νὰ θεωρηθῆτε ὡς τελείως ἰαθείς. Ἐπομένως, οὐδεὶς ὑπάρχει περαιτέρω φόβος «ἐπιπλοκῶν».

ΚΟΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ Α. ΚΑΒΑΛΛΑΝ. — Ἐχετε τὴν λεγομένην «δυσπεψίαν» τῶν ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων, ὡς εἶπα ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός σας καὶ τοῦ ἐν γένει βίου τὸν ὅποιον διάγετε. Σὰς συνιστῶ, πρὸς παντός, νὰ ἐξοικονομῆτε ὀλίγον χρόνον ἐκ τῆς καθήκοντος ἡμέρας ἐργασίας σας καὶ νὰ τὸν ἀφιερώνετε εἰς κίνησιν καὶ εἰς περιπάτον. Σοφὸς Γάλλος ἱατρός γράφει: «Χωνεύομεν ἐπίσης καλὰ μὲ τὰ πόδια, ὅπως καὶ μὲ τὸ στομάχι». Ἐπιβοηθητικῶς, δύνασθε νὰ λαμβάνετε ὑπακτικά τινα καταπότια, τῶν ὁποίων τὴν συνταγὴν καὶ τὴν χρῆσιν θὰ ζητήσετε ἀπὸ τὸν ἱατρὸν σας.

ΔΔΑ ΙΩΑΝΝΑΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΠΑΤΡΑΣ. — Ἡ ἐρώτησίς σας, ἀπευθυνομένη πρὸς ἱατρὸν, εἶναι ὀλίγον κωμικῆ.

ΚΟΝ Δ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ Θεσνίκην. — Ἐκ τῶν λεπτομερειῶν τῆς ἐπιστολῆς σας ἄγεται εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ σκωτοδίνη, ὑπὸ τῆς ὁποίας πάσχει ὁ πατήρ σας εἶναι ἀρτηριοσπαστικῆς φύσεως. Πρέπει νὰ τοῦ ἀπαγορευθῇ ἀπολύτως καὶ αὐστηρῶς ὁ καπνὸς καὶ ὁ οἶνος, τῶν ὁποίων κάμνει χρῆσιν, ὡς μοῦ γράφετε, καθὼς καὶ πᾶσα σωματικὴ καὶ πνευματικὴ κόπωση. Ἐπίσης εἶναι ἀνάγκη νὰ ρυθμισθῇ ἡ τροφικὴ τοῦ διαίτα ἐπὶ τὸ ἐλαφρότερον καὶ τὸ εὐπεπτότερον (γάλα, ὡά, χόρτα, φρούτα καὶ κρέας ὀλίγον — κατὰ τὸ πλεῖστον ὀνίθος καὶ ἄμνυ). Φαρμακευτικῶς, θὰ ἐπιμείνετε εἰς τὴν τακτικὴν καὶ ἀνελλιπὴ χρῆσιν τοῦ

ιοδιούχου καλίου, ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ λαμβάνῃ τοῦλάχιστον δύο γραμμάρια καθ' ἑκάστην, εἰς τρεῖς δόσεις, ἀνὰ δεύτερον μῆνα.

Μ. Ρ. Κόρινθον. — Ἡ πάθησίς σας ἰαταί ἀσφαλῶς διὰ τῆς ἐβραϊκῆς ἐγχειρήσεως.

ΚΟΝ ΙΩΑΝΝΗΝ Φ. ΜΕΓΑΡΑ. — Σὰς συμβουλεύω νὰ ἀποφεύγετε καὶ τὴν ἐλαχίστην χρῆσιν τοῦ οἶνον-πνεύματος, πρὸς τὸ ὅποιον «ἔχετε τάσιν», καθὼς μοῦ γράφετε. Τόσούτῳ μᾶλλον, καθόσον με πληροφορεῖτε ὅτι εἰσθε «κράσεως λίαν ἀσθενικῆς». Ἐχετε πάντοτε ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἀπὸ οἶνον-πνευμα εἶται μᾶλλον τὸ κρεβάτι τῆς φυματιώσεως, ὡς λέγει προσφύως ὁ καθηγητὴς Λαντουζῦ.

Δ. Δ. Χ. ΚΑΛΑΜΑΣ. — Μὴ χάνετε καιρὸν. Ἀφοῦ εἰσθε εὐπορος, ὡς μοῦ γράφετε, μεταβίητε τὸ ταχύτερον εἰς τὸ Ντάβος τῆς Ἑλβετίας. Διὰ τὰ ἰδικά μας Σανατόρια δὲν ἔμπορεῖ δυστυχῶς νὰ γίνῃ σοβαρὸς λόγος.

ΚΟΝ ΔΕΣΠΟΙΝΑΝ ΦΩΤΙΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ. — Ἡ κοκκίτις εἶναι νόσος μεταδοτικὴ καὶ ἐπομένως ἐπιβάλλεται ἡ ἀπομάκρυνσις τῶν υγιῶν τέκνων σας ἀπὸ τοῦ πάσχοντος, ὡς καὶ ἀπὸ παντὸς ἀντικειμένου, τὸ ὅποιον χρησιμοποιοῦται ὑπ' αὐτοῦ. Μετὰ τὴν ἰατρικὴν ἀπαιτείται αὐστηρὰ ἀπολύμανσις τοῦ δωματίου ἐν τῷ ὁποίῳ διαμένει.

ΚΟΝ ΑΝΔΡ. ΜΗΛΛΑΝ Ἐνταῦθα. — Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Ἰατρός ΚΑΡΟΚΗΣ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΟΝ
‘ΘΕΑΤΗΝ,
Νέον ἐκτάκτον πλοῆς
καὶ ἐνδιαφέροντος μυθι-
στόρημα
**"ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ
ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΕΛΕΝΣΩΡ,"**

ΚΥΡΙΑ Ε. Α. ΚΑΜΠΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
•••••
Τοκετοί, Στερώσεις, Μη-ρίτιδες, Χρό-
νιοι κατάρροι, Συρίγγια, Κυστίτιδες
κ. λ. π. δι' ιδιαίτερας μεθόδου με κα-
ταληκτικά αποτελέσματα.
Πλατεία Κάνιγγος (Τζωρτζ 6) 3-7 μ. μ.

ΑΛΕΞ. ΤΑΒΛΑΡΙΔΗΣ
ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ
55 'Οδός Γ'. Σεπτεμβρίου 55
Δεχεται
Δευτέρα, Τετάρτην καὶ Παρασκευήν ἐπὶ συ-
ναντίῳ
Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον ἐλευθέρως

Διὰ τὰ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ συ-
νιστῶμεν τὴν τελειοτέραν 'Οφθαλμο-
λογικὴν Κλινικὴν κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ
'Υψηλότης τῆς 'Οφθαλμολογίας ἐν τῷ
Πανεπιστημίῳ. Μέλος τῆς Γαλλικῆς
'Οφθαλμολογικῆς 'Εταιρίας. Διευθυν-
τὸν 'Οφθαλμολογικῶν Κλινικῶν 'Ο-
φθαλμολόγου Σχολῆς Παρισίων
ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ: Καταρράκτης ἀμέσως
καὶ ασφαλῶς. Τραχώματα, τριχίασις,
ἀλλοιθωρία κλπ. διὰ τῶν ασφαλεστέ-
ρων θεραπειῶν καὶ πάντα τὰ ὀφθαλ-
μικά νοσήματα
27 Μειάνδρου 27-Ἀθῆναι-Τηλ. 1-68

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΟΝ
‘ΘΕΑΤΗΝ,
Νέον ἐκτάκτον πλοῆς
καὶ ἐνδιαφέροντος μυθι-
στόρημα
**"ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ
ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΕΛΕΝΣΩΡ,"**

ΠΡΟΤΥΠΟΝ
ΝΟΜΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ
ΔΙΟΝ. Ι. ΧΡΙΣΤΑΚΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ—18 'Ομόνοια
...•••••
'Αρτιωτάτη κατάρτισις. Κύκλοι διπλω-
ματικῶν καὶ τμηματικῶν ἐξετάσεων.
Καθημερινὴ διδασκαλία καὶ ἐξετάσεις

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΤΟΚΟΣ 5 %

Καταθέσεις ἰδιωτῶν Δρ. 65.000.000
'Αποθεματικὸν » 5.000.000

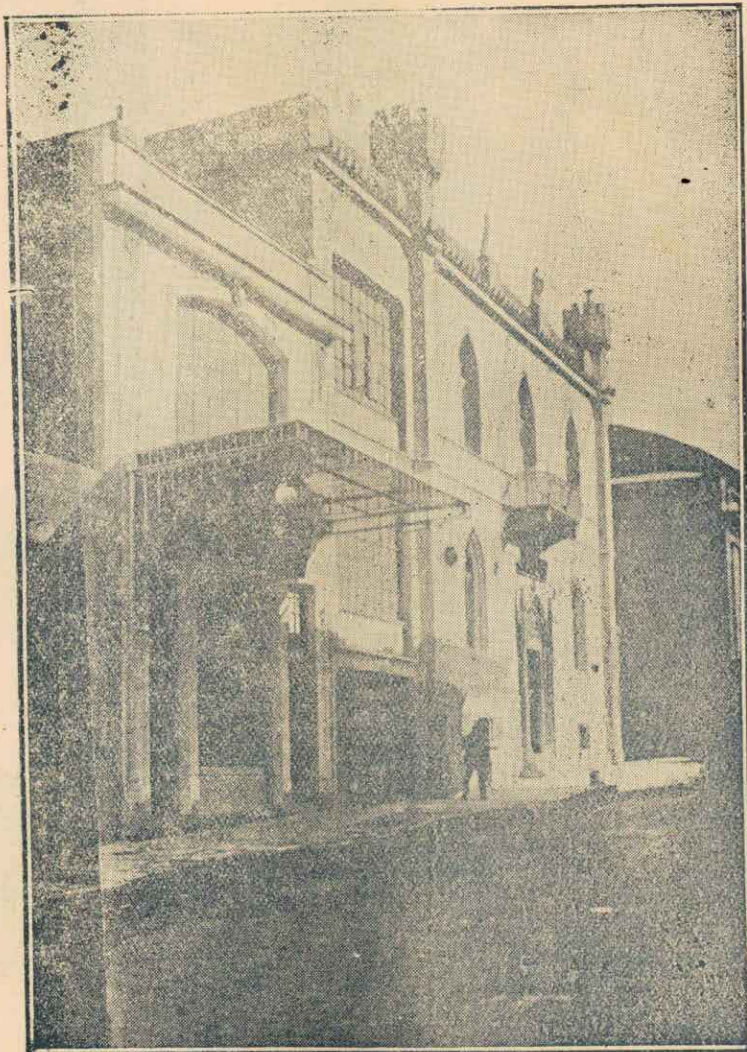
Δέχεται καταθέσεις ἀπὸ 1—25000 δραχμῶν.
'Η ἐπιστροφή οἰονδήποτε ποσοῦ χρημάτων γίνεται εἰς πρῶ-
την ζήτησιν.
'Ο καταθέτης δύναται νὰ ἐνεργῇ τὰς δοσοληψίας του εἰς 250
Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους μόνος του ἢ δι' ἀντιπροσώπου.
Οὐδεὶς φόρος ἢ τέλος χαρτοσήμου ἐπιβαρύνει τὰς δοσοληψίας.
'Εκ τῶν καταθέσεων 2000 δραχμαὶ δὲν κατάσχονται ἐπ' αὐ-
δεμιᾷ αἰτία.

ΚΑΤΑΘΕΣΑΤΕ
ΤΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΣΑΣ ΕΙΣ ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΦΑΡΜΑΚΑΠΟΘΗΚΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

ΓΩΝΙΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 14

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΑ

ΣΠΕΣΙΑΛΙΤΕ

Πάμφθηνα

ο-α-ο ο-ο-ο

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΣΥΝΤΑΓΩΝ

ΑΡΤΙΩΤΑΤΗ

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

πάσης προελεύσεως με τι-
μάς εξαιρετικώς εὐθηνάς.

•••••

Ἀνακοφίσεις
διὰ τὰς εὐμενεῖας

*Αποψις ἐκ τῆς ὁδοῦ Χαλκοκονδύλη πρὸς τὴν ὁδὸν Πατησίων

ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΔΗ

1

ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΦΥΣΙΚΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

(Ἑλεκτρισμοῦ, ἀκτίνων Ραυτγκεν
κ.λ.π. κ.λ.π.)

ΝΟΣΗΜΑΤΑ ΝΕΥΡΑΡΘΡΙΤΙΚΑ

(3 ὁδοῦ Μασσαλίας)

2

ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΦΥΜΑΤΙΩΣΕΩΣ

(Εἰδική, ριζική καὶ ταχεία Θεραπεία)
πνευμονίων, δισάνθρακος, ἀρθρώσεων κλπ.

9α Ὁδοῦ Καπλανῶν

(Παρόδ. Μασσαλίας)

3

ΣΑΝΑΤΟΡΙΟΝ

Δέχεται ἀρρώστους ἐκ φυματι-
σεως, δισάνθρακος καὶ πνευμονίων
πρώτου καὶ δευτέρου σταδίου τοῦ

ΣΑΝΑΤΟΡΙΟΝ ΒΑΣΙΛΕΙΔΗ

(Ἀπενθύνειον Μασσαλίας 3)

Λαρυγγο-ρινο-ωτολόγος Ἱατρός

Μ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Δέχεται 10-12 καὶ 4-6, Πλατ.

Ὁμονοίας Ὁδ. Δώρου 8α

ΚΟΡΣΕΔΕΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

ΣΤΑΘΜΟΣ ΛΑΥΒΡΙΟΥ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΣΚΕΥΩΝ ΟΙΚΙΑΚΩΝ

ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΙ

ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑΙ

Πετρελαιοῦ

Σύλων

Κώκ

Ἀνθρακίτου

Λυγνίτου

καὶ γυάλ.

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ

ΚΑΙ ΔΙΣΚΟΙ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΩΝ

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ

ΔΗΜ. Γ. ΔΟΥΖΙΝΑΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΣΜΑΤΟΓΛΟΥ 17

(Μέγαρον Ἀσσηνίου)

ΤΟ ΚΕΡΑΙΟΣ
ΕΝ ΤΗ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΕΙ

